52

Charlotte Lamb

Ritualul posedării

Colecția EL S I EA

Editura ALCRIS

Patricia, cade victimă unei maşinaţii a prietenei ei, actriţă la Paris, care o trimite pe malul Oceanului Atlantic, la castelul misteriosului Rolland de Bellème. Fiind primită rece, destant, neprietenos i se acceptă şederea doar o singură noapte.

Candoarea ta mă tulbură. Această gură care a fost atât de puţin sărutată mă obsedează. Şi obrajii tăi care se înroşesc, ca acum...

Ea se înroşi şi mai mult şi Rolland începu să râdă. Ea îi purta pică pentru că-şi bătea astfel joc de ea.

Oh, Dumnezeule, cât îi era de ciudă!

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-16-3

Lei 1400

CHARLOTTE LAMB

RITUALUL POSEDĂRII

Traducere din limba franceză de
VENERA CORAVU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

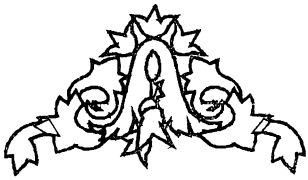

CAPITOLUL 1

Patricia șterse geamul aburit al trenului și privi gânditoare defilând peisajul pe care întunericul dens îl învăluia într-un cenușiu uniform. Părăsise Parisul în plin soare, la începutul după-amiezii, întovărășită de cele două fetițe. La început, foarte emoționate, Dani și Nina nu-și dezlipiseră nasurile de pe geam, dar monotonia călătoriei le obosise curând și ele adormiseră pe bancheta din compartimentul din fericire gol.

În fața tinerei femei, Dani se întinse căscând și se ridică:

— N-am ajuns încă?

— Nu, dar acum nu mai este mult.

— Cât e ceasul?

Patricia se uită la ceas.

— În curând va fi ora 21. Mai dormi puțin, te voi deștepta la timp.

Această călătorie i se părea interminabilă. Au trebuit să schimbe de două ori pentru ca, în sfârșit, să ajungă la micul oraș Plouharnel. În mod normal trenul va intra în curând în gară. Patricia deschise ușa și ieși pe culoar. Coborând geamul, ea putu respira mirosul tare, iodat al Atlanticului. Coasta era în apropiere.

Își puse pentru a suta oară acea întrebare care o obseda: Și dacă nu era nimeni care să le aștepte?

Refuzând să ia în considerare această eventualitate pesimistă, ea se îndreptă către toaletă.

Lumina palidă a cabinetului îngust nu-i reda o imagine măgulitoare. Oglinda prinsă deasupra lavaboului îi arăta imaginea unei tinere femei cu ochii de culoarea ambrei, din nefericire umbriți de cearcăne, cu un păr brun prea aspru, cu gura prea mare. Ce importanță avea? Nu trebuia doar să se prezinte la un concurs de frumusețe, se gândi ea cu ironie. Și Rolland de Bellème în nici un caz nu-și va ridica nici cea mai mică privire asupra ei.

Cu toate astea, ea își perie părul scurt și puse puțin roșu pe buze.

Trenul încetinea. Se duse în compartiment și sculă fetițele, care se treziră cu greu din somn.

— Nu vreți să vă duceți la toaletă? le întrebă ea atunci, în timp ce dădea jos bagajele.

Amândouă se precipitară pe culoar. Nerăbdarea lor era amestecată cu neliniște. Ceea ce se înțelegea ușor. Această vizită la un unchi pe care nu-l cunoșteau fusese atât de repede decisă...

Când reveniră, trenul se oprea de-a lungul peronului aproape pustiu. Cu o teamă crescândă, Patricia se aplecă la ușa deschisă, apoi toate trei coborâră din vagon. Nu era nici o persoană care ar fi corespuns de aproape sau de departe la descrierea pe care Eva-Maria i-o făcuse despre cumnatul ei.

Erau aproape în gară...

Nedecisă, ea așteptă câteva minute, neștiind ce să facă.

— Unde este el? se interesă Dani, îmbrăcându-și bluzonul.

Deși luna iulie era foarte caldă, o mică briză răcoroasă mătura peronul. Patricia se aplecă pentru a încheia fermoarul bluzonului lui Dani.

— Nu știu încă. Dar o să-l găsim, nu te neliniști.

Vocea ei voia să le liniștească, dar acea teamă care n-o părăsise de la plecarea lor din Paris era justificată. Eva-Maria îi precizase că Rolland de Bellème nu avea un caracter agreabil. Dar de aici până a uita deliberat să vină să le ia pe cele două fetițe, la sosirea trenului!...

— Hai să mergem! spuse ea pe un ton fals vesel.

Cu valizele în mână, se îndreptă spre gară, o mică clădire din piatră gri, cu un felinar așezat deasupra ușii cu geamuri, cu o cantitate infinită de insecte care se învârteau în sfera luminoasă.

Dani își aranjă sacul ei de nylon pe umăr și o urmă. Patricia fusese întotdeauna mirată de maturitatea acestui copil de zece ani. Nina, mai mică cu trei ani, se agăță de mâna Patriciei.

— De ce n-a venit mama cu noi?

— Nina, ți-am mai spus-o de o sută de ori. Ea a plecat în Martinica pentru a turna un film, o știi bine.

Eva-Maria de Bellème își adora fetele, dar suferea totuși de o zăpăceală cronică. Ultima fusese de a uita să reînnoiască pașapoartele fetițelor, astfel că trebuise să renunțe să le ia cu ea în Martinica. Or, rolul care îi fusese oferit era prea important pentru ea ca să-l refuze. Participarea ei nu ar fi răsturnat istoria cinematografiei, dar se va dovedi fără îndoială determinantă pentru cariera ei.

Căutase s-o convingă pe Patricia să rămână în apartamentul ei de la Paris timp de o lună, dar tânăra fată era nerăbdătoare să se întoarcă la ea acasă. Angajată la Eva-Maria, în prezent când anul universitar se sfârșise, se grăbea să-și regăsească părinții și prietenii din Anglia.

Cu toate acestea, se lăsase convinsă să le conducă pe cele două fetițe la Plouharnel, înainte de a se întoarce acasă, din prietenie pentru Eva-Maria, ca și pentru plăcerea celor două fetițe,

Dani și Nina, pe care n-ar fi vrut să le abandoneze înainte de a le ști în mâini sigure.

Rolland detesta să vină la Paris, explicase Eva-Maria. El nu mai părăsește Bretania, de câtva timp. Dacă ar putea să le întovărășească pe fetițe... Va fi exact problemă de două zile. Va putea pleca acasă direct de acolo.

Patricia aprobase aproape distrată, cu gândul îndreptat spre acest autor dramatic despre care ea știa atât de puțin, dar care reușea s-o intrige.

Eva-Maria avusese anul trecut un rol minor într-o piesă a cumnatului său și Patricia dusese de câteva ori fetițele s-o aplaude.

Și ei îi plăcuse foarte mult piesa, la fel ca și celelalte pe care se dusese să le vadă în continuare, dar de fiecare dată ieșise cu un sentiment de neliniște nedefinită. Personajele pe care le crea Rolland de Bellème își duceau existența cu un fel de cinism care deranja, cu atât mai mult cu cât el se ascundea sub un optimism înșelător. Și ea se întreba

deseori ce evenimente reuşiseră să-l împingă pe acest om să adopte o filozofie atât de amară.

Acceptase şi din curiozitate să-i facă acest serviciu Evei-Maria. Să vadă dacă omul corespundea legendei care se crease în jurul lui. Misteriosul Rolland de Bellème... Căci după patru piese de un succes răsunător, autorul încetase subit să mai scrie. Îi secase izvorul creator sau poate avea alte motive mai obscure să se izoleze în castelul lui? Când Eva-Maria îi interpretase unul din roluri, producătorul încercase prin toate mijloacele să-l aducă pe Rolland de Bellème la Paris. Dar acesta rămăsese surd la toate invitaţiile, fie pentru repetiţii, fie pentru premieră.

Cel puţin acceptase să le primească pe nepoatele lui timp de o lună. Deci el nu ducea acea viaţă de pustnic care i se atribuia, se gândea Patricia, împingând uşa gării.

Funcţionarul de la ghişeu era gata să închidă. El se întoarse spre ea, atunci când bătu la geam.

— Vă rog, domnule. Trebuia să vină cineva să ne ia. Ați remarcat pe cineva care avea aerul să aștepte?

Ea se exprima într-o franceză perfectă. Doar un accent ușor îi trăda originea străină.

Omul dădu din umeri și afișă o mutră ignorantă.

— Nu, pe cât știu. Poate afară?

Cu un gest arătă ieșirea, preocupat mai mult de perspectiva de a se întoarce acasă decât de confuzia tinerei femei.

Dani alergă înaintea Patriciei și deschise ușa pentru a privi în exterior. Ultima speranță a Patriciei se risipi. Locul era pustiu.

Luptând împotriva panicii pe care o simțea cuprinzând-o, reveni la funcționar.

— Scuzați-mă, dar știți unde pot găsi un taxi?

— Exact în față. Dar dacă nu este acolo, înseamnă că s-a dus la han. După ultimul tren, parchează acolo. Găsește întotdeauna un client care a băut mai mult, ca să-l ducă acasă.

Patricia reveni lângă fetiţe, în timp ce funcţionarul încuia gara, în spatele lor. Câteva felinare străbăteau întunericul străzii care se înfunda cu încetul în noapte. Orăşelul părea adormit, locuitorii se izolau în dosul obloanelor lor. Din casele mai apropiate parveneau vocile stereotipe ale unui serial american televizat.

– Este departe acest han? mai întrebă ea.

Bărbatul dădu din umeri.

– Oh, nu, urmaţi drumul, nu puteţi greşi!

Patricia simţi cum o părăseşte curajul. Dani şi Nina ridicară ochi rugători spre ea.

– Oh, Pat, nu putem merge! Nu mai pot, gemu Nina.

– Credeam că unchiul Rolland va veni să ne ia, adăugă Dani.

Ele moşteniseră tenul palid al mamei lor. În seara asta părea aproape diafan sub efectul oboselii. Patricia simţi un val de mânie împotriva acestui unchi nedemn care le impunea o asemenea încercare! Să condamni cu răceală două

fetițe să rătăcească în plină noapte într-un orășel necunoscut, după câteva ore de călătorie epuizantă...

Zgomotul unui motor Diesel întrerupse tăcerea acestei nopți estivale.

– Ah, iată-l pe Pierre! Aveți noroc, spuse omul.

Cu siguranță că se simțea ușurat să se poată descotorosi de aceste străine stânjenitoare, pentru a se întoarce la el acasă cu conștiința împăcată.

– El o să vă ducă, spuse omul înainte de a se îndepărta fluierând.

Renault-ul se opri la marginea trotuarului.

– Mă așteptați? se interesă șoferul. Unde vreți să mergeți? La hotel?

Patricia se aplecă spre geamul deschis.

– Nu, trebuie să ne ducem la domnul de Bellème. Ai auzit vorbindu-se de el? Rolland de Bellème, autorul dramatic.

Ochii întunecați ai bărbatului, fixați ca două pietre de onix în fundul orbitelor adânci, o observară fără nici o emoție.

– De Bellème, spuneți? Nu cunosc.

Patricia nu putea să creadă. Rolland de Bellème era unul din cei mai cunoscuți autori francezi contemporani! El ar fi trebuit să fie eroul local, mai ales într-o localitate atât de mică.

Se enervă:

– El locuiește la Castelul Vrăjitorului, în afara orășelului, după câte mi s-a spus.

Șoferul avu un mic surâs de scuză.

– Îmi pare rău, doamnă. Nu cunosc clienți în afara orașului!

Nina începu să plângă și bărbatul se aplecă pentru a o privi cu simpatie.

– Ești obosită, micuțo? Este târziu, nu-i așa? Doamnă, de ce nu vreți să vă depun la hotel? Există locuri. Nu este ca la Carlton, bineînțeles, dar camerele sunt curate și veți avea tot confortul. Copiii dumneavoastră vor avea chiar cornuri proaspete mâine dimineață.

– Nu sunt copiii mei, răspunse ea cu nerăbdare.

El strânse ochii.

– Pardon, domnișoară. Nu se vede nimic de aici. Nu văzusem că sunteți atât de tânără... și atât de drăguță.

Patricia se făcu că nu observă complimentul. Nu avea chef să glumească.

– Am venit să le întovărășesc pe aceste două fetițe la domnul de Bellème. Este unchiul lor.

– Într-adevăr? Sunt fetele domnului Hilaire, atunci?

– Exact, fratele domnului Bellème.

Figura șoferului deveni mai deschisă.

– Mi-aduc aminte, într-adevăr. Dar le-am cunoscut când erau încă bebeluși. Curios... ele nu au părul familiei de Bellème. Seamănă desigur mamei lor. Există o veche poveste în regiune care spune: „Cei din familia Bellème nu sunt îngeri... ci draci. Negru le este părul, negri ochii și inima neagră."

Dani și Nina ascultau cu interes.

– Asta nu rimează, remarcă Nina.

Un surâs lumină figura spălăcită a bărbatului.

– Nu, ai dreptate. Dar nu este necesar ca un cântec să rimeze întotdeau-

na, pentru a fi totuși adevărat. Hai, urcați-vă.

El ieși din mașină pentru a lua geamantanele și a le așeza în portbagaj. Patricia încruntă sprâncenele.

– Credeam că nu-l cunoașteți pe domnul de Bellème!

– Îmi pare rău, dar n-am încredere în oamenii care doresc să-l întâlnească. El nu vrea să primească ziariști, înțelegeți, și nu știți câte viclenii întrebuințează acești exaltați pentru a-l întâlni. Atunci fac un baraj... Domnul Rolland este unul de-ai noștri. El a crescut aici, la Castel. Dacă nu vrea să vadă pe nimeni, este treaba lui, și la noi, nimeni nu-l va trăda.

El îi deschise portiera și înconjură mașina pentru a se așeza la volan.

– Vom ajunge repede. Este cu aproximație la zece minute de aici.

Se întoarse brusc la cele două fetițe instalate în spate.

– Ele sunt drăguțe. Mama lor trebuie că este frumoasă, nu? Este actriță, dacă-mi amintesc bine?

Patricia aprobă evaziv, cu gândurile întoarse spre primirea pe care le-o rezerva Rolland de Bellème.

– Veniți de departe? întrebă șoferul.

– De la Paris.

– Paris? Acum înțeleg de ce sunteți atât de obosite. Am fost o dată. Oh, n-a fost ieri! Cred că sunt treizeci de ani de atunci. Mi-a trebuit o zi întreagă să ajung; ei bine, totuși, am plecat a doua zi dimineața! N-am putut suporta. Toți acești oameni prost crescuți care te busculau pe străzi, care alergau fără să se oprească... Ah, nu, eu prefer la țară. Dealtfel, nici nu am mai părăsit-o de atunci.

Drumul era de-a lungul coastei tăiate. Festonul alb al spumei borda masa sumbră bătută de resac.

– Domnul de Bellème trebuia să vină să ne ia. Nu l-ați văzut din întâmplare?

– Nu. Dar nu sunt surprins că v-a uitat. Este genul lui. El detestă vizitele.

– Oh, priviți!

Exclamația lui Dani le atrase atenția asupra impresionantei fortărețe, bine

fixată pe o terasă stâncoasă așezată deasupra oceanului. Conac era un nume mai curând derizoriu pentru acest mic castel cu prelungiri ca pintenii, care dominau un donjon circular. Siluetele pinilor agitați de vânt păreau santinele ostile, însărcinate să apere pe stăpânul locurilor contra eventualilor intruși.

Patricia se întoarse către șofer.

– Nu este... nu este oare?...

– Castelul Vrăjitorului? Ba da!

– Încep să înțeleg de unde-și trage numele, murmură ea pentru sine.

– Unchiul nostru este un vrăjitor? întrebă Nina, nesigură.

Dani dădu din umeri.

– Nu fi proastă. Castelul a fost întotdeauna numit așa. De mult de tot, seniorul orașului locuia aici și se credea că este un vrăjitor, deoarece era mai inteligent decât toată lumea. Mama mi-a spus că, înainte, oamenii se gândeau că erai un vrăjitor dacă știai să scrii și să citești, pentru că toți ceilalți erau proști.

Patricia surâse.

– Nu cred că erau proşti, Dani. Ei nu primiseră nici o educaţie, nu este acelaşi lucru.

– În orice caz, eu ştiu să citesc şi să scriu! proclamă cu mândrie Nina.

Dani ridică ochii către cer.

– Dar toţi oamenii ştiu acum! Eu îţi vorbesc despre alte timpuri.

Nina se gândi un moment.

– Era când erai tu mică, Pat?

Patricia începu să râdă.

– Nu, această epocă este mult mai îndepărtată, Nina. Ea se întoarse din nou către şofer. Familia de Bellème locuieşte de multă vreme aici?

– Din secolul XVI, cred. Dar ei nu sunt de pe aici.

– Ah, bine, dar credeam că numele lor este francez.

– Este normand. Familia Bellème vine din Normandia. Un grup de briganzi cu mai multe fapte la activul lor... Se povesteşte că în timpul lui Francisc I, unul din cei mai tineri fii din familie a surprins-o pe soţia lui în patul fratelui lui, şi că i-a ucis pe amândoi. Apoi el a fugit nu ştiu unde, pentru a reveni apoi în Franţa

câțiva ani mai târziu. Dar în loc să se întoarcă în Normandia, a venit aici. În acea epocă era un bârlog ideal pentru cei în afara legii, de toate soiurile. Gândiți-vă, aici era pustiu!...

– Și așa-zisul magician era poate el?

– S-ar putea. Dar nimic nu este sigur. Nu se știe nici dacă el a pus să se construiască acest castel... El datează cam din acel secol, dar pentru rest...

Drumul se îngustase și mergea în serpentină între pini și stânci. În sfârșit, mașina se opri în fața unui mic pod de lemn peste un râuleț. La vreo treizeci de metri de aici apărea printre arbori marea clădire, sumbră și oarecum amenințătoare.

– Veți coborî aici. Nu pot merge mai departe, declară șoferul. Vă voi ajuta să duceți valizele.

În tăcerea nopții se auzeau doar pașii lor scârțâind pe alee. Castelul se ivi în sfârșit în fața lor, impozant și majestuos prin arhitectura lui, care ilustra, ea singură, mai mult decât un text de cronică, Evul Mediu feudal.

Mai multe ferestre erau luminate la parter, o parte aparent renovată.

În fața a doi stâlpi de piatră care susținuseră, probabil, cu secole în urmă un pod mobil, șoferul se opri și trase de un mâner din fier forjat. Undeva, în interiorul castelului, se auzi o sonerie.

– Iată. Vă las, domnișoarelor. Noapte bună.

El părea brusc grăbit să plece. Patricia abia avu timp să-i răspundă, că omul se și topi în noapte. El se întoarse totuși o ultimă dată, cu un semn amical din mână.

– Noroc!

Patricia ridică ochii spre castel care i se păru deodată foarte sinistru. Și tăcut...

Rolland de Bellème se decisese să rămână surd la vizita lor?

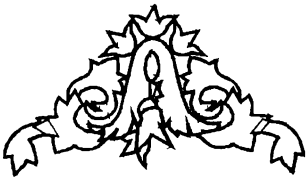

CAPITOLUL 2

Cuprinsă de o neliniște crescândă, Patricia trase din nou de mâner. Sunetul clopotului se auzi din nou.

Se făcea din ce în ce mai frig. Luna se ascundea în spatele unui nor; o pală de vânt le zbârli părul și li se vârî în haine. Fetițele se înghesuiră în Patricia și Nina începu să plângă.

– Vrăjitorul o să ne lase afară!

Tânăra femeie nu era prea departe s-o creadă și ea; adoptă totuși un ton care spera că va fi liniștitor.

– Calmează-te, Nina. O să vină, o să vezi. Vom fi în curând la căldură.

În acest moment, un scârțâit pe pietriș le făcu atente. Cineva venea spre ele. Cineva sau...

Patricia scrută întunericul pentru a vedea, reținându-și respirația. Mâinile

i se crispară pe umerii fetițelor, transpirate de frică lângă ea.

Zgomotul se apropia. În curând putură să distingă silueta unui doberman enorm, ai cărui ochi scânteiau ca două luciri de bazalt.

Nina, terorizată, se desprinse din strânsoarea Patriciei și fugi urlând. Imediat, câinele începu să alerge în direcția ei. Înnebunită, Patricia reacționă instinctiv și se așeză în calea puternicului doberman, gata să-l prindă de zgardă.

– Nu-l atinge!

Ordinul veni, imperios și neașteptat.

Un bărbat apărea pe alee, lunga lui capă de culoarea nopții zburând în jurul lui, ochii lui întunecați și ostili fiind fixați asupra ei. Povestea pe care i-o spusese șoferul îi veni în memorie: Rolland de Bellème era negru la inimă?

– Chemați-vă câinele! urlă ea.

Ea avansă mâna către zgarda de fier împletit a animalului, care descoperi un rând impresionant de colți.

– Culcat, Lear!

Pe moment dobermanul ascultă, cu privirea fixată totuși pe Patricia.

– N-ar trebui să lăsați acest câine în libertate, spuse ea, era gata să ne muște. Una din fetițe ar fi putut fi rănită.

– El mă ascultă perfect, după cum ai putut vedea. Este un câine de pază, în orice caz. Este aici ca să mă protejeze de indezirabili. Și referitor la indezirabili... aș putea să știu ce faceți aici la această oră din noapte? Dacă mașina voastră are vreo pană...

– Sunt Patricia Miller și vă aduc nepoatele.

Ochii negri se îngustară. Vocea deveni aproape tăioasă.

– Vă rog?

– Sunteți într-adevăr Rolland de Bellème, nu-i așa?

Bărbatul se uită la ea îndelung, apoi își aplecă ochii spre Dani și Nina, care reveniseră lângă ea.

– Aceste două fetițe sunt ale fratelui meu? spuse acesta printre dinți. Mama lor a decis să mi le trimită, deși am refuzat? I-am spus doar clar că n-o

doresc! Acest castel nu este un loc pentru copii. Nu va fi nimeni care să se ocupe de ele. El își înăbuși o înjurătură și dădu din cap, furios. Am prevenit-o pe Eva-Maria, fără echivoc, că nu se punea problema ca fetele ei să vină aici. I-am și scris chiar, negru pe alb. Dacă ea n-a ținut cont de asta, treaba ei! Nu va ajunge să-mi forțeze mâna în felul acesta. Îmi pare rău, dar nu puteți rămâne. Le veți întovărăși pe nepoatele mele la Paris.

Patricia rămase un moment mută. Egoismul și cruzimea acestui om întrecea tot ce și-ar fi putut imagina.

– Dar este imposibil!

Mâna lui Dani tresări într-a ei și tânăra femeie avu o strângere de inimă. Bietele micuțe! Să fie izgonite în acest mod josnic!

– Ba deloc, i-o întoarse el. Există un hotel în oraș. Veți găsi camere.

Pentru el subiectul era închis. Se întoarse, pregătindu-se să intre, să se reîntoarcă la cuibul lui confortabil de singurătate. Dar, dintr-un impuls, Patricia își puse mâna pe brațul lui pentru

a-l reţine. El se retrase cu un gest brusc, aruncând o privire înfuriată mâinii inoportune. Ceea ce n-o împiedică pe Patricia să-şi menţină strânsoarea. Nu era vorba să-l lase să-i scape!

– Regret, domnule, dar nu ne putem duce nicăieri.

– Vă repet că hotelul este...

– Şi cum sugeraţi să ne ducem acolo? Pe jos?

– Cum aţi venit aici? Pe jos?

Această ironie deplasată îi dădu pofte ucigaşe. Ea îşi impuse totuşi să rămână calmă. Miza era prea importantă. Doar nu era ca, dintr-un acces de mânie, să condamne fetiţele să-şi petreacă noaptea afară.

– Un taxi ne-a adus aici, dar a plecat imediat.

Nina, obosită, nu-şi mai putea opri plânsul. Mâna Patriciei îi mângâia uşurel buclele roşcate.

– Este ora unsprezece noaptea, domnule de Bellème. Fetiţele sunt obosite şi le este frig. Dacă va trebui să chemăm taxiul, nu ne vom culca

înainte de miezul nopții sau chiar mai târziu. Chiar hotelul ar putea fi închis.

Tonul rezonabil pe care-l luase nevoită, dădu rezultate. Nu că gazda le-ar fi deschis larg ușile locuinței lui, ar fi fost nevoie de mai mult pentru asta! Dar cel puțin părea să privească situația dintr-un unghi mai puțin inuman. Patricia profită pentru a-și forța avantajul.

– Ce ne sfătuiți dumneavoastră? Să dormim pe plajă?

– Nu încerca să mă scoți vinovat, domnișoară! Nu v-am invitat aici. Nici pe dumneata, nici pe nimeni! Nu sunt vinovat de inconsecvența cumnatei mele.

– Așteptând, aveți amabilitatea să ne găzduiți pentru o noapte. Știu că vă cer mult, domnule, și nu mi-aș permite dacă aș fi doar eu în cauză, dar este vorba de nepoatele dumneavoastră. Le este somn.

– Și frig. Știu.

El înclină capul, privind-o pe tânăra femeie cu o curiozitate ironică.

– Sunteți guvernanta lor? Englezoaică, bănuiesc?

Patricia avu senzaţia că războiul de o sută de ani nu se terminase pentru toţi. Împreună cu castelul, Rolland de Bellème moştenise şi duşmănia strămoşilor lui pentru cei de dincolo de Marea Mânecii...

– Studiez literatura şi arta franceză la Sorbona, spuse ea. Cumnata dumneavoastră mă găzduieşte, ca, în schimb, să mă ocup de fetele ei în momentele libere. Ea făcu o mică pauză, apoi urmă: Nu putem continua această discuţie înăuntru, domnule de Bellème?

– Ne-am înţeles. Dar îţi aduc aminte: nu rămâneţi decât o noapte. Mâine dimineaţă veţi pleca toate trei la Paris.

Pocnind din degete, el îşi chemă câinele, care se luă imediat după stăpânul lui spre castel. Patricia ridică valizele şi le trase pe Dani şi Nina după ea.

– Dar nu ne putem întoarce la Paris, întrucât mama nu este acolo...

– Taci, nu spune nimic pentru moment. Vom vedea mâine.

Urmându-l pe Rolland, ele trecură pe sub un arc de piatră. Stăpânul casei

deschise o ușă grea de lemn sculptat, pentru a le introduce într-un hol cu săbii încrucișate și cu portrete austere. Patricia lăsă bagajele la intrare, apoi își urmă gazda într-o sală mare, întunecată, pe care o lumina doar focul din cămin. Un cămin imens, unde ai fi putut aproape să stai în picioare.

Lear se instalase deja pe covorul lui lângă șemineu. Deși destins, el își păstra totuși un ochi spre vizitatoare, gata să intervină la cea mai mică poruncă a stăpânului său.

Cele două fetițe, uitând pentru moment frica lor față de câine, se îmbulziră spre foc și-și întinseră mâinile înghețate spre flăcări.

Patricia rămase singură în fața lui Rolland.

– Cum le cheamă? întrebă el.

Tânăra femeie îl privi neîncrezătoare. El nu știa numele nepoatelor lui? Dar ce fel de om era oare?

Eva-Maria îi vorbise de multe ori despre soțul ei mort, astfel că Patricia cunoștea câte ceva despre familia de Bellème.

Părinții lui Rolland și ai lui Hilaire muriseră pe când nici unul din fiii lor nu aveau încă douăzeci de ani, lăsându-i ca stăpâni ai acestei locuințe din vremuri demult apuse, pe jumătate ruinată. Lui Hilaire nu-i plăcuse niciodată provincia și se grăbise să se instaleze la Paris unde își exercitase talentele lui în diverse domenii, fără să îmbrățișeze o carieră anume.

Rolland, la rândul lui, termină studiile într-un colegiu de agronomie, unde, dealtfel, se alipise unei trupe de teatru. Dragostea lui pentru arta dramatică data din acel timp. După ce-și obținu diploma el reveni la castel și căută să facă să prospere moșia familială. Dar deși reuși perfect, rămase legat sufletește de teatru, unde intrase pe ușa amatorismului. Trei ani mai târziu, el își scria prima piesă de teatru, care dintr-un succes de critică, se schimbă repede într-un succes popular. Hilaire, între timp, urmă niște cursuri pe lângă un vechi actor, și cu această ocazie o întâlni pe Eva-Maria. Dani s-a născut atunci când Rolland își semna primul

lui contract cu unul din cele mai mari teatre din capitală.

Triumful i se urcase într-atât la cap, încât uitase și numele nepoatelor lui?

– Danielle și Nina, răspunse Patricia.

Rolland se întoarse către fetițe. Patricia nu-i putu descifra expresia atunci când le privea.

– Ele nu seamănă deloc fratelui meu, spuse el în sfârșit.

Acest lucru îl făcea ostil față de ele? Desigur că-și iubise fratele mai mic și moartea lui fusese pentru el un șoc puternic, cu atât mai mult cu cât ea survenise la numai patru luni de la moartea propriei lui soții. Nu era de mirare că se închisese în această cetate, departe de lume și de solicitările la care îl expunea renumele lui.

– Ei bine!

Ea tresări ușor. Pierdută în gândurile ei, nu auzise întrebarea.

– Scuzați-mă, eram distrată.

– Mi-am dat seama. V-am întrebat dacă ați luat masa. Dacă da, puteți să duceți fetele să se culce.

– Am mâncat niște sandvișuri în tren. Dacă vreți să ne arătați camera noastră... Aș putea dormi cu ele.

Patricia le chemă pe Dani și Nina, iar ele se apropiară căscând, cu obrajii roșii de căldura focului. Fără un cuvânt, ele îl urmară pe Rolland care le duse către o scară largă din lemn cu balustrada patinată de vreme.

Ajuns la etaj, el se angajă pe un culoar unde deschise o ușă, dându-se la o parte pentru a le lăsa să intre.

– Camera asta va fi pentru copii.

Camera era mobilată sobru, cu două paturi gemene, o servantă și o masă rotundă. Perdelele duble, albastre ca cerul, se armonizau cu cuverturile. O acuarelă era agățată deasupra comodei, reprezentând un buchet de irișI ondulându-se sub briză.

Camera era agreabilă în simplitatea ei și fetele scoaseră exclamații de plăcere. După acest penibil voiaj și neînțelegerile care i-au urmat, ușurarea lor era justificată. În același timp, ele începură să se certe pentru alegerea

patului, încât Patricia trebui să intervină.

– Este inutil să vă certați. În orice caz, veți împărți unul amândouă, deoarece eu voi dormi în celălalt.

– Există o cameră chiar vizavi, o informă Rolland.

El deschise ușa de cealaltă parte a culoarului și Patricia pătrunse într-o cameră mai mică unde trona un pat larg, foarte înalt, acoperit cu catifea roșie. Un dulap masiv și fără grație era de partea cealaltă. Camera, spre deosebire de cealaltă, nu era deloc primitoare și expresia Patriciei îi trădă probabil decepția, căci Rolland avu un surâs ironic.

– Poate că nu este prea bună pentru dumneata?

– Mi se pare destul de confortabilă. Dealtfel, la drept vorbind, aș putea să dorm oriunde în astă-seară.

După ce se asigură că Dani și Nina se pregăteau de culcare, ea se pregăti să coboare pentru a le aduce bagajele.

Rolland se opuse.

– Vi le aduc eu, spuse el.

Două minute mai târziu, el depunea bagajele în cameră. Când fu pe punctul să iasă, se adresă Patriciei.

– Când copiii vor fi culcați, veniți în salon. Aș dori să vă vorbesc.

– Este târziu și sunt într-adevăr foarte obosită, obiectă ea. Dacă asta poate aștepta până mâine...

– Nu. N-o să vă reții multă vreme.

El ieși fără să adauge nimic și Patricia nu avu timp să se întrebe, căci deja Nina și Dani veniseră la ea ca să-și caute pijamalele și periuțele de dinți.

– O să ne duci cu tine în Anglia, Pat? întrebă Dani, băgându-se sub cuvertură.

Patricia se aplecă pentru a o săruta.

– Nu știu încă. Acum trebuie să dormiți. Se spune că noaptea e un sfetnic bun. Sunt sigură că mâine vom găsi o soluție.

Ea închise ușa în urma ei și se îndreptă spre palier. Ajunsă în capul scărilor ezită, cuprinsă de o ușoară teamă.

Ce putea oare că-i spună Rolland de Bellème?

Cu nervozitate, își netezi rochia șifonată de călătorie și inspiră îndelung înainte de a coborî scările.

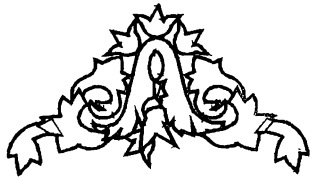

CAPITOLUL 3

Rolland o aștepta într-un fotoliu greoi de piele arămie, cu picioarele pe un taburet. Profilul lui se decupa în flăcările care proiectau umbre mișcătoare pe pereții cu lambriuri.

El nu o auzise când sosise și ea putu să-l observe după plac, adâncit într-o atitudine meditativă. La ce se gândea el? Curiozitatea pe care o simțea în privința lui fusese înzecită de ostilitatea pe care o întâlnise la el. Dar întrebările pe care și le punea în privința autorului acelor piese care o tulburaseră atât de adânc nu puteau găsi un răspuns, bineînțeles, în cursul unei întrevederi atât de scurte.

Întrebări asupra operei, dar de asemenea asupra omului. De ce încetase să scrie? Pentru ce motiv se închisese cu bună știință la toate, refuzând chiar să

se intereseze de cariera pe care piesele lui o urmau la scară internațională? Cum să explici refuzul lui să-și vadă prietenii și chiar familia, chiar dacă aceștia făceau efortul de a veni până în Bretania?

Asta era cel puțin ceea ce îi povestise Eva-Maria. Și ea nu avea nici un motiv să o mintă. Niciodată actrița nu simțise ceva împotriva cumnatului ei, din contră. Fără îndoială că ea se simțea aproape de el prin drama pe care o avuseseră amândoi, dramă consumată la interval de câteva luni.

Totuși, Eva-Maria n-o pregătise să găsească un bărbat atât de atrăgător. Iar în ceea ce privește articolele pe care le citise despre el, ele erau mai mult evazive și ea nu văzuse niciodată vreo fotografie a lui. Fără să-și dea seama, își făurise o imagine a unui bărbat mai vârstnic, probabil din cauza amărăciunii pe care o trăda prin personajele lui.

Rolland avea probabil vreo treizeci și șapte, treizeci și opt de ani. Pulovărul lui negru se mula pe piept, lăsând să se ghicească o musculatură nervoasă. De-

senul senzual al buzelor lui îi îndulcea ciudat masca rigidă care părea fixată pe figura lui cu trăsăturile colțuroase, în care luceau niște pupile întunecate, tot atât de arzătoare ca niște agate.

Emana din el o senzualitate puternică, în stare brută, contra căreia Patricia se simțea incapabilă să lupte. Era fascinată ca fluturele de flacără. Niciodată nu simțise cu atâta intensitate faptul că era femeie.

Fără prea mare succes, căuta să se elibereze din această senzație de vrajă, bătându-și joc de ea însăși. La urma urmei nu era prima în cercul prietenelor ei care să proclame tare supunerea femeii în fața virilității, în orice formă s-ar fi manifestat. În zilele noastre doar egalitatea singură trebuia să predomine la orice relație între sexe!

Din nenorocire, corpul ei, în acel moment, îi spunea cu totul altceva...

Vocea gravă a lui Rolland o făcu să tresară.

– Cât crezi că vrei să rămâi înfiptă acolo? Vino să te așezi.

De cât timp se simțea observat? El nu se mișcase și ea era sigură că nu făcuse nici o mișcare care să-i dezvăluie prezența.

Cu un gest brusc și imperativ îi indică fotoliul din fața lui. Ea se așeză, dar pe margine, hotărâtă să nu se instaleze. Deoarece el se mulțumise s-o studieze doar, fără a spune nici un cuvânt, ea se agită, nerăbdătoare.

— Doreați să-mi vorbiți, domnule de Bellème?

Liniștit, el își ridică paharul cu vin la înălțimea ochilor și-l întoarse între degete. Reflexe purpurii începură să-i danseze pe față. Apoi, cu o încetineală voită, el o observă din nou. Privirea lui urcă de-a lungul picioarelor, întârzie o clipă scurtă pe piept, înainte de a se opri pe gură. Atunci un rictus disprețuitor îi întinse buzele domnului de Bellème.

În ciuda ei, Patricia simți că roșește. Acest dispreț era jignitor. Ea nu era drăguță, ei și? Nu căutase niciodată să pretindă contrariul. Totuși dacă natura îi refuzase frumusețea, ea avea în

schimb o grație la care bărbații păreau în mod deosebit sensibili.

Dar nu Rolland de Bellème! Evident, el rămânea imun la acest farmec.

– Am auzit puștancele șușotind, adineauri, spuse el în sfârșit. Unde este cumnata mea?

Patricia ezită. Ea ar fi preferat să aștepte a doua zi pentru a-i explica situația.

– Ei? insistă el.

– Ea... ea este în Martinica.

Degetele lungi și puternice ale lui Rolland se crispară pe piciorul paharului de cristal.

– Când a plecat?

– Azi dimineață.

Ea îl văzu strângând din dinți; o lucire de mânie îi trecu prin ochi.

– După ce v-a urcat în tren, bănuiesc! Sigură că, odată faptul împlinit, nu voi avea altă alegere decât să accept fetele ei sub acoperișul meu timp de o lună! Dar ea nu mă cunoaște! Foarte rău. N-am deloc intenția să mă încarc cu mica ei familie. O să plecați mâine chiar, să le întovărășiți

la Paris și să vă ocupați de ele până la întoarcerea ei.

Dând capul pe spate, își termină paharul.

– Nu pot, răspunse Patricia.

Bătăile accelerate ale inimii ei dezmințeau calmul pe care-l afișa.

Rolland se încruntă, surprins.

– Cum?

– Vacanța mea a început ieri și eu trebuia să fiu deja la mine acasă, în Anglia. Am acceptat să-mi amân plecarea cu o zi, pentru ca să-i fac un serviciu Evei-Maria, dar părinții mei mă așteaptă mâine seară.

El se ridică deodată și puse brusc paharul pe masa joasă, cu un gest atât de brusc încât ei îi fu teamă că se va sparge.

– Puteți să-i sunați pentru a-i preveni că planurile dumneavoastră au fost răsturnate. Sunt gata să vă plătesc ceea ce trebuie, ca să vă ocupați de copii. Prețul dumneavoastră va fi și al meu. Nu pot să-i păstrez aici, înțelegeți?

Ea tuși nervos, conștientă că ceea ce se pregătea să-i spună nu va contribui la înseninarea lui.

– Sunt mâhnită, domnule, dar doamna de Bellème a închiriat apartamentul său la niște prieteni în trecere prin Paris. Nu pot deci să mă întorc acolo.

După cum se aștepta, această noutate nu avu aerul să-l încânte.

– Înțeleg mai bine, acum! Ea a încercat să joace pe coarda mea sensibilă vorbindu-mi de familie, de fetele ei care nu-l văzuseră niciodată pe unchiul lor, în fine, tot felul de prostii... atunci când de fapt singura ei grijă era să-și elibereze apartamentul pentru a-l putea închiria și a câștiga astfel o lună de chirie!

Patricia se revoltă. Prietenia ei pentru Eva-Maria îi interzicea să-l lase pe cumnatul ei s-o ponegrească fără a reacționa.

– Vă înșelați. Eva-Maria nu are un spirit atât de calculat. S-a întâmplat că prietenii ei n-au găsit camere la hotel; ea ținea doar să le facă un serviciu.

– Cu prețul liniștii mele! Mulțumesc! De ce nu și-a luat fetele cu ea?

– A uitat să le preschimbe pașapoartele; și când a observat, era prea târziu. Și nu putea să aștepte fără a risca să-și piardă rolul.

Mânia rece a lui Rolland era mai înspăimântătoare decât o furie exprimată. Încordat la extrem, el se apropie de șemineu și lovi cu pumnul în piatră.

– Nu vreau aceste puștance aici! N-ai decât să le iei în Anglia cu dumneata.

– Eu nu...

– Va trebui!

– Dar este imposibil! Deoarece nu am...

– Pașapoarte, sfârși el pentru ea. Dumnezeule! Trebuie totuși să existe o soluție! N-aveți decât să vă instalați într-un hotel pe coastă, sau indiferent unde. Pe spezele mele, bineînțeles. Sunt gata să vă ofer o viață de prințesă până la întoarcerea Evei-Maria, dar vă implor, dați-mi pace!

Îi făcu aproape milă. La urma-urmei, poziția lui nu era mai de invidiat decât a ei. Nu putea să-i reproșeze că se

apără contra consecințelor cel puțin jenante ale zăpăcelii Evei-Maria. Sosirea celor două fetițe nu avea nimic îmbucurător pentru cine dorea să trăiască în pace și în singurătate.

Totodată ea nu dorea să-și ia răspunderea problemei. În fine, această poveste de familie nu o privea. Dar, de doi ani de când se ocupa de fetițe, ei îi crescuse dragostea pentru ele, cu toate că simțise pe pielea ei eforturile pe care trebuise să le facă și oboseala. Or, după un an de muncă îndârjită la facultate, nu avea decât o dorință: să-și ia vacanță!

Era deci voința ei contra a lui. Și ea nu avea intenția să cedeze!

Încet, dădu din cap.

– Îmi pare rău, dar nu pot renunța la o lună de concediu ca să joc rolul de baby-sitter. Cu atât mai mult cu cât trebuie să-mi revizuiesc cursurile ca prevedere pentru examenele mele de intrare în anul următor, în luna septembrie. Ceea ce-mi va fi imposibil să fac dacă voi avea fetițele cu mine.

Furios, el își luă paharul și-l umplu. Sticla era aproape goală.

– Dorești? propuse el pe deasupra umărului.

– Nu, mulțumesc. Nu înainte de culcare, declară ea sculându-se.

– Nu te gândești decât să te culci! Ai totuși câteva minute să-mi acorzi, nu?

Cu un gest al mâinii îi făcu semn să se așeze. Ea văzu roșu.

– Vă scutesc de gesturile dumneavoastră superioare, domnule de Bellème! Eu nu sunt nici servitoare, nici guvernantă. Și chiar dacă aș fi, nu văd de ce aș suporta disprețul dumneavoastră.

Puțin descumpănit de această mustrare, Rolland își reveni totuși destul de repede. El înclină capul, bău o înghițitură, apoi se ascunse în spatele rictusului lui ironic.

– Asta-i bună! Domnișoara protestează. Pentru o puștancă ca dumneata ai un fel de a vorbi uimitor. O manieră să compenseze fizicul dumitale puțin avantajos, îmi imaginez... O recunosc

în asta pe cumnata mea. Niciodată n-ar fi ales o persoană care să-i umbrească frumusețea sau inteligența.

Patricia, revoltată de atâta bădărănie, refuză să mai asculte ceva în plus. Ea se îndreptă spre hol. Dar Rolland o ajunse din doi pași și o reținu cuprinzând-o de braț. Râsul lui răutăcios o răni.

– V-am rănit orgoliul, domnișoară? Sunt mâhnit. Trebuie să vă îmbrățișez pentru a mă ierta?

Ea se încordă sub strânsoarea lui; sângele îi bătea în tâmple. El băuse. Și beția lui îl făcea în mod periculos cinic și crud. Își bătea joc de ea.

– Dă-mi drumul! spuse ea.

– De ce? Nu ți-e bine cu mine? Totuși dumneata ai venit să mă cauți și nu invers. Este riscant să vii să bați la poarta unui bărbat singur în plină noapte, tânără imprudentă. Nu se știe niciodată peste cine dai. Poate că dumneata ai trezit căpcăunul care dormita în mine...

Ochii lui străluceau cu o licărire stranie. Ea începu să intre în panică.

– Încetați! Nu mai știți ce vorbiți! Sunteți beat!

– Beat? Eu! Crezi? El avu o strâmbătură care exprima îndoiala. Poate că ai dreptate. Dar trebuie să te bucuri. Beția mea îmi permite să te imaginez o femeie frumoasă. Și să te doresc ca un nebun.

Atrăgând-o spre el, îi înăbuși protestele indignate sub forța unui sărut brutal și pretențios. Cu mâna îi menținea ceafa ca să nu-i scape. Patriciei îi fu frică. Nu era nici o îndoială că dacă Rolland de Bellème ar fi dorit să profite de ea, nimic nu l-ar fi împiedicat. Ce putea ea singură contra forței lui?

În zadar încerca să se zbată. Era umilitor să nu poți să te aperi, dar era și mai umilitor să-ți simți propriul tău corp acceptând, cerșind aproape mângâieri pe care mintea le găsea odioase. Înainte de a se lăsa copleșită de această senzualitate pe care el i-o comunica, se căzni să reacționeze. Cu o viguroasă lovitură de picior, ea reuși să-l respingă.

Fără să-i dea drumul el o privi un moment, cu respirația scurtă și ochii strălucitori.

– Este foarte multă vreme de când n-am mai ținut o femeie în brațele mele, spuse el cu o voce surdă.

Patricia ghici că nici un argument nu va putea să-l convingă să-i dea drumul. Rolland nu era în măsură să asculte, indiferent ce. Totuși, ce altă soluție avea?

– Voi pleca mâine, pledă ea. Și... dacă mă veți atinge, nu voi ezita să fac o plângere!

Amenințarea ei nu avu rezultatul scontat. Rolland izbucni în râs.

– Asta m-ar mira. Sunt gata să pariez, din contră, că o să-ți placă.

Fiorul care parcurse spatele Patriciei îi dădu dreptate.

– Ești nebun! strigă ea. Nebun și beat!

– De ce? Trebuie să fiu și una și cealaltă ca să am chef să fac dragoste cu dumneata?

Ea tresări sub insultă, dar mânia contra lui se schimbă deodată în silă.

Încă o dată în plus, ea se întrebă ce încercări îi rezervase viaţa acestui om, pentru a fi făcut din el o persoană atât de amară şi decepţionată.

Brusc, ca şi când efectul alcoolului s-ar fi risipit în câteva secunde, el îşi desfăcu strânsoarea şi se depărtă de ea. Întorcându-i spatele, îşi trecu mâna prin păr şi declară cu o voce gravă:

– Du-te să te culci, înainte ca eu să fac vreo prostie pe care s-o regret apoi.

În acea clipă ea avu siguranţa că dezgustul pe care-l arăta se adresa lui-însuşi şi nu ei.

Fără un cuvânt ea avansă către scară şi sui treptele spre camera ei, pe care o încuie cu cheia de două ori.

*

Nu putu să adoarmă multă vreme. Îndată ce închidea ochii, figura lui Rolland de Bellème îi apărea în spatele pleoapelor închise. Privirea lui batjocoritoare venea s-o chinuie, cuvintele aspre o obsedau. Îi era greu să atribuie răutatea lui abuzului de alcool. Cinis-

mul lui își avea izvorul în altceva, era sigură.

Ea care se așteptase să întâlnească un bărbat puțin obișnuit, era într-adevăr servită! Acest descendent al unei vechi familii normande sfida desigur imaginația. Tristețea personajelor lui nu era nimic față de cea a autorului lor...

„Cine ești tu, Rolland de Bellème?“ se gândi ea. Cine te-a făcut să suferi într-atâta, încât te-a deposedat de toată blândețea, de toată generozitatea? De cine sau de ce te protejezi ascunzându-te în spatele agresivității tale cinice?“

Vreți un mijloc sigur pentru a alunga proasta dispoziție?

Citiți romanele colecțiilor „El și EA“ și „ROMANTIC“, care vă dezvăluie fața frumoasă a vieții și vă vor aduce zâmbetul pe buze“

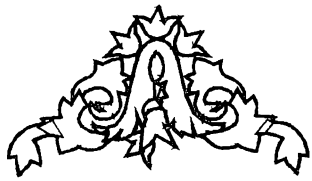

CAPITOLUL 4

Lovituri nerăbdătoare în ușă o trezi-ră brusc. Dezmeticindu-se cu greutate din somn, Patricia dădu la o parte cuverturile și se așeză în pat. Soarele, care intra din abundență în cameră, o făcu să clipească din ochi.

– Pat! Deschide!

Dani și Nina își pierdeau răbdarea.

— Un minut! Sosesc!

Căscând, se îndreptă către ușă. Tricoul ei lung, pe care era imprimat un apus de soare californian, cădea până la jumătatea coapsei.

Cele două fetițe abia îi lăsară timp să respire. Luând-o fiecare de câte o mână, o antrenară în camera lor. Patricia se lăsă râzând.

– Dar unde mă duceți?

– Privește! Caii!

În ajun, jaluzelele fuseseră trase. Dar în această dimineață ea descoperea împreună cu copiii câmpurile cu iarbă grasă, pe care zburdau câțiva cai și ponei. Sosirea lor prin cărarea strâmtă care mergea de-a lungul coastei nu le sugerase deloc că ar fi putut exista, de cealaltă parte a castelului, un astfel de peisaj. Aplecându-se, Patricia putu vedea grohotișul unei părți nerestaurate a vechii fortărețe.

— Ai văzut? Ei se joacă! exclamă Nina.

— Crezi că unchiul nostru ne va lăsa să-i călărim? întrebă Dani.

— Eu îl vreau pe cel negru!

— Cel alb e mult mai frumos. Nu găsești, Pat?

— Sunt splendizi. Chiar și poneiul. S-ar spune că e un butoi pe picioare!

Cele două fetițe pufniră în râs.

— Atunci o să-l întrebi pe unchiul Rolland, Pat?

— O să vedem.

Micul episod din ajun nu o îndemna deloc să se ducă să-i ceară favoruri. Oare ieșise din beție în dimineața asta?

Ea se depărtă de fereastră, gata să se întoarcă în camera ei, când Dani o reținu.

– Tu te-ai urcat deja pe un cal, în Anglia! Îmi aduc aminte că mi-ai vorbit de iapa ta.

– Clafoutis!

– Oh, da. Este un nume caraghios, spuse ea râzând.

– Și mama ei se chema Mille-Feuille. Nu erau ale mele, din păcate, ci ale unui vecin care-mi dădea voie din când în când să le încalec.

– O să ne arăți cum se face?

– Tu știi bine că trebuie să plec. N-am venit decât să vă însoțesc. Acum că suntem aici...

– Doar n-o să ne lași?

Confuzia Ninei îi strânse inima. O luă în brațe și fetița se agăță de ea, cu brațele strânse în jurul gâtului ei, cu riscul de a o sugruma. Patricia o legănă câtva timp, furioasă pe Eva-Maria. La urma-urmei, a cui era vina că se găsea în această situație imposibilă, a ei?

– Nu-l iubesc pe unchiul Rolland. Îmi face frică.

– Este un vrăjitor, sunt sigură! întări Nina.

Patricia o lăsă jos.

– Opriți-vă! spuse ea cu fermitate. O să sfârșiți prin a vă face frică de-adevăratelea, cu poveștile voastre. Unchiul vostru nu este mai vrăjitor decât mine sau voi. El era pur și simplu prost dispus ieri seară, cum se poate întâmpla oricui. De îndată ce va fi în dispoziție mai bună, sunt sigură că se va arăta fermecător cu voi.

Pe cine voia ea să înșele? Nimeni nu putea fi păcălit. Nici fetele, nici ea.

– Dar de ce nu rămâi și tu, Pat?

Patricia suspină. I se părea din ce în ce mai greu să plece. Cum putea avea conștiința liniștită, dacă le abandona pe Dani și pe Nina unui om care nu va încerca decât să scape de ele? Ar fi capabil să le depună la Asistența publică.

– Îmbrăcați-vă! Mergem să ne luăm micul dejun, vom vedea mai târziu ce se va decide.

– N-o să pleci fără să ne spui, da?

— Desigur că nu. Așteptați-mă două minute. O să mă îmbrac și apoi vom explora etajul pentru a găsi baia.

În timp ce se îmbrăca cu un jeans și cu un tricou, gândurile Patriciei băteau câmpii. Ea se gândea să coboare în oraș pentru a se informa asupra orarului trenurilor spre Brest. De acolo va lua feribotul pentru Anglia. Da, dar când? Nu va putea pleca acum. Va trebui să rămână măcar câteva zile, cel puțin pentru a lăsa copiii să se obișnuiască, astfel ca tranziția să nu fie prea aspră. Și apoi, va trebui ca cineva s-o înlocuiască pe lângă ele.

Va trebui să vină o femeie în mod regulat la castel, era evident. Și-l imagina cu greu pe Rolland de Bellème făcând cursele, bucătăria și mai puțin menajul.

Sala de baie nu era decât la doi pași de camera ei. Dădu drumul să curgă apă în cadă și merse să caute fetele.

— S-a sculat? întrebă Nina.

— Cine? Unchiul vostru? Nu l-am întâlnit încă.

— El doarme poate târziu, ca mama.

Eva-Maria, din cauza orelor târzii la care o constrângea meseria ei de comediană, nu ieșea din pat înainte de ora zece.

— În orice caz, vom încerca să facem cât mai puțin zgomot, pentru ca să nu-l sculăm, de acord? Nici nu știu unde este camera lui.

Spre încântarea fetițelor, ea găsi săruri colorate în dulap și presără din ele în apă. Un parfum de violete invadă în curând micuța cameră.

— Haideți acum. Dar nu inundați casa, O.K.? Și să nu vă udați părul. Vin să vă iau în curând.

Pe palier, Patricia ciuli urechea, dar nu-i parveni nici un zgomot care să-i indice că Rolland de Bellème se sculase. Mai întâi, probabil că el nu putuse ieși din pat, doborât de alcoolul pe care îl absorbise în ajun. Trebuie că se prăbușise beat-mort, îmbrăcat complet.

Era un obicei la el? Un fel de a trăi, poate? De ce Eva-Maria trecuse sub tăcere acest lucru? Nu era imprudent să lase fetele cu un alcoolic inveterat? În ce măsură îi putea acorda încredere?

Încă o dată în plus, Patricia se văzu depozitara unei răspunderi pe care nu avusese deloc intenția să și-o ia. Degeaba își tot spunea că această afacere nu o privea, că sarcina ei se sfârșea la ușa castelului, unde le adusese, așa cum fusese prevăzut, pe Dani și Nina, conștiința ei refuza să se descarce de ceea ce putea să se întâmple după aceea.

Întoarsă în cameră, ea își făcu patul, apoi trecu în cea a copiilor ca s-o pună în ordine.

Cel mai bine era să ia deciziile pe măsură ce se iveau evenimentele. Nu putea să se decidă la nimic înainte de a-l revedea pe Rolland de Bellème și de a-l convinge să angajeze pe cineva care să aibă grijă de fetițe.

Scotocind în valize scoase șorturi și bluze ușoare și se întoarse pentru a scoate fetele din baie. Îndată ce fură gata, le instală din nou în camera lor cu o carte.

Mă duc să fac duș. Să nu vă mișcați de aici. Și să nu vă aplecați pe fereastră, de acord?

– De acord, Pat. Grăbește-te. Ne este foame.

– Și mie... Imediat.

Ea nu întârzie. Apa rece reuși să-i dea trupului ei lovitura de bici de care avea nevoie pentru o zi pe care o presimțea deja copleșitoare.

Tricoul ei de culoare verde ca mărul și jeans-ul ei care i se mula pe trup îi dădeau un aspect de adolescentă. Ea își pieptănă părul spre spate, apoi scutură capul pentru a-l lăsa să-și ia aspectul lui natural. Aplecându-se peste lavabou, ea ezită. Trebuia să se machieze? După câteva ezitări, alese să-și lase fața nefardată. La ce bun fardurile? Rolland de Bellème ar putea vedea în asta o tentativă nereușită de a-l seduce. Și apoi, tenul ei, în cursul câtorva ședințe de expunere pe cheiurile Senei, primise un ușor bronz care-i punea ochii în valoare. Ochii ei de culoarea ambrei. Curioasă culoare, ca aceea a unei pisici roșcate pe care o avusese cu mult timp înainte, în Anglia.

Dani și Nina erau absorbite în contemplarea cailor și nici n-o auziră ve-

nind. Patricia surâse. Ele ar fi atât de fericite aici. De atâta vreme doreau să călărească! Ea le dusese de mai multe ori în grădina Tuileries, dar plimbarea pe spatele unui ponei se termina prin a fi teribil de frustrantă pentru cine ducea dorul unor cavalcade peste câmpuri și prin păduri!

Împreună, coborâră la parter, fără zgomot. Ele tarversară salonul, apoi o sufragerie mare în care se găsea o masă atât de mare încât încăpeau cel puțin douăzeci de invitați. Deși această aripă fusese renovată, ea păstrase stilul medieval al castelului. Tapiserii groase cădeau în pliuri grele în fața ferestrelor cu multe gemulețe. Mari candelabre de aramă erau agățate ca aplice pe pereții tapetați cu o țesătură vișinie.

– Bucătăria nu trebuie să fie departe de aici, reflectă Patricia cu voce tare.

– Pe aici?

Dani arătă o ușă dând într-un culoar întunecos și strâmt.

– De ce nu? Nu riscăm nimic încercând.

Coridorul era desigur rezervat personalului. Aici nu era galerie de portrete, de scuturi și de armuri. Un simplu perete vopsit în verde închis, cu un mozaic în alb și negru.

– Este lugubru, șopti Dani.

Nina își băgase mâna în cea a Patriciei.

– S-ar spune că este o închisoare.

– Sunt de acord cu tine. Iată, poate că este aici.

Patricia împinse o ușă: o cămăruță neagră.

– Drum fals. Continuăm.

Ele găsiră în sfârșit bucătăria între oficiu și dulapul cu mături. De un aspect demodat, deși echipată cu o mașină de gătit electrică, un frigider și un cuptor cu microunde, era totuși foarte primitoare. Zugrăvită în galben deschis, ea reflecta soarele de dimineață, ca toate camerele, situate exact deasupra. Mobilele ei din lemn închis dădeau o atmosferă caldă și Patricia se simți imediat bine.

În timp ce fetițele se repezeau din nou la fereastră pentru a-și relua visa-

rea cu caii, ea deschise frigiderul și fu ușurată să găsească lapte, ouă și brânză.

După ce puse o tigaie să se încingă, ea scotoci din nou în dulap și fu surprinsă să găsească un pachet cu cereale. Surâse, imaginându-și-l pe Rolland de Bellème în fața unei căni cu cornflakes. Această imagine îl făcea totuși să apară mai uman.

În curând, ciocolata, omleta și tartinele fură gata.

— Așezați-vă, mâncați curat, dacă nu cer prea mult, și așteptați să revin, spuse ea, când Dani și Nina se așezară. Încerc să-l găsesc pe unchiul vostru și să văd dacă nu pot să dau un telefon în același timp.

De data aceasta, Patricia împinse ușile tuturor camerelor. Dar fără să vadă umbra vreunui telefon. Unde se ascundea oare acel aparat blestemat? Castelul era mare...

Și gazda? Unde se ascundea ea? Era încă în fundul patului lui? Doar dacă nu se sculase în zori pentru a se duce să cumpere cornuri proaspete pentru a le

oferi invitaților lui. Se putea visa mereu...

După ce explorase parterul, Patricia urcă la etaj. Pe palier ea strigă. Nici un răspuns. Fără să se descurajeze, persistă. De data aceasta i se păru că aude un fel de mormăit, de horcăit puțin amabil, dar cel puțin era o manifestare de viață. Gata să îndure fulgerele gazdei ei, repetă tentativa.

– Domnul de Bellème?

Urmă o înjurătură. Era deci pe calea cea bună. Apropiindu-se de o ușă deschisă, ea bătu, după ce aruncă o privire ceasului. La ora zece dimineața nu avea scrupule de a-l trezi din somn.

– V-ați sculat? întrebă ea prin ușă.

– Nu, pleacă!

Încântătoare primire. Ea continuă, totuși.

– Sunt mâhnită că insist, dar trebuie să vorbim.

– N-am nimic să-ți spun. Lasă-mă să dorm!

Vocea lui deveni slabă, ca și cum s-ar fi băgat în cearșafuri.

Ea ezită, apoi, neavând altă alegere, împinse ușa. Camera era în semi-obscuritate și în ea distinse un pat și în acesta, silueta lui Rolland de Bellème.

– Trebuie să mă duc în oraș, în această dimineață și trebuie să chem un taxi. Îmi puteți indica unde este telefonul? Nu l-am văzut nicăieri.

El înjură splendid.

– Oh, Dumnezeule! Bietul meu cap! De ce nu-mi dai pace? Nu vezi că sunt bolnav ca un câine?

Uitând că era în camera unui bărbat culcat încă în pat, Patricia elimină orice discreție și avansă până la piciorul patului, unde stătu pe loc.

– Nu este nevoie să faci zece ani studii pentru ca să dai un diagnostic „bolii" dumneavoastră. Aveți pur și simplu o mahmureală! Ceea ce nu este de mirare, având în vedere starea în care erați ieri seară. Data viitoare, poate vă veți mai gândi înainte de a bea în halul acesta!

– Mă dispensez de sfaturile dumitale!

Furios, el aruncă cuverturile și se așeză pe pat. Patricia, instinctiv, se dădu înapoi cu un pas. Era gol. Din fericire, doar pieptul îi era vizibil. Pielea lui bronzată contrasta cu albeața cearșafurilor. Un păr negru fin cobora, îngustându-se spre talie.

Patricia își trecu limba peste buze cu nervozitate. Privirea ei rămăsese fixată pe această semi-nuditate pe care el și-o afișa în mod impudic.

Când în sfârșit se putu desprinde de această priveliște tulburătoare, ea se gândi că era mai bine să se retragă. Dar nu întorsese bine spatele, că Rolland izbucni în râs. Acel râs batjocoritor pe care ea îl detesta.

Cu obrajii înroșiți, ea îi făcu din nou față.

— Unde este telefonul dumneavoastră? Nu vă cer mai mult. Apoi, vă puteți cloci vinul în liniște. Vreau numai să dau niște telefoane ca să-mi organizez întoarcerea în Anglia.

— Iei fetele cu dumneata?

— Ascultați! N-o să revenim încă o dată asupra acestei probleme. Nu pot să

le iau cu mine, întrucât nu au pașapoarte. Ea se exprima cu un calm forțat, articulând exagerat fiecare silabă. Deci, ele rămân cu dumneavoastră. Sunt sigură că nu va fi prea greu să angajați pe cineva care să aibă grijă de ele. Dealtfel, aveți pe cineva care vine pentru menaj și bucătărie, nu? Ea nu va putea...

– La șaptezeci de ani, a trecut de mult vremea când putea face pe dădaca! Nu are decât o dorință: să iasă la pensie!

Decepționată, Patricia suspină. Ea contase pe această posibilitate. De acum se găsea din nou într-un impas.

– Trebuie să existe totuși o soluție! deveni ea nerăbdătoare. N-aveți decât să dați un anunț la comercianți sau în ziarul local.

Ca răspuns, el căscă ostentativ și se băgă din nou în cearșafuri.

– Vom vedea mai târziu. Pentru moment, vreau să dorm.

– Dar nu mi-ați răspuns. Unde este telefonul? Trebuie să...

– Nu am.

– Dar este imposibil. Eva-Maria mi-a spus că...

Cu o voce trădând o nerăbdare reținută, Rolland i-o tăie din nou.

– Ieșiți din camera mea, miss.

– Și cum o să-mi chem taxiul?

– Urlând tare din vârful falezei! răcni el. Acum, dacă nu plecați imediat, eu....

Fraza lui rămase în suspensie, dar fâșâitul cearșafului și scârțâitul saltelei indicară intențiile lui în mod clar.

El urma să se scoale!

Patricia nu avu timp decât să-i vadă mâna dând la o parte cuvertura, căci fugi, trântind ușa.

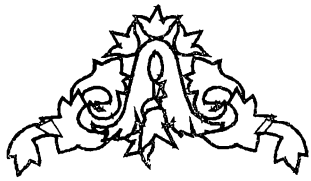

CAPITOLUL 5

Sosită în josul scării ea se opri gâfâind. Ce idioată! Căzuse cu capul înainte în această capcană grosolană! El știa că perspectiva de a-l vedea ieșind din pat, gol ca un vierme, o va face s-o ia la fugă ca un iepure speriat.

Cât râdea probabil în acest moment, în fundul patului lui! Dacă nu căzuse deja în somnul lui etilic, desigur... Dar el nu pierdea nimic așteptând. Râsul lui o să i se înăbușe peste puțin timp. Nimic nu va face mai ușor să cadă măștile decât când va avea două fetițe pe cap! „N-o să-ți mențiii multă vreme morga și înfumurarea dumitale, domnule de Bellème!“

Triumful ei fu de scurtă durată. O dată în plus, realitatea o lovi ca un bici. Cum ar putea, conștientă, să le abandoneze pe Dani și Nina acestui monstru?

Vacanţa ei nu va fi deloc odihnitoare, dacă o va mustra conştiinţa o lună întreagă...

Întoarsă la bucătărie, ea constată că fetiţele nu mai erau singure. O femeie mică cu rochie mov şi şorţ roz o primi cu un surâs călduros. Văzând-o sosind, faţa ei se ridă ca un măr uscat. Albastrul spălăcit al ochilor ei exprima o blândeţe care risipi imediat tensiunea Patriciei.

Tânăra femeie suspină cu uşurare.

— Dumneavoastră sunteţi desigur persoana care întreţineţi cu atâta grijă acest castel, spuse ea. Domnul de Bellème mi-a vorbit de dumneavoastră. Dar nu mi-a precizat numele.

— Jeanne Normand.

— Bună ziua, domană Normand. Sunt încântată să vă fac cunoştinţa. Numele meu este Patricia Miller. Bănuiesc că copiii v-au explicat motivul prezenţei noastre?

Jeanne avu o ridicare din umeri.

— Mărturisesc că nu prea am înţeles. Eu am înţeles doar că mama lor a plecat nu ştiu unde pentru a lucra...

Doamna de Bellème este actriță și a trebuit să plece în Martinica ca să interpreteze un rol într-un film. Iar în ceea ce mă privește, eu locuiesc în apartamentul său de doi ani, la Paris. Studiez la Sorbona și mă ocup de fetele ei în afara orelor de curs.

Jeanne avu aerul impresionat.

La Sorbona? Sunteți totuși englezoaică, nu?

Într-adevăr, dar îmi place literatura țării dumneavoastră.

Vorbiți într-adevăr foarte bine limba noastră. Aveți poate vreo rudă în Franța?

Bunica mea. Ea e moartă acum, dar îmi amintesc de toate poveștile pe care mi le spunea când aveam patru sau cinci ani. Și în special Le Petit Prince. Nu mă plictiseam ascultând-o. Poate de aici mi se trage mie interesul pentru literatura franceză.

Patricia își luă o ceașcă de nes și se așeză alături de Dani. Îi dispăruse toată neliniștea provizorie și-și dădu seama că i era o foame nebună. Jeanne o privi ungându-și cu unt pâinea și scoase un

borcan cu dulceață de corcoduşe din-tr-un dulap, pe care Patricia omisese să-l inspecteze.

– O să fie mai bun, spuse ea.

Patricia îi mulțumi cu un surâs.

– Deci dumneavoastră locuiți cu domna Bellème? reluă Jeanne.

– Da. Este un aranjament care ne convine foarte bine. Eva-Maria lucrează seara la teatru şi este liberă ziua, în timp ce eu îmi urmez cursurile. Ceea ce ne permite să facem cu schimbul pentru copii. În afară de vacanțe, desigur. Şi încă... anul acesta ea a reuşit să mă convingă să rămân la Paris pentru Crăciun şi Paşti!

Din două înghițituri ea îşi mâncă felia de pâine şi-şi unse alta.

– Problema s-a pus când Eva-Maria a trebuit să se ducă în Martinica ca să turneze filmul. Deoarece a închiriat apartamentul unor prieteni, a trebuit să găsească o soluție pentru Dani şi Nina, căci, bineînțeles, ea nu reînnoise paşapoartele lor. Atunci s-a gândit la unchiul lor...

Jeanne dădu din cap.

– N-o să vă vedeți deci în anul acesta familia? Părinții dumneavoastră vor fi decepționați.

– Oh, nu! Nu rămân aici! Am condus doar copiii, dar voi lua feribotul cât mai curând posibil.

Un rid de grijă apăru între sprâncenele aproape șterse ale lui Jeanne.

– Vreți să spuneți că vreți să le lăsați aici cu domnul Bellème?

Patricia dădu din cap și bău o înghițitură din cafeaua ei, înainte de a termina partea din omletă pe care Nina o pusese pe marginea farfuriei ei.

– Nu înțeleg prea bine, spuse Jeanne. Mama lor știe oare ce face? Eu nu pretind că domnul de Bellème le va maltrata, bineînțeles, dar el n-a avut niciodată copii. Nu va ști ce să facă cu ei, mai ales cu două fetițe! Dacă cel puțin erau mai mari... ele ar fi putut să-l urmeze. Își petrece majoritatea timpului călare sau lucrând cu oamenii lui pe pământuri. Cine va supraveghea copiii în absența lui? Din nou dădu din cap suspinând. Doamna de Bellème nu-și

dă seama! Este o nebunie să le încredințeze unchiului lor!

Patricia se opri un moment din mestecat.

– Bănuiesc că dumneavoastră nu puteți...

– Eu? Dumnezeule! La vârsta mea, gândiți-vă! Mă vedeți alergând după ele? Am șapte nepoți și doar să-i văd o oră la mine, mă epuizează. Nu, nu, nu pot să le iau în sarcină pe acestea două.

Spunând acest lucru ea surâse fetițelor.

– Sunt sigură că sunt cuminți ca două poze, aceste domnișoare, dar va fi totuși peste forțele mele. Ele seamănă cu mama lor, nu? Îmi amintesc de ea când venea cu domnul Hilaire. La începutul căsătoriei lor, își petreceau multă vreme aici, la Castel, amândoi. Acest biet domn Hilaire... Ea își făcu semnul crucii și suspină: Dumnezeu să-l odihnească.

Privirea ei deschisă se pierdu pe geam o secundă.

– Ce nebunie... Dar el nu era responsabil. El a fost victima slăbiciunii

lui, asta-i tot. Unele femei sunt ca pisicile: sunt atât de blânde la suprafaţă, încât uiţi răul pe care ţi-l pot face ghearele lor.

Patricia o observă fără să înţeleagă. Despre ce vorbea ea? Şi de cine, mai ales? De Eva-Maria? Nu, desigur că nu. Jeanne n-ar avea uşurinţa s-o evoce astfel în faţa copiilor.

Cu un alt suspin, Jeanne se întoarse şi strânse masa.

– Dar această poveste aparţine trecutului acum, declară ea, risipind cu un surâs acest moment de melancolie.

Aranjă coşul cu felii de pâine goale.

– Aveaţi aerul că vă era foame. Oh, dar am adus cornuri! Ele trebuie să fie calde încă.

Ochii Patriciei sticliră.

– Cornuri? Fantastic! Sunt nebună după ele.

– Venind aici, trec prin faţa brutăriei şi le iau în fiecare dimineaţă, împreună cu pâinea. Domnul Rolland mănâncă cel puţin patru. Trebuie să spun că se trezeşte odată cu soarele şi când sosesc eu, el a muls deja vacile cu

Gaston și a lucrat deja cu oamenii pe câmp. Atunci, spre ora zece face o pauză pentru a-și lua cafeaua și a-și citi ziarul. Ridicându-și ochii la pendula agățată pe perete deasupra mesei, se încruntă. Dealtfel, este curios. Este în întârziere acum. Este deja zece și jumătate.

– Doarme, o informă Patricia.

Jeanne păru aproape șocată.

– Doarme! Nu este posibil! Sau atunci este bolnav!

Patricia se miră de reacția Jeannei. Părerea ei despre Rolland de Bellème fusese oare prea rapidă?

– Mi-e frică să nu fi abuzat puțin de alcool, ieri seară, explică ea.

Scăzuse vocea pentru ca Nina și Dani să nu-și întărească antipatia față de unchiul lor. Fetițele de fapt nu dădeau nici o atenție conversației. Ele plecaseră din nou la fereastră și se imaginau deja călărind pe caii lor mândri...

Jeanne o observa cu ochi neîncrezători, ca și cum i-ar fi crescut deodată niște coarne pe cap.

– Nu vorbiți serios?

– Mi-e teamă că da. A băut vin aseară şi se văita de-o migrenă teribilă azi-dimineaţă. Am încercat să mă duc să-i vorbesc, dar a refuzat să se scoale.

Dani şi Nina cerură Patriciei permisiunea să iasă în curtea care se vedea de la fereastra bucătăriei. Ea le-o acordă, cu condiţia să nu se îndepărteze.

Bătrâna doamnă se gândi un moment, strângând buzele şi aşteptă ca cele două fetiţe să iasă pentru a se apleca spre Patricia.

– După părerea mea, el n-a suportat ideea să le aibă aici sub pază o lună de zile. Este departe de a avea răbdarea necesară şi, pe deasupra, el îşi iubeşte liniştea. Ştiţi, îşi petrece majoritatea timpului singur, în afară de orele când este cu Gaston sau cu Jacques, care vin de două ori pe săptămână la Castel. Puţin câte puţin, ei restaurează împreună câte o parte a castelului.

– Dar nu mai scrie?

Jeanne dădu din umeri.

– Nu, pe câte ştiu eu. Nu pot răspunde într-un mod categoric, evident, dar

nu l-am văzut niciodată cu un stilou în mână, în afară de cazul când își face socotelile. Este un gentleman fermier acum, ca strămoșii lui. Când un bărbat conduce o proprietate ca a lui, termină prin a face corp comun cu ea. Teatrul, cinematograful, toate astea... Ea avu un gest vag al mâinii, apoi luă cuțitul pentru a tăia pâinea în felii groase.. Sunt poveste veche. El nu mai are douăzeci de ani, vedeți. O să atingă patruzeci în doi ani. La această vârstă viața devine o afacere serioasă. Îți dai seama c-ai ajuns la vârful pantei, și că în curând va trebui să cobori. Atunci, abandonezi toate lucrurile inutile care te îngreunau. Între noi, nu m-aș mira să se reînsoare pentru a avea un moștenitor.

– Într-adevăr, Jeanne?

Obrajii ca pergamentul ai lui Jeanne se înroșiră ușor, dar ea se întoarse surâzând pentru a-l primi pe Rolland care apăruse pe prag.

– Ah! Iată-vă în sfârșit! Bună dimineața, domnule Rolland!

Ea puse coșul cu tartine alături de cornuri și îi servi cafeaua.

– Iată. Este caldă.

– Am nevoie, spuse el, așezându-se în fața Patriciei.

Aceasta din urmă, jenată încă de fuga ei ridicolă, se făcea că este foarte absorbită de linguriţa pe care o tot învârtea în ceaşcă.

Mâinile lor se atinseră atunci când el întinse mâna să ia un corn şi ea tresări. Ridicând repede ochii, îi văzu privirea ironică.

– După cum miss Miller ţi-a spus-o deja, fără îndoială, Jeanne, am băut ieri seară... şi am impresia că în dimineaţa asta am un ciocan pneumatic care răsună în permanenţă în capul meu.

– Da, am aflat asta, într-adevăr. Şi cred că ştiu pentru ce. Îmi scormonesc creierul de adineauri ca să găsesc pe cineva care să se ocupe de fetiţele astea, dar nu văd pe nimeni. Trebuie să dăm un anunţ.

Rolland bău jumătate din ceaşcă dintr-o înghiţitură.

– Mă simt deja un alt om, suspină el.

Surâsul lui, deși nu-i era adresat, o afectă pe Patricia într-un fel ciudat. Ea îi descoperi un farmec cu atât mai periculos, cu cât se adăuga la senzualitatea sălbatică de care se lăsase ispitită în ajun.

— Mâncați aici, domnișoară? întrebă Jeanne. Trebuie să știu pentru câte persoane trebuie să prepar masa.

Patricia dădu din cap.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă duc în oraș ca să-mi organizez plecarea. Fiindcă veni vorba, știți cum pot să chem un taxi?

— N-aș putea să vă spun. N-am probleme de felul acesta. Soțul meu mă depune în fiecare dimineață aici și vine să mă ia.

— În orice caz, dumneata rămâi aici, interveni Rolland.

Cu cel mai mare calm, el mai luă un corn, îl tăie în două în lungime și-l unse generos cu dulceață.

Patricia se crispă.

— Să nu mai revenim la acest subiect, dacă vreți. Eu trebuie să mă duc în Anglia. N-aveți decât să urmați sfatul

doamnei Normand și să dați un anunț în ziar.

— În cel mai bun caz, trebuie să mai aștept câteva zile înainte de-a avea un răspuns. Ce pot să fac în acest interval? În fața tăcerii tinerei femei, el insistă: Sunt dezolat, dar trebuie să-ți întârzii puțin vacanța.

Patricia nu răspunse. Ochii ei rămaseră aplecați peste degetele care frământau în continuu un miez de pâine. Niciodată n-ar fi trebuit să se lase convinsă să aducă copiii la unchiul lor.

— Numai câteva zile... insistă Rolland.

Tânăra femeie simțea cum o apucă nervii. Pentru a nu-și pierde cumpătul, își termină cafeaua.

— Hai, nu este așa de grav, întări Jeanne. Sunt trei luni de vacanță, două sau trei zile nu contează. Și apoi, sunt sigură că fetițele vor fi fericite să vă aibă mai multă vreme.

Capcana se închisese încet în jurul ei din ajun. În prezent, era prizonieră. Și Rolland o știa, întrucât afișa un surâs într-adevăr amuzat. Ea i-ar fi aruncat

cu plăcere borcanul cu dulceață în față, doar pentru a-i șterge acest aer de triumf exasperant...

De acord, el câștigase manșa asta. Dar asta nu însemna că va câștiga și meciul...

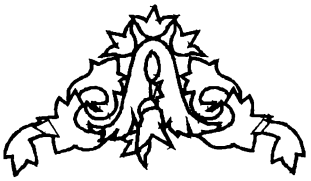

CAPITOLUL 6

După ce și-a terminat vesela, Jeanne părăsi bucătăria pentru a se duce la etaj. Patricia se regăsi singură o clipă cu Rolland, și tăcerea între ei amenința să se eternizeze, când Dani și Nina se iviră în cameră.

Văzându-l pe unchiul lor, ele înțepeniră deodată, ezitând.

– Nu aveți câinele?

– Este afară. Lear nu este un câine de casă, ci un câine păzitor. El a fost dresat ca să păzească acest castel. Vreți să vi-l aduc ca să vă jucați cu el?

Nina deschise ochii mari speriați și dădu din cap.

– Nu? insistă el. Ești sigură?

– Nu o tachina, interveni Patricia. Îi este foarte frică de câini. Un câine ciobănesc a mușcat-o când era foarte mică.

– De ce? L-a tras de mustăți? Și dumitale, miss... de cine ți-e frică?

Patricia îi susținu privirea, dar refuză să-i răspundă la provocare. Din fericire, Dani, care nu mai putea să tacă, găsi acest moment ca să-și pună întrebarea care-i ardea pe buze de când se trezise:

– Vom putea călări?

Fără plăcere, Rolland își îndreptă atenția către fetiță:

– Ai făcut deja echitație?

Dani își privi vârful tenișilor, neîndrăznind să mărturisească adevărul, de frică să nu se ridice un zid între ea și speranțele ei.

Patricia răspunse pentru ea:

– Nu, ele n-au avut ocazia s-o facă la Paris, niciodată. Dar eventual aș putea să le învăț, dacă aveți șei pentru ele.

El se propti pe scaun, cu capul ușor înclinat, studiind-o printre genele negre și bogate.

– Ești oare o călăreață emerită?

– Mă descurc, spuse ea cu modestie. Am trăit la țară până la vârsta de

optsprezece ani. Vecinul nostru creștea cai de rasă Trakehner și Shetland.

– Interesant. Ei bine, o să-mi faci o demonstrație!

El se ridică brusc, invitând-o cu un semn al mâinii să-l imite.

– Imediat? spuse ea, luată pe neașteptate.

– De ce nu? Ai vreo întâlnire?

Ea dădu din umeri, agasată de constanta lui ironie.

– Trebuie să mă duc să-mi schimb încălțămintea. Nu pot să călăresc cu sandale, doar!

– Du-te. Și vino să ne cauți în câmp. O să dau acestor domnișoare prima lor lecție asupra artei și manierei de a înșeua un cal.

Între fetițe și unchiul lor gheața era spartă. În timp ce urca treptele, Patricia le auzi pe Dani și Nina conversând cu animație și asaltându-l pe Rolland cu întrebări. Ea nu putea decât să se bucure. Rolland nu putea să rămână multă vreme insensibil la farmecul nepoatelor lui. Și numai Dumnezeu știa cât erau de adorabile!

Ajunsă în cameră, scoase din valiză o pereche de cizme roșcate înalte, în care își băgă jeanșii. Această ținută îi lungea silueta subțire și îi dădea o alură puțin băiețească, dezmințită totuși de curba dulce a sânilor schițați sub tricou.

Când ea îi ajunse în țarcul amenajat în câmp, Rolland înșeuase deja poneiul cel gras. Nina îl călărea, cu un surâs radios pe buze, în timp ce unchiul ei o făcea să meargă în jurul țarcului, ținând poneiul de frâu. La câțiva metri de acolo, un cal vânăt-roșcat, înșeuat și el, păștea liniștit iarba grasă.

Dani, așezată pe bariera de lemn, striga câte un sfat din când în când surorii ei.

— Oh, Pat! Am făcut deja un tur. Era superb! Și nu mă țineam de oblânc, știi! Rolland mi-a spus că sunt o adevărată călăreață! Îți dai seama?

Patricia zbârli părul scurt al lui Dani.

— Poți să fii mândră de tine. Dar să nu-ți imaginezi că va fi întotdeauna tot atât de simplu. Trebuie timp ca să știi să călărești bine. Și răbdare.

Rezemată de barieră, Patricia urmări evoluțiile Ninei pe ponei, conștientă de privirile pe care i le arunca din când în când Rolland, pe furiș. La sfârșit, ea se apropie de el, atunci când o dădu jos pe Nina de pe ponei. Picioarele lui striveau un mănunchi de flori de câmp și de margarete.

– Caii nu sunt de multă vreme în acest țarc, remarcă ea.

El ridică sprâncenele.

– De unde știi?

– Iarba este foarte înaltă.

– Știi să observi, cum văd. Este adevărat, nu i-am lăsat aici decât de ieri.

– V-am spus c-am trăit aproape toată viața mea la țară.

– Da, dar dacă ar trebui întotdeauna să crezi femeile...

– Sunteți prea cinic, domnule de Bellème.

Nina, roșie în obraji de plăcere, țopăia pe loc.

– M-ai văzut, Pat?

– Bineînțeles. Aveai o alură mândră.

Fetița mângâie botul poneiului.

– Este frumos, nu-i așa? Îl cheamă Clo-Clo.

Fără să se ferească, Rolland observă ținuta Patriciei, cu un interes evident.

– Ce amazoană adorabilă, comentă el. Acest verde îți vine foarte bine. S-ar spune că e un lichior de mere. Acest măr pe care noi n-am fost prea departe ieri să-l mâncăm împreună.

Patricia se încordă în fața acestei aluzii foarte supărătoare.

– Te scutesc să...

– Nu ai de ce să mă scutești de ceva, miss. Pentru asta ești foarte tânără. Ai aproape vârsta să te joci cu nepoatele mele. Câte primăveri ai... nouăsprezece, douăzeci?

– Am douăzeci și trei de ani.

El păru surprins.

– Oh, scuzele mele. Nu-i arăți. Asta nu împiedică să am un avans bun față de dumneata și dojenile dumitale sunt prost venite. Dar destulă vorbă! Aștept cu nerăbdare să-ți văd bravura. Pe care-l alegi? L-am înșeuat pe Hidalgo, dar dacă-l preferi pe Clo-Clo!...

Ignorând insulta, ea se duse spre calul vânăt-roșcat care o privi venind, cu un aer placid. Îl mângâie încetișor, îi mângâie coama spunându-i câteva cuvinte, apoi își alunecă piciorul în scara șeii.

Calul, docil, răspunse perfect ordinelor. Ea îl făcu să meargă de-a lungul țarcului, apoi îl lansă într-un galop lent.

În mod deliberat, evita privirea lui Rolland, fixându-și privirile în spatele lui, asupra castelului. Observă că arhitectul făcuse dovadă de o admirabilă ingeniozitate. Fortăreața era ancorată în câteva locuri chiar pe stâncă, profitând de cele mai mici ieșituri, cele mai mici cavități. Pomișori se agățau de pietrele prăbușite din donjon, pe care fusese sculptat un cap de om care se strâmba, a cărui gură întredeschisă lăsa să se vadă niște dinți agresivi. Această Gorgonă fusese destinată desigur să sperie dușmanul, sau cel puțin să-l dezorienteze.

Dacă acest castel nu semăna deloc cu cel al Frumoasei adormite, se degaja totuși din ruinele lui o putere majes-

tuoasă, tot astfel ca și o poezie inexprimabilă, transmițând emoționantele mărturii ale existențelor stinse de secole.

În final, ea se opri la câțiva pași de Rolland și el veni înaintea ei. În timp ce el lua frâul în mână, ea coborî de pe cal.

— După cum mi-ați spus, vă descurcați, declară el.

El scoase un morcov din buzunar și-l întinse lui Hidalgo care îl luă cu o plăcere evidentă.

— Pentru aseară... începu el.

— Să nu mai vorbim.

El nu ținu cont de întreruperile ei.

— Vreau să vă prezint scuzele mele pentru felul în care m-am comportat. Dacă n-aș fi băut, asta nu s-ar fi întâmplat.

Încântător. Altfel spus, dacă vederea lui n-ar fi fost deformată de vaporii de alcool, nu i-ar fi făcut niciodată avansuri!

— Nu are de ce să-ți mai fie teamă de mine... Doresc să uiți acest incident regretabil.

— Ce incident? întrebă ea rece.

El începu să râdă.

– Mulţumesc. Este foarte generos din partea dumitale.

Ea se îndepărtă pentru a merge lângă Dani şi Nina, care se certau ca nişte mahalagioaice care să se suie pe spatele lui Clo-Clo.

– Este rândul meu, striga Dani. Pat, nu este rândul meu acum?

– Nina, exagerezi. Tu ai făcut un sfert de oră.

Fericită de această diversiune, întârzie pentru a da fetelor prima lor lecţie de echitaţie. Dar în timpul cât le arăta cum să se ţină în şa şi să-şi manevreze spatele, gândul ei rămânea în întregime întors spre Rolland.

Cum putea el să spere că ea va uita ce s-a petrecut în ajun? Îi va trebui multă vreme până ce amintirea sărutului să se şteargă din memoria ei.

Nu fusese primul care o îmbrăţişase, desigur. Ea cunoscuse câteva flirturi înaintea lui. La Paris constatase că originea ei străină îi conferise o atracţie suplimentară pe lângă băieţii francezi şi ea apreciase faptul că avea în

jurul ei o mică curte, încântată de accentul și gentileţea ei. Totodată, ea nu se decisese încă să facă pasul care ar fi făcut dintr-un flirt, un amant. Nu, căci în ochii ei, erau valori sacre, pentru care ea nu era dispusă la nici un compromis.

Actul de dragoste făcea parte din ele. Ziua în care va renunţa la virginitatea ei va fi aceea în care ea va întâlni dragostea.

În orice caz, timpul ei era mai mult ocupat de studii și de îngrijirea copiilor. Pentru rest, lăsa destinul să vorbească. Într-o zi, un bărbat se va ivi în drumul ei...

Aşteptând, sărutul lui Rolland tulburase puţin certitūdinile ei. Acest străin, odios şi arogant, semănase în simţurile ei o tulburare mai mult decât oricare alt flirt. Trebuia să recunoască cinstit că niciodată nu-şi imaginase că într-o zi va fi prada unei asemenea vâlvătăi de dorinţă.

La această evocare se tulbură. În faţa privirii curioase pe care i-o arunca Dani, înţelese că nu era prea clară în

explicațiile ei. Revenindu-și, se forță să se concentreze și să-l alunge pe Rolland din gândurile ei. Ceea ce ar fi fost mai ușor, dacă n-ar fi stat acolo s-o observe, cu brațele încrucișate, rezemat cu nepăsare de barieră.

– Plec, spuse el în final. Am lucruri mai importante de făcut.

Patricia îl gratifică cu o privire furioasă. Iată! Domnul avea lucruri mai importante de făcut! Și ea, atunci? Ea nu era bună decât să stea să-i păzească nepoatele? Și ea avea proiecte în Anglia!

– Nu uitați să publicați anunțul!

Fără să se întoarcă, el îi făcu un semn cu mâna și trecu bariera. O va face? Nimic nu era mai puțin sigur. De ce și-ar bate el capul să caute altceva, când Patricia era aici? Ea cunoștea copiii și era de încredere, întrucât Eva-Maria o avea în serviciul ei de doi ani. În sfârșit, pe scurt, toate avantajele.

„Eva-Maria, îți rezerv o papară!“ Îi apărea clar, în prezent, că ea își trimisese cu bună știință fetele la unchiul lor, cu toate că el refuzase. Cunoscând-o pe

Patricia, știa că ea nu va fi în stare să le părăsească și că va mișca cerul și pământul pentru a găsi o soluție.

– Pat! Poți să mă sui din nou pe Clo-Clo, acum?

Renunțând pentru moment la proiectele de răzbunare, Patricia o ajută pe Dani să coboare și o instală pe Nina pe spatele poneiului.

*

Când ele intrară în castel, o oră mai târziu, Jeanne tocmai aplica un strat gros de ceară pe un vechi bufet, în sufragerie.

– Aveți obrajii roșii, spuse ea la sosirea lui Dani și a Ninei. S-ar spune că v-ați distrat bine!

Avu dreptul la o povestire întreagă a vitejiilor celor două călărețe începătoare și trebui chiar să le oprească râzând, atât erau de inepuizabile.

– O să-mi povestiți urmarea mai târziu. Bănuiesc că muriți de foame, după toate aceste acte de vitejie? Dejunul va fi gata într-o jumătate de oră.

Aveți tocmai timpul să vă duceți să vă spălați pe mâini.

– Și să vă schimbați. Șorturile voastre sunt pline de pământ.

– Ce mâncăm? întrebă Dani.

– Este o surpriză. Dar prima care o să coboare mă va ajuta să termin masa.

Fetițele fugiră râzând, fiecare disputându-și onoarea să fie asistenta Jeannei.

Patricia le urmă la etaj, și după ce se asigură că găseau tot ce le trebuie în valize, se decise să-și îngrijească durerile de șale într-o baie caldă. Era multă vreme de când nu călărise și mușchii ei protestau împotriva eforturilor făcute.

De frică să n-o facă pe Jeanne să aștepte, ea nu stătu prea mult în apa caldă, parfumată cu iasomie.

Înfășurată într-un prosop mare care o acoperea de la piept la jumătatea picioarelor, deschise cu precauție ușa. Culoarul era gol. Totuși, atunci când se apropie de camera ei, înțepeni.

Rolland sosise pe palier și o observa, cu mâinile pe șolduri, cu un surâs ușor pe buze.

Repede, trânti ușa după ea și se rezemă de ea, cu respirația sacadată. Sub pleoapele închise, privirea lui Rolland era acolo, neagră și tulburătoare. În fața lui avusese senzația că este goală, ca și cum protecția subțire a prosopului n-ar fi existat.

Va trebui să părăsească acest castel, și încă repede.

Mâinile îi tremurau în timp ce îmbrăca o rochie din crep de culoarea paiului, pe care o confecționase anul trecut cu Eva-Maria, care era o excelentă profesoară. Dacă n-ar fi fost actriță, îi mărturisise ea într-o zi, ar fi acceptat cu plăcere un serviciu de costumieră. Țesăturile făceau parte din pasiunile ei. Din nenorocire, Patricia s-a dovedit a fi o proastă elevă, și imaginația ei creativă, oricât de vioaie ar fi fost, era prost servită de niște degete puțin îndemânatice.

Masa era deja aranjată când sosi în sufragerie. Dani și Nina erau așezate la masă. Rolland de asemenea; el citea din ziarul desfăcut în fața lui.

Patricia îi adresă un surâs de scuză Jeannei care tocmai tăia pâinea în felii.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

Rolland își aranjă ziarul.

— În viitor vei fi amabilă să respecți un minimum de punctualitate. Doamna Normand nu este în serviciul dumitale.

Această dojană o făcu să roșească de jenă și ea se întoarse către Jeanne care o liniști:

— Nu este grav, nu vă formalizați pentru atâta lucru.

Patricia fierbea în tăcere. Cu ce drept își permitea Rolland s-o pună la punct ca pe o fetiță, în fața menajerei și a copiilor? Ea acceptă totuși salata asortată pe care i-o prezentă, fără s-o privească. Servi fetițele, apoi pe sine, înainte de a i-o da îndărăt.

Jeanne îi propuse un pahar de vin.

— Nu, mulțumesc, nu beau niciodată la dejun. Căci altfel aș avea dorința să dorm toată ziua.

Masa se derulă într-o tăcere apăsătoare pe care fetițele nu îndrăzniră s-o întrerupă. Rolland se concentra exclusiv asupra farfuriei sale, astfel că Pa-

tricia începu să se mire. I se părea anormal ca proasta lui dispoziție să fie declanșată de aceste câteva minute de întârziere.

Jeanne nu adusese încă brânza, că el se și sculase de la masă.

– Mă duc în oraș să dau anunțul, declară el.

– Perfect, spuse Patricia, fără să reflecteze.

Lucru ce-i aduse o nouă privire dezaprobatoare.

Ea se grăbea să strângă masa, când Jeanne se opuse:

– Fetițele mi-au spus că mă vor ajuta acum. Și apoi, vom prepara o prăjitură pentru ceai.

– Este o surpriză, Pat, și nu trebuie să vii în bucătărie!

– O să te chemăm când totul va fi gata!

Încântată de această libertate neprevăzută, Patricia urcă pentru a-și căuta un volum de nuvele de Maupassant și ieși să se întindă pe iarba moale, nu departe de țarcul cailor. La capătul câtorva secunde o apucă o dulce som-

nolență și ea nu luptă contra ei, având chiar o plăcere senzuală să se lase pradă somnului. Mângâierea soarelui era caldă pe picioarele și pe umerii ei goi. O albină bâzâia în apropiere, ocupată să culeagă polen dintr-o albăstrea.

Strigătul unui pescăruș o trezi brusc. Moleșită de siesta ei, Patricia se uită la ceas. Dormise o oră. După ce mai întârzie puțin observând rarii nori care pluteau încet pe cer, ca niște bărci cu pânze pe o mare calmă, se decise să intre.

Prăjitura nu era încă gata și sosirea ei în apropierea bucătăriei o făcu să fie împinsă pe scări de către Nina. Fetița îi interzise formal să revină înainte de a fi invitată.

În timp ce urca spre camera ei, se gândi la părinți.

Îi așteptau precis telefonul... În principiu, ar fi trebuit să ajungă chiar în seara asta în Anglia. Dar iată că, pentru a-i chema, era necesar un telefon. Rolland pretindea că nu are nici unul. Totuși Eva-Maria precizase că el îi

vorbise. Cum ar fi putut altfel decât pe cale telefonică?

Totuși, decât să se bată cu Rolland pentru a-i smulge o informație pe care, din motive misterioase, nu voia să i-o dea, Patricia se decise să-și facă singură ancheta.

Coborî și începu să exploreze parterul. În zadar. La primul etaj, investigațiile ei nu avură nici acum succes. Inspectă toate camerele, inclusiv pe cea a lui Rolland, stând destul pentru a se convinge că nu ascunde aparatul după un rând de cărți sau într-un dulap.

Această căutare îi displăcea profund. Nu intra în obiceiul ei de a scotoci în lucrurile altuia. Dar ea nu vedea cum s-ar putea duce pe jos în oraș.

În culoar ea deschise o ultimă ușă. Ascundea o scară în spirală, mai curând largă. Fără îndoială, era într-unul din turnurile care erau alături de donjon.

Ezită. Dacă ea avea un pretext ca să rătăcească la acest nivel, deoarece aici se găsea camera ei, nu avea în schimb nici unul ca să-și justifice prezența la etajul superior. Dacă Rolland o va

surprinde, Dumnezeu știe ce scuză ar putea invoca...

Asigurată în ideea că nu va rămâne mult și că Rolland oricum plecase în oraș, ea urcă fără zgomot scările de lemn. Gânguritul unui porumbel îi parvenea, regulat și monoton.

Scara o duse direct într-o cămăruță rotundă, cu o mochetă roșie. Se afla chiar sub acoperișul turnului, sub care se îmbucau un soi de scânduri de stejar închis la culoare. Soarele intra prin două ferestre micuțe, vechi ferestruici pentru aruncarea proiectilelor, care fuseseră lărgite pentru a permite luminii să pătrundă în acest porumbar de un farmec irezistibil. Un birou din lemn de castan sau de fag se afla în fața unei canapele confortabile de piele. O etajeră, special construită pentru a se adapta zidurilor curbate, susținea rânduri de cărți cu legături felurite.

Era locul unde lucra Rolland? Scria el în secret piese, sau se mulțumea să vină să citească?

Încântată, Patricia uită aproape scopul vizitei ei. Își aduse aminte văzând

telefonul pe birou. După câteva amânări, trecu peste scrupulele ei și se instală în fotoliu pentru a lua aparatul.

Mama ei fu încântată s-o audă.

– Pat! începusem să ne întrebăm ce se petrece. Unde ești?

– În Bretania. Am avut o mică problemă.

– O problemă?

Patricia își imagină privirea îngrijorată a mamei ei. Alice Miller era o femeie de o vitalitate de mirat, care-și împărțea timpul între pasiunea ei pentru acuarele, cursurile de seară de olărit pe care le dădea la școala municipală și vizitele la consignațiile din regiune. Se ocupa într-adevăr să-și mobileze casa de la țară, cumpărată de curând, pe care o restaura cu soțul ei.

– Oh, nimic grav. Nu te îngrijora. Eva-Maria mi-a jucat o farsă urâtă...

În câteva cuvinte, i-a explicat situația și găsi în mama ei o persoană compătimitoare.

– Biata mea Pat. Iată-te blocată în acel colț pierdut. Și cum este acel unchi? Simpatic, cel puțin?

Patricia nu se putu împiedica să râdă.

– Este odios, pretenţios, arogant şi lunatic! Are totul ca să placă!

– Dumnezeule din cer! În sfârşit... bănuiesc că fiind un autor de succes, asta îi dă oarecare prerogative. Se spune că oamenii din acest mediu sunt întotdeauna puţin bizari.

– Nu-i găsi scuze! Rolland de Bellème este un monstru de egoism. Punct final. Cu cât voi părăsi mai repede acest castel, cu atât va fi mai bine. Pentru moment este plecat ca să dea un anunţ, după care nu va dura mult până să am o înlocuitoare. Te voi rechema.

– Data viitoare încearcă să dai telefon când va fi acasă şi tatăl tău. Tu ştii că el nu este niciodată acasă înainte de ora şaptesprezece.

De douăzeci de ani aproape, John Miller era directorul şcolii. O bună parte din locuitorii oraşului defilase pe băncile clasei lui şi era respectat de toţi.

– Vreau să te anunţ de asemenea că Virginia şi Dave au intenţia să se căsătorească în primăvară, adăugă doamna Miller.

– Fantastic! Nu este de fapt o surpriză, dă-ți seama.

Virginia, sora ei mai mare era stewardesă la British Airways și era prietenă cu Dave, un inginer informatician, de aproape un an.

– Nu, așteptăm această veste deja de un timp. Spune, mă gândesc c-ar fi mai bine să termini, nu? Acest apel te va costa o avere.

– Ai dreptate. Pe curând. Îmbrățișează-i pe toți pentru mine.

Încet, ea puse aparatul jos, gânditoare. Această conversație o transportase pe moment în Anglia, la ea acasă. În prezent se găsea în această cămăruță străină, domeniu particular al cărui prag îl trecuse fără să fi fost invitată.

Stingherită, se ridică pentru a coborî, când privirea îi fu atrasă de un tablou pe care nu-l remarcase până atunci. Era totuși destul de vizibil, între cele două ferestre, în fața biroului, dar jena pe care o simțea fiind în acest loc o împiedicase să întârzie prea mult în acest decor.

Totuși, nici chiar discreția ei naturală n-o împiedică să-și întoarcă ochii.

Castelul era reprezentat la acea oră din zi atât de particulară care se numește amurg, ceea ce-l făcea și mai alarmant. Soarele dispărea în spatele zidurilor ruinate, aruncându-și ultimele raze purpurii prin frunzișul stufos al vegetației.

Dar Patricia fu în special intrigată de personajele ale căror umbre se lungeau nemăsurat în fața lor. Omul era Rolland astfel cum îl văzuse în ajun învăluit în capa lui neagră. O femeie îl întovărășea, în rochie lungă albă, ca o prințesă medievală. Figura ei, încadrată de păr blond, era fină și delicată. Instinctiv, Patricia își dădu seama că aceasta nu era alta decât soția lui Rolland de Bellème. Dar cum să definești această expresie distantă și enigmatică pe care o arbora?

În mod straniu, o umbră îi separa, dar care părea să nu aparțină la nimic și nici la vreo persoană. Era un arbore sau un alt personaj?

Sau mai bine zis, era umbra morții?

Patricia se înfioră, lovită de această idee. Era adevărat că o atmosferă diabolică se degaja din această pânză.

— Ce faci aici?

Prinsă în flagrant delict, Patricia se întoarse brusc. Rolland apărea pe scară.

În fața privirii amenințătoare cu care el o fulgera, tânăra femeie fu cuprinsă de o slăbiciune...

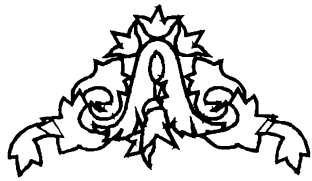

CAPITOLUL 7

– Îmi pare rău. Eram tocmai...

Patriciei i-ar fi părut bine să dispară sub pământ. Această situație era într-adevăr jenantă.

– Tocmai ce...? i-o tăie el.

El sui ultimele trepte și se plantă în fața ei, cu pumnii pe șolduri.

– Scotocești?

– Nu, am venit căutând un telefon. Eu știam că aveți unul, chiar dacă ați pretins contrariul.

– Și te-ai urcat direct aici?

– Bineînțeles că nu! Nu puteam ști... M-am uitat mai întâi în celelalte camere, de la parter și etaj.

Ca și în ajun, Patricia era speriată de această mânie rece și de această ironie amenințătoare de care uza fără încetare față de ea.

– Foarte interesant. Va să zică ai scotocit peste tot, dacă înțeleg bine.

– Eu n-am scotocit. Eu...

Întrerupându-se, își mușcă cu nervozitate buza. Cum să nu-i dea dreptate? Ea așteptase într-adevăr ca el să nu fie acasă ca să intre în fiecare cameră. Până și în camera și biroul lui. Privise cărțile din raft, tabloul reprezentând-o pe soția lui, se așezase în fotoliul lui... El avea dreptul de a-și simți violată viața lui particulară și ea nu avea decât o biată scuză pentru a se apăra. Simțindu-se vinovată, căută să se apere cu mai multă strășnicie.

– Nu doriți să mă întorc la mine, așa cum era prevăzut și în plus, nu vreți să-mi împrumutați telefonul dumneavoastră! Dar eu știam că Eva-Maria vă sunase. Și pentru acest motiv am insistat. Trebuia să-mi previn părinții care erau îngrijorați.

– Și ai făcut-o?

– Da. Le-am explicat că sosirea mea va fi întârziată cu câteva zile.

– Nu înainte de a găsi pe cineva care să păzească fetițele, în orice caz.

Cu un gest furios, ea puse la loc în cutia lor stilourile pe care le deplasase în timpul convorbirii cu mama ei.

— Îți interzic să mai pui piciorul aici. Nimeni în afară de mine nu intră în această cameră. Niciodată. Nici chiar Jeanne. Mă auzi? Nimeni!

Ea dădu din cap, cu gâtul prea uscat pentru a putea răspunde. Cu un pas greoi, începu să coboare treptele când el îi apucă deodată pumnul.

— Te-am văzut că erai pe cale să studiezi acest tablou.

Patricia, fără să se gândească, se întoarse spre tablou, apoi reîntâlni privirea aspră a lui Rolland.

— Vreau să-mi juri că-l vei uita.

Uimită, ea îl fixă fără să înțeleagă.

— Nu vreau ca existența lui să fie cunoscută. Cer deci să-mi juri că nu vei vorbi nimănui.

— Dar, de ce? Nu se putu ea împiedica să nu întrebe.

— Este problema mea. Nu văd nici un motiv să-ți fac cunoscut ceea ce... El se opri brusc și-și trecu mâna prin păr.

La urma-urmei, de ce nu? Ce importanță are dacă-ți spun?

Obrăznicia cu care o privi o umili profund pe tânăra fată.

– Mă privești cu acești ochi mari, inocenți și această față încă pură, care abia iese din copilărie! Mă simt deodată bătrân, când mă privești astfel.

– De ce încercați să mă insultați? întrebă ea.

– Să te insult? Ai luat-o pe un drum greșit, miss. Nu este intenția mea. Într-adevăr, te invidiez. Viața are unele din aceste ironii, știi... Tinerii îi invidiază pe bătrâni pentru înțelepciunea și experiența lor, și cei mai în vârstă invidiază nevinovăția fericită a celor mai tineri.

– Dacă v-ar auzi cineva, ar crede că ați ajuns în pragul bătrâneții.

– Am cincisprezece ani mai mult decât dumneata. Întinzând mâna, el atinse ușor obrazul Patriciei, cu vârful degetelor. O piele dulce ca aceea a unui bebeluș! Nici un rid... O gură care este o adevărată invitație la păcat...

Patricia, inconștientă de gestul ei, își trecu limba peste buzele teribil de

uscate deodată. Rolland surâse. Dar cu un surâs care nu-i atingea ochii.

– Păcat că femeile sunt atât de înșelătoare.

Mâna lui recăzu.

– Niciodată nu mi-am închipuit că vei profita de absența mea ca să-mi scotocești locuința. Altfel, aș fi închis această cămăruță. Dar în prezent, după ce ai văzut acest tablou, va trebui să-mi promiți că nu vei vorbi nimănui. Este datorat unui artist celebru. El l-a pictat după moartea soției mele, și l-am cumpărat în secret.

Silabisise acest ultim cuvânt, astfel ca ea să-și dea seama mai bine de însemnătatea lui.

– Acest tablou nu este înregistrat nicăieri, și țin ca el să rămână întotdeauna așa. Pot avea cuvântul dumitale că nu-i vei divulga existența?

Patricia se întoarse pentru ultima dată către tablou.

– Este un portret excelent.

Râsul lui Rolland avu o rezonanță amară.

– Nu-i așa? El a fost făcut totuși din memorie. Dar el n-a uitat nimic. Exact așa era ea.

– Nu vorbesc de ea, murmură Patricia. De dumneavoastră. Eu n-o cunoașteam pe soția dumneavoastră.

Dar Rolland n-o asculta. Cu privirea fixată pe figura tinerei femei cu părul lung de înger, el părea pierdut în amintirile lui de odinioară. Trebuie c-a iubit-o imens, se gândi ea în fața expresiei lui îndurerate. Și dragostea lui nu murise odată cu ea. Ea trăia în el, soția lui trăia în memoria și inima lui.

Deodată el o luă de umeri și o apropie de tablou.

– Privește-o bine, spuse el. Era frumoasă, nu? Părul ei, ochii ei, acest corp minunat...

Patricia regretă mai mult decât oricând că venise în această cameră. Ce joc juca el? De ce o tortura astfel și odată cu ea și pe el?

Degetele lui Rolland Bellème se înfundară în carnea ei. Ea se strâmbă.

– Acum, vreau adevărul, spuse el. Ai venit ca să mă spionezi, nu-i așa?

Acuzația era atât de extravagantă, încât se degajă pentru a-i face față.

– Să vă spionez? Dar... în sfârșit... este grotesc! Cine vreți să...

– Mă întreb ce știi deja despre mine.

Ea dădu din cap, pradă unei reale confuzii.

– Nu înțeleg nimic. Despre ce vreți să vorbiți?

– Ce ți-a povestit Eva-Maria? Ea a trebuit să vorbească, îmi imaginez. Femeile sunt ahtiate după acest fel de discuții.

Ochii lui rămâneau pironiți pe ai ei, ca și cum încerca să-i sondeze conștiința până în străfundul ei cel mai secret. Patricia tresări.

– Știi cine a pictat acest tablou? întrebă el din senin.

– Nu, cred că...

Intrigată, ea examină totuși portretul cu mai multă atenție. Chiar cu riscul de a fi ridicolă, ea pronunță numele unui pictor contemporan, la care fiecare creație era socotită ca o capodoperă.

– Exact, aprobă Rolland. Este el. Există chiar o semnătură, acolo, vezi?

– Înțeleg acum de ce nu vreți să se facă cunoscut. El costă o avere. Dar nu aveți un sistem de alarmă pentru a-l proteja? Trebuie totuși să fie asigurat?

– Nici măcar. Dar ai dreptate, el valorează probabil foarte mult.

Chemările zgomotoase ale lui Dani și Nina puseră capăt conversației lor și risipiră atmosfera înăbușitoare care se instalase puțin câte puțin în această cameră.

– Ai face mai bine să te duci să le oprești, spuse el. Nu vreau ca ele să vină aici.

Patricia avu un moment de ezitare. I se părea că revine din altă lume...

Dinspre partea lui, Rolland nu o părăsea din ochi, privind-o în continuare cu acel rictus ironic.

– Eva-Maria este foarte deșteaptă. Să trimiți o fată inocentă ca dumneata, arată un plan diabolic inteligent, dar îi vei spune din partea mea că asta nu merge. Nu pot fi înșelat.

Înțelegând că nu va mai adăuga nimic, Patricia coborî scara și închise după ea ușa culoarului. Respiră adânc, ușurată c-a ieșit în sfârșit din această cameră și că scăpase de influența acestui bărbat. O îndoială începea să se insinueze în ea. Dar dacă Rolland de Bellème era nebun?

Dacă ar putea numai s-o abordeze pe Eva-Maria! Ar putea afla mai multe despre acest cumnat al ei. Cine știe? Succesul lui ca autor poate i se urcase la cap?

Pe de altă parte, nu putea fi într-adevăr periculos. Altfel, Eva-Maria nu i-ar fi trimis fetițele. Desigur, ea era avidă de glorie și de dorința de a reuși în carieră, dar nu chiar pe punctul de a-și sacrifica fetele aruncându-le în căminul unui bărbat bolnav de paranoia cută.

— Pat, unde ești?

Zgomote precipitate pe scară o avertizară de sosirea fetițelor. Patricia închise ochii o clipă și încercă să-și alunge ideile tulburătoare pentru a arbora un surâs fals radios.

— Aici! răspunse ea. Deci prăjitura este gata?

Luând fiecare câte o mână a Patriciei, cele două micuțe o traseră la bucătărie.

O tartă mare cu mere trona pe masă, înotând într-o cremă onctuoasă.

— Mmmm... O tăiați acuma?

Jeanne surâse.

— O să așteptăm un pic. Ele doresc să bea un ceai englezesc.

Patricia le ajută să prepare mici sandvișuri cu castraveți și roșii și toate patru se instalară la masă pentru a le gusta.

— N-ar trebui să ne ducem să-l aducem pe Rolland? sugeră Dani.

Jeanne dădu din cap.

— El preferă să rabde până la masa de seară, peste două ore.

Patricia se încruntă.

— Și sunteți obligată să așteptați?

— Da. Dar știți, am întotdeauna cu ce să mă ocup. Cu o casă ca aceasta, nu lipsesc treburile.

— Ascultați... Cel puțin, cât sunt la castel, dacă asta vă convine, pot foarte

bine să-i servesc masa și să mă ocup apoi de veselă. Voi fi fericită să vă fac acest serviciu, mai ales că v-ați ocupat de copii în această după-amiază.

Jeanne era gata să refuze, apoi sfârși prin a da din umeri.

— De ce nu, la urma-urmei? Nu cred că domnul Rolland ar vedea în asta vreun inconvenient.

Ea îi arătă Patriciei vasul cu iepurele în frigider și cocoșul cu vin, gata pregătit.

— Încălzește-le la foc încet, începând de la ora 18. El ia masa în principiu către ora 19. Dacă-i mai este foame, îi poți da tartă cu fragi. Este pentru mâine, dar nu are importanță. În orice caz, grădina este plină de fragi anul acesta. Dealtfel, am cerut fetițelor să se ducă să culeagă coacăze și fragi. Ele mi-au adus un coș plin!

— Și ele cred c-au mâncat câteva pe drum!

Jeanne începu să râdă cu ea.

— Este atât de plăcut să auzi râzând-du-se din nou în această casă.

Cu un suspin prelung, își scoase șorțul pentru a-l agăța de cui după ușă.

– Doresc într-adevăr ca domnul Rolland să se însoare într-o zi și să fondeze o familie. Faptul c-a tras un număr nenorocos prima dată, nu înseamnă că așa va fi toată viața.

Patricia ar fi vrut să-i ceară bătrânei doamne să-i explice, dar ea plecase deja să-și caute haina și geanta.

– Plec repede. Fata mea trebuie să treacă astă-seară să mă vadă.

– V-ați chemat soțul?

– Nu, nu este nevoie. În dimineața asta mi-am luat vechea mea bicicletă. Un noroc... Sunteți sigură că asta nu vă deranjează?

– Sigură. Bună seara, Jeanne.

După ce s-a ocupat de baia lui Dani și a Ninei și le-a instalat pe cele două fetițe în camera lor, cu cărți, Patricia coborî pentru a se ocupa de masa domnului Rolland.

Pentru plăcerea ochilor, ea pregăti o farfurie de crudități, aranjând roșul tomatelor, cu rozul ridichilor, verdele

salatei și galbenul maionezei. O adevărată paletă de pictor.

Ea aprinse apoi o lumânare în mijlocul mesei, în sufragerie și împături frumos șervetele de hârtie pe care le puse în evantai în paharele de cristal. Cocoșul cu vin începea să-și răspândească aroma în toată casa.

Rolland își făcu apariția la orele 19 trecute cu câteva minute.

– Unde este Jeanne? întrebă el așezându-se.

În clipa când vru să-și ia șervetul, el avu o ezitare. Încruntat, observă pe rând lumânarea, mâncarea artistic prezentată...

– A plecat. Mi-am propus s-o înlocuiesc în astă-seară.

– Și te-a însărcinat să prepari masa?

– Nu, numai s-o servesc.

El avu aerul surprins, dar nu făcu în plus nici un comentariu. Atunci când se aplecă pentru a-i întinde coșul cu pâine, Patricia suprinse privirea lui în decolteul ei. Decolteul rochiei era într-adevăr cam îndrăzneț, chiar prea mult după gustul Patriciei, care trebuise să

se lupte contra unuia mai îndrăzneţ, al Evei-Maria. Ea regretă că nu se schimbase înainte de a servi. Rochia ei neagră cu gulerul înalt şi cu mânecile lungi ar fi convenit mai bine pentru această împrejurare.

Se îndreptă fără grabă, refuzând să-şi arate încurcătura.

— N-am găsit vinul, spuse ea îndreptându-se spre bucătărie.

— Ce este în menu?

— Cocoş cu vin.

— Mă duc să iau o sticlă cu Bordeaux din pivniţă. N-ai decât să mă întovărăşeşti; vei şti unde se găseşte pivniţa cu vin, pentru data viitoare.

Patricia protestă. Care data viitoare? El îşi imagina că-şi va îmbrăca uniforma de subretă de acum? Totuşi, îşi păstră gândurile pentru sine, decisă să nu dea nici un fel de posibilităţi de conflict cu gazda ei.

În fundul culoarului se găsea o uşă joasă, de unde pleca o scară de piatră destul de abruptă. Rolland se angajă pe ea, după ce apucă lampa de buzunar agăţată de zid.

— Fii atentă. Electricitatea nu a fost încă instalată și scările neregulate sunt mai curând periculoase.

Pivnița părea imensă. Poate că într-o perioadă anterioară ea unise subterane secrete, permițând o retragere discretă a seniorilor în cazul unui atac. Plafonul era foarte jos; Patricia avu dezagreabila senzație că are un capac pe cap. Rolland intră fără să ezite într-o cameră spre dreapta. Zgomotul pașilor lui răsuna într-un fel lugubru, reverberat de suprafețele cenușii pe care picura apa.

Neștiind prea bine unde-și punea picioarele, ea îl urma, dar mai încet. Astfel că atunci când pătrunse în urma lui în sală, Rolland o traversase deja, pentru ca să se îndrepte spre un alt culoar.

Lumina dispăruse cu el și Patricia se regăsi într-un întuneric dens și ostil.

Ea avansă cu un pas, dar piciorul ei lovi ceva moale. Părul i se zburli. Un șobolan!

— Rolland! urlă ea.

Îndată fascicolul luminos apăru din nou.

– Ce se întâmplă? întrebă el ajungând lângă ea.

Înnebunită încă, ea se agăță de el.

– Am călcat pe un șobolan.

În mod evident sceptic, el lumină solul cu pământ bătut. O cârpă apăru la lumina lămpii.

– Iată șobolanul tău. Nu este prea agresiv.

– Dumneavoastră... ați fi putut să mă așteptați.

– N-aveai decât să rămâi în spatele meu.

Ea remarcă sticla pe care o avea sub braț.

– Dacă ați fi băut apă, așa ceva nu se întâmpla, îi reproșă ea, pentru a-și masca încurcătura.

Râsul lui Rolland o destinse și ea își dădu seama că degetele ei erau încă crispate pe brațul lui.

Ridicând ochii spre el, îi întâlni privirea. Strălucea într-un fel foarte ciudat.

– Nu-ți mai este frică, nu-i așa? murmură el.

Cu gâtul uscat, ea dădu din cap.

— Nu, acum nu-mi mai este.

Mâna lui Rolland alunecă ușor pe spatele ei și se opri pe ceafă. Patricia simți pulsul accelerându-i-se. Respirația ei deveni sacadată. Îi lipsea parcă aerul acum, în această pivniță...

— Ar trebui să urcăm, spuse ea. Trebuie să... sting cuptorul, și...

— Sssst! O gură caldă și dulce o cuprinse pe cea a Patriciei. Acest sărut nu se compara cu primul pe care-l schimbaseră. Brutalitatea cedase locul tandreței, exigenței, răbdării. Degetele lui Rolland se întăriră pe ceafă, presând-o mai mult spre el. Ea putea să simtă acest piept dur lângă pieptul ei, picioarele lui puternice apăsându-i-le pe ale ei... Un freamăt de dorință îi trecu de-a lungul spatelui.

Când el îi puse palma peste sân, ea își ținu răsuflarea.

— Rolland, nu...

De unde îi venea această reținere subită, atunci când toată ființa ei aspira la mângâierile acestui bărbat?

El îi dădu îndată drumul și se depărtă de ea.

– De vină ești dumneata pentru cele ce s-au întâmplat, spuse el cu o voce aspră. Te-ai aruncat practic de gâtul meu.

Apucată de tremurături, Patricia se luă după el când el se întoarse către scară. Buzele ei erau încă fierbinți de pasiunea care luase foc între ei. Ca un foc de paie violent și scurt. Dar ciudat, ea avea senzația că în aceste câteva secunde aflase mai multe despre el, decât de la sosirea ei. Această tandrețe neașteptată, de exemplu. Niciodată n-ar fi crezut-o prezentă în el. O ascundea atât de bine în spatele detestabilului lui cinism, paravan ideal pentru a descuraja pe oricine ar fi dorit să-l cunoască mai bine!

Vorbind cinstit, ea n-avusese gândul să-l seducă. În orice caz, nu conștient. Dar cum să fie sigură că nu încercase să regăsească senzațiile pe care le provocase în ea în ajun?

În ceea ce-l privea pe Rolland, reacția lui nu avea nimic comun cu complexitatea reacției ei. În orice caz, el refuza dorința pe care i-o inspira.

Amintirea soției lui era probabil prea ancorată în el pentru a accepta s-o trădeze cu o alta.

Reîntors la bucătărie, el scoase dopul de la sticlă, șterse sumar praful de pe ea, apoi se spălă pe mâini în chiuvetă, înainte de a-și ocupa locul. Fără un cuvânt ea îi servi cocoșul cu vin înainte de a se așeza în fața lui.

Rolland turnă vin în ambele pahare, apoi începu să mănânce. Patricia aproape că tresări când el rupse tăcerea.

– Este bun, nu-i așa? Jeanne este o bucătăreasă fără pereche. Și cocoșul este din ferma noastră. Crescut doar cu grăunțe, de necomparat bineînțeles cu aceste păsări de la supermagazin.

– Delicios, spuse și ea, în treacăt.

– Ai gustat din vin? Este o esență specială din Loire. Provine din via unei prietene. Ea îmi trimite în fiecare an de ziua mea o ladă.

– Aveți noroc.

Această conversație îi făcea impresia unei brize proaspete într-o zi de vară. Ea își muie buzele în vin.

– Are un gust de mere, spuse ea, închizând ochii pentru a-l savura mai bine.

Rolland începu să râdă.

– Și puțini struguri, nu?

– Puțini, admise ea râzând cu el...

– Și mai întâi, ce poți cunoaște dumneata, o mică englezoaică, despre vinuri?

– Dar ce credeți? Am avut deseori ocazia să ies la Paris. Și am învățat repede că o băutură de Coca merge prost cu un iepure vânătoresc. Atunci a început să-mi placă vinul.

– Dacă este aceeași poșircă pe care o beam când ieșeam cu camarazii mei studenți, la cinci franci sticla... Foarte aspru, cu un gust ascuns de oțet!

El ridică paharul la înălțimea lumânării.

– Uită-te la această culoare de roșu bogat. Ai parcă impresia că simți boabele strugurelui plin de soare plesnindu-ți sub dinți. Și isprăvește să-l bei în acest fel. Vei fi beată înainte de a-i aprecia buchetul. Trebuie să știi să-l

„mesteci", să te îmbibi cu el, să-l lași să-ți curgă de-a lungul gâtului...

În mod straniu, toate aceste cuvinte aveau o consonanță senzuală în gura lui... Patricia, cuprinsă de o amețeală plăcută, închise ochii, pretându-se experienței.

– Mmmm..., murmură ea. Aveți dreptate. Nu există comparație.

În fața râsului lui, ea deschise ochii. El o observa cu o atenție care o deconcerta.

– Te destinezi unei cariere de actriță, din întâmplare?

Mirată, ea dădu din cap.

– De actriță? Ce idee... De ce?

Surâsul se șterse de pe fața lui Rolland.

– Încerc să înțeleg de ce cumnata mea a vrut să te trimită aici, știind foarte bine că nu vei putea pleca curând.

Patricia își puse ușurel paharul pe masă.

– Este o întrebare pe care mi-o pun și eu, dar... ce legătură are cu o carieră de actriță?

– Pentru că ei încearcă să-mi forţeze mâna să scriu roluri pe măsură pentru anumiţi actori.

El se jucă un timp cu furculiţa, gânditor.

– Dar aceşti actori sunt în general celebri. N-ar face apel la mine pentru o mică englezoaică.

– Desigur, aveţi o mare plăcere să mă insultaţi. Ce v-am făcut?

– Mi-ai deranjat liniştea. Şi nu mă pot debarasa de dumneata atâta vreme cât nu pot găsi pe cineva pentru cele două puştoaice. Şi ca şi cum asta n-ar fi suficient, dumneata faci totul pentru ca să mă seduci.

Înţelegând că nu glumeşte, Patricia, prudentă, se ridică şi duse farfuriile la bucătărie.

– Există tartă cu fragi, dacă doriţi, spuse ea peste umăr.

– Nu, mulţumesc.

– Cafea?

El îşi împinse scaunul şi părăsi masa.

– Adu-o în salon.

Câteva minute mai târziu, ea punea tava în faţa lui.

– Dumneata nu bei? se miră el.

– Nu. Mai am de spălat vesela și apoi mă voi duce să mă culc.

– Să te culci? Dar este de-abia orele douăzeci și unu!

– Trebuie să mă scol devreme pentru copii.

Pe ascuns, ea citi numele autorului pe cartea pe care o ținea el în mână. Baudelaire. Unul din poeții ei preferați...

– Îl cunoști? întrebă el, surprinzându-i privirea.

– Da.

– Bineînțeles. Am uitat că studiezi literatura franceză... El deschise cartea la întâmplare și i-o întinse. Citește-mi câteva rânduri.

Această cerere o luă pe negândite și ea începu să râdă cu nervozitate.

– Mai bine nu, eu...

– Hai, nu fi atât de timidă. Citește.

Și Patricia citi câteva versuri cu o emoție evidentă.

Și Rolland o acompanie cu vocea lui gravă la al doilea vers.

Încet, ea închise cartea și i-o dădu. Câteva secunde mai târziu, ea părăsise camera, sub privirea gânditoare a lui Rolland de Bellème.

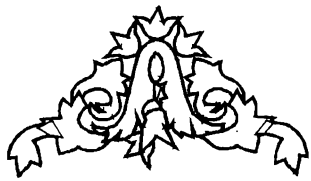

CAPITOLUL 8

A doua zi, Patricia nu-l văzu pe Rolland decât seara. Când ea coborî cu copiii ca să dejuneze, el plecase deja.

– Lucrează la câmp toată ziua, o informă Jeanne.

Depuse cornurile și pâinile cu ciocolată calde în fața lui Dani și a Ninei.

– Ce faceți acum? întrebă ea.

– Călărie! răspunseră ele la unison.

Înghițiră dejunul lor cu o viteză vertiginoasă, chiar cu riscul de-a se sufoca, nerăbdătoare să iasă cât mai repede afară.

– Ne putem duce pe câmp până când vii și tu, Pat?

Patricia abia gustase din cafea și-și mâncase primul corn.

– Nu în câmp. Nu intrați fără mine. Ar putea fi periculos. Rămâneți de cealaltă parte a barierei.

– Promitem! Te grăbești, da?

– Desigur, Nina! Te-am văzut punându-ți un măr în buzunar. Mă aștepți înainte de a-l da cailor!

– Chiar și lui Clo-Clo?

– Și el are dinți ca și ceilalți. Îți voi arăta cum trebuie să faci.

Jeanne se uită după ele râzând, apoi închise ușa.

– Le invidiez entuziasmul. Este atât de fantastic la această vârstă. Un nimic te exaltează.

Patricia aprobă cu un surâs. Și ea le invidia această spontaneitate de copii. Nu exista o falsă pudoare, nici calcul, nici complexe...

– Oh, dar nu sunteți departe de adolescență, nici dumneavoastră, reluă Jeanne. Vorbeam de persoane mai în vârstă, ca mine, sau domnul de Bellème. Noi trăim cu încetinitorul, cu gesturi devenite rutină de-a lungul anilor. Zilele sunt fără surprize, mai ales la vârsta mea. Dar să nu credeți că mă plâng. Oh, nu! Am nevoie de acest calm. El mă liniștește. Dacă ar trebui

să trăiesc într-un veșnic vârtej, n-aș mai îmbătrâni!

Patricia își termină cafeaua și rămase puțin să studieze fundul ceștii, fără să-l vadă.

– Domnul de Bellème nu este așa de bătrân...

Jeanne depuse ceștile fetelor în chiuvetă.

– Nu, bineînțeles. Dar de când soția lui a murit, este ca și cum a renunțat să mai trăiască. S-a închis aici și n-a mai vrut să iasă, să primească lume. Castelul a devenit un mormânt.

Ea dădu din cap.

– Sincer, nu înțeleg cum a putut s-o lase pe această mică stricată să-i rateze viața, chiar după moarte! Dar cine poate spune ce se întâmplă în capul unui bărbat? Anumite femei sunt ca otrava... Ele se bagă cu viclenie sub pielea bărbatului și asta îi distruge puțin câte puțin. Devin obsedați ca pușcancele cu caii. Nu se mai gândesc la altceva.

Scoțând o cârpă din dulap, începu să șteargă masa.

— Ei bine, această femeie avea acest efect asupra bărbaților. Și nu numai asupra domnului Rolland, din nenorocire. Iată, acel artist care venea zilnic, a făcut nu știu câte portrete cu ea. Am crezut că va înnebuni. El venea să dea târcoale în jurul castelului; l-am surprins o dată chiar după ce ea murise. Și acel biet domn Hilaire...

Deodată ea se opri cu o pocnitură de limbă nerăbdătoare.

— Oh, n-ar trebui să trăncănesc atât! Soțul meu îmi spune mereu, dar este mai tare ca mine, vorbesc, vorbesc...

Se încruntă și suspină.

— Trebuie să uitați cele ce vi le-am spus, domnișoară. Nu am dreptul să vă povestesc istoria acestei familii, la drept vorbind. Mai ales să nu-i repetați domnului de Bellème. Va fi furios.

— Nu te neliniști, Jeanne. Nu va ști nimic.

Deoarece ea luă o cârpă ca să șteargă vesela, Jeanne se opuse.

— Lăsați! Alergați repede la cele mici. Nu le faceți să aștepte.

În ciuda întrebărilor care i se învârteau în cap, Patricia ieși și se îndreptă cu un pas lent spre câmp. Soțul Evei-Maria avusese vreo aventură cu soția lui Rolland? După toate aparențele, da. Dar până la ce punct putea ea să dea crezare spuselor Jeannei? Fără îndoială că era ecoul palavrelor care circulaseră prin oraș. Sigur că Rolland nu i-a mărturisit ei! Era mai bine deci să ia această poveste cu multă circumspecție.

Totuși îi era greu să-și împiedice gândurile să bată câmpii, și Patricia, în tot lungul zilei, își repetă întruna cele ce-i spusese Jeanne. Cu atât mai mult cu cât ele alimentau misterul care-l înconjura pe Rolland, aceste personaje complexe pe care le crea, această renunțare la glorie, la viața ușoară pe care o putea duce.

În prezent, pentru că-l cunoștea mai bine, pentru că ghicise în el o anumită vulnerabilitate, avea dorința să străpungă acest mister.

Pentru ca să ajungă la om, dincolo de scriitor...

*

Jeanne se depășise pe sine. Supa ei de legume rece era un adevărat regal, ca și puiul cu curry. De data aceasta, Patricia se dusese să caute vinul înainte de masă, dorind să evite orice plimbare cu Rolland în pivniță.

Ea tocmai așeza pe masă sticla, cu toate precauțiile pe care le cerea vinul, când Rolland coborî din camera lui.

– Bună seara, spuse ea fără să se întoarcă.

– Bună seara.

El se aplecă lângă ea. Întrucât umerii lor se atingeau, ea tresări.

– Dumneata l-ai ales? întrebă el uitându-se la etichetă.

– Da. Este o alegere bună?

– Dacă mirosul meu nu mă înșeală, Jeanne a preparat unul din puii ei minune, nu? Atunci alegerea este excelentă. Turnă un strop în paharul Patriciei. Trebuie întotdeauna să guști vinul înainte de începerea mesei.

– Ea duse paharul la buze și reținu câteva secunde stropul de vin în gură.

– Este foarte bun, spuse ea.

– Instinctul dumitale nu te-a înșelat. Dar va fi și mai bine dacă ai ști cum să procedezi. Cât timp ești aici, am să-ți dau câteva lecții.

Patricia avu senzația tulburătoare că propunerile puteau fi interpretate în dublu sens. Așa cum privirea ironică a lui Rolland era martoră...

Încurcată, servi supa. Din fericire, Rolland risipi foarte repede jena, abordând o conversație care era departe de subiectele periculoase.

– De ce n-ai studiat literatura engleză în Anglia? întrebă el.

– Aveam dorința să vin în Franța și să învăț limba. Bunica mea era franțuzoaică și ea mi-a transmis dragostea pentru țara ei.

– Și familia dumitale ce părere are?

– Părinții mei sunt încântați.

– Ei lucrează încă, bănuiesc?

– Da. Sunt tineri. Tatăl meu nu are decât cincizeci și cinci de ani. Este director de școală.

– La Londra?

— Nu. Într-un orășel. Little Wascombe.

El începu să râdă, dând din cap.

— Aveți nume bizare, oricum. Nu ajung nici măcar să le pronunț! Deci tatăl dumitale are un post important. Trebuie că este cunoscut de toată lumea?

— Ca un cal breaz. Cred chiar că proiectează ca anul viitor să se prezinte pentru a fi ales primar. Sunt mai mulți ani de când îl tentează această idee.

— Și mama dumitale?

— Ea ține cursuri de olărie pentru adulți, seara. Dar mai are o mulțime de preocupări. Este genul de femeie care nu are astâmpăr să stea pe loc. Vitalitatea ei m-a mirat întotdeauna.

— Îi semeni?

— Fizic? Nu, din păcate, spre regretul meu cel mai mare. Ea este foarte frumoasă. De o frumusețe care strălucește din interior, mai ales...

Apucată de o nostalgie inexplicabilă, Patricia strânse farfuriile de supă și

aduse puiul. Între timp, Rolland îi umpluse paharul.

– Nu bei prea mult, remarcă el. Ți-e frică să nu-ți mai stăpânești cuvintele? Hai, nu te va îmbăta un amărât de pahar. Și puiul va fi încă și mai bun. Așteptând, vorbește-mi despre copilăria dumitale. Ai frați, surori?

– Un frate, o soră. John are treizeci și doi de ani și Virginia douăzeci și șase. Ea o să se mărite în primăvara viitoare.

– Te înțelegi bine cu ei?

– Da, în special cu sora mea. Fratele meu are cu aproape zece ani mai mult decât mine și el părăsise casa când eu abia împlinisem vârsta rațiunii. Dar cu Virginia, a fost întotdeauna o complicitate puternică între noi.

– Înțeleg. Am avut și eu o soră mai mare, dar a murit.

Patricia își puse jos furculița.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândețe.

– A murit dintr-o pneumonie. Doctorii au încercat totul pentru a o salva, dar în acel timp mijloacele nu erau aceleași ca acum. Au fost neputincioși.

În acel moment, mama îl aștepta pe fratele meu. Era gata să-l piardă.

– Ce vârstă aveați?

– Trei ani.

– Și vă aduceți aminte?

– Perfect. Nu pot spune că chiar în toate detaliile, dar destul pentru a relata evenimentele. Șocul a fost prea brutal pentru a putea uita. În acel an viața mea a fost tulburată. Sora mea a dispărut, dar am avut un frate mai mic. Și mama n-a mai fost aceeași; a devenit distantă. Aveam impresia că pentru ea eu nu mai existam.

Patricia lăsă ochii în jos. Mai era puțin și îi era rușine de copilăria ei fericită, la adăpost de drame, bine învăluită în coconul de dragoste pe care părinții îl țesuseră în jurul ei.

Puterea creațiilor lui literare își trăgeau izvorul din aceste tragedii care-i jalonaseră existența? se întrebă ea. Mai întâi sora lui, apoi părinții când avea abia douăzeci de ani, soția lui, apoi fratele lui... Ca și când un blestem fusese aruncat asupra lui.

– Să vorbim de altceva, de acord? spuse el cu o voce puțin răgușită. Aș mânca cu plăcere din acea tartă cu fragi pe care mi-ai propus-o ieri. Dacă a mai rămas, evident. N-ați mâncat tot?

– V-am pus o porție deoparte. Altfel vă închipuiți că nepoatele dumneavoastră n-ar fi avut această delicatețe! V-o aduc în salon, dacă doriți. Cu cafeaua.

– Nu.

– Nu? întrebă ea surprinsă.

El își îndepărtă scaunul surâzând.

– În seara asta eu sunt cel care servește. Du-te și te așează în fotoliu. Vin imediat.

Ea ezită.

– Du-te! vorbi el nerăbdător. Sunt capabil să strâng o masă și să prepar o cafea, te asigur.

Pentru prima oară ea întârzie observând portretele care împodobeau pereții, ca în hol. Bărbați cu trăsături parcă tăiate cu lovituri de topor, cu păr negru ca de smoală, cu privirea sălbatică și orgolioasă; femei cu alura mândră, cu buze aspre.

– Familia mea, spuse Rolland, punând tava pe masă. Nu prea simpatică, nu-i așa?

– Vă seamănă.

– Încântat! Văd că ai arta complimentului și dumneata! Vrei zahăr?

– Nu, mulțumesc.

Îi servi o ceașcă pe care i-o puse între mâini. Această apropiere o tulbură pe tânăra femeie și ea găsi pretextul de a merge să caute o farfurioară, pentru a se îndepărta de el.

– Patricia... Dacă nu găsesc pe nimeni care să păzească fetițele, nu vrei să rămâi? Ca și când el presimțea răspunsul ei, reluă pe un ton convingător. Sunt gata să-ți plătesc cât dorești. Spune-mi un preț.

Ea suspină, contrariată să reia această discuție inutilă.

– V-am explicat de ce doream să mă duc în Anglia.

– Am vorbit cu Jeanne azi-dimineață pe când erai cu fetele la câmp. Cred că nici ea n-a rezistat multă vreme la farmecul nepoatelor mele...

Patricia surâse.

– Am remarcat și eu. O învață pe Dani să gătească; amândouă se înțeleg foarte bine.

– Bănuiesc că Eva-Maria nu are niciodată timp să se ocupe de ele?

– Nu este vina ei. Ea nu le vede decât în week-end! În timpul săptămânii, când ele revin de la școală, ea pleacă la teatru.

El se așeză pe brațul unui fotoliu și o privi cu un ușor amuzament.

– Ești foarte loială față de cumnata mea... Bănuiesc că vă înțelegeți bine amândouă?

– Foarte bine. Eva-Maria mi-a devenit aproape o prietenă, de doi ani de când o cunosc. N-o iubești? se interesă ea impulsivă.

El dădu din umeri.

– Oh, eu n-am nimic împotriva ei, doar faptul că mi-a dat două fetițe în brațe. Este un procedeu pe care nu-l prea apreciez, ar fi trebuit să fie mai sinceră. Dar cum îți spuneam, Jeanne are o altă atitudine față de fete. Dani și Nina nu sunt niște oribile zurbagioaice cum și le imaginase. Ea chiar mi-a spus

că n-ar vedea nici un inconvenient să se ocupe de ele...

– Într-adevăr? Dar atunci...

– ...pentru o săptămână sau două, nu mai mult, sfârși el. Ea nu se va putea însărcina cu ele toată vara. Dacă cineva răspunde la anunțul meu, atunci nu se mai pune problema; te vei putea întoarce la dumneata. Dar dacă nu am această șansă, ai putea rămâne două săptămâni? Poate trei... Apoi Jeanne îți va lua locul.

Patricia simți cum inima îi bate surd în tâmple. Să rămână trei săptămâni? Lângă Rolland? Să trăiască aproape de el, să doarmă aproape la câțiva metri de el? O apucă un sentiment de surescitare amestecat cu teamă, ca în pragul unui voiaj în necunoscut.

– De ce ți-e teamă, Patricia?

Teamă? Da. Avea dreptate. Totuși, ce i se putea întâmpla? Nu-și dusese ea întotdeauna viața așa cum și-o dorise? Până la proba contrarie, era stăpână pe voința ei.

– De ce credeți că mi-ar fi frică? răspunse ea cu mai multă siguranță

decât simțea. Am doar poftă să-mi revăd familia și să mă odihnesc. Anul acesta nu a fost ușor și cel care se anunță va fi mai puțin. Am nevoie de vacanță.

– Nu-ți place aici?

– Ba da, dar...

– Îmi dau seama că n-ai mare lucru de făcut, dar ai putea profita să descoperi Bretania. Este o regiune fascinantă, știi? De îndată ce voi avea câteva ore libere în fața mea, te voi duce la Carnac, de exemplu. Îl cunoști?

– Nu, eu...

– Este tot atât de impresionant ca Stonehenge, dacă nu și în plus. Acești dolmeni și menhiri pe sute de metri, aliniați acolo ca pentru un rit misterios...

Intrigată, în pofida ei, Patricia își așeză ușor ceașca pe masă.

– Este departe de aici?

– Nu tocmai. Am putea pleca devreme dimineața și am mânca pe drum. Și nu este numai Carnac. Sunt plajele, piața de flori...

În timp ce Rolland își continua enumerarea, Patricia își spuse încă o dată în plus, că ea căzuse într-o capcană...

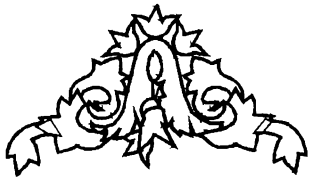

CAPITOLUL 9

— Dar ce ți se întâmplă, Patricia? Ai o față de hârtie șifonată în dimineața asta. Sper că nu ești bolnavă?

— Nu, Jeanne, fii sigură. Nu prea am dormit bine, asta-i.

Dulce eufemism. Ea de fapt abia închisese ochii toată noaptea. Dar dacă dormise puțin, în schimb avea senzația că-și petrecuse ore întregi visând. Mereu același vis. Rolland o îmbrățișa, o mângâia, îi spunea cuvinte dulci, până ce devenea nebună de dorință. Și apoi, o umbră apărea între ei. Neprecisă mai întâi, lua apoi o formă puțin câte puțin. Și Patricia distingea o rochie albă, un păr lung blond... Atunci Rolland o respingea și râsul său sarcastic răsuna multă vreme după ce se trezise, cu inima bătând, așezată în patul ei.

– Trebuie că-i de vină Luna, spuse Jeanne. Este aproape plină.

– Îmi lumina fața ieri seară...

– Trebuie să tragi perdelele. Unii au devenit nebuni pentru mai puțin.

Patricia începu să râdă, dar Jeanne se încruntă.

– Nu glumesc. Trebuie să te ferești de Lună. Nu cunoști toate legendele despre ea?

– Poți să te transformi în vârcolac, declară Dani foarte serioasă.

Patricia luă un aer fals amenințător.

– Atunci ferește-te. Căci tu vei fi prima la care voi veni să-ți mușc picioarele, Dani...

Reluându-și aerul serios, Patricia se așeză lângă Nina pentru a-și bea cafeaua.

– Jeanne, domnul de Bellème mi-a spus că eventual ai fi dispusă să mă înlocuiești la fetițe dacă plec peste două săptămâni sau trei?

Jeanne dădu din umeri.

– Asta i-am spus, da, dar cred c-am fost lovită de Lună și eu. O să regret, desigur. La șaptezeci de ani să încep să

păzesc copiii, gândiți-vă. Dar i-am precizat că nu mă voi ocupa de ei decât puțin timp.

– În mod normal, Eva-Maria nu trebuia să fie plecată mai mult de cinci săptămâni.

– O să rămâi, atunci?

Patricia suspină.

– Dacă nu găsește pe nimeni, nu am de ales.

Ochii deschiși ai lui Jeanne se închiseră cu maliţiozitate.

– Mărturisește că știe să te convingă, nu? Eu îi cunosc farmecul, domnului Rolland, când vrea ceva!

Tânăra femeie răspunse cu prudență:

– Mi-a oferit un salariu bun. Asta îmi va permite poate să-mi ofer ceea ce visez de câtăva vreme.

– Ce? întrebă Dani.

– O colecție legată a operelor lui Voltaire.

Dani se strâmbă. Fără îndoială că ea își imaginase altceva.

După-amiază, Patricia exploră împrejurimile cu fetele. Spre marea plăcere a lui Dani și Nina, ele descoperiră

un golfuleț adăpostit de vânt, cu nisip fin, în formă de corn. Din nefericire, nu-l putură vedea decât din vârful falezei, la aproape douăzeci de metri mai jos.

– Crezi că există vreun drum ca să mergi acolo?

– Trebuie să existe unul, bănuiesc, Nina. Dă-te la o parte de pe margine! Veniți, nu rămânem aici, este prea periculos.

– Oh, Pat! Am putea continua să căutăm!

– Nu în seara aceasta. Este aproape ora cinci. Ne întoarcem ca s-o ajutăm pe Jeanne pentru masa de seară.

Această perspectivă o încântă pe Dani, care o antrenă pe sora ei prin câmpia cu ierburi înalte.

Patricia se pregătea să le urmeze, când se întoarse o ultimă dată.

Un bărbat apăruse în josul falezei. Era Rolland. El începu să alerge pe plajă și se aruncă cu capul înainte în valurile care se rostogoleau.

Era gol. Și Patricia nu-și putea desprinde privirea de la acest corp cu

musculatura puternică, care părea că se luptă cu oceanul.

Cât timp rămase ea astfel ca să-l privească? N-ar fi putut să spună. Nu-și dădu seama de contemplarea ei decât atunci când el ieși din apă și rămase o clipă cu capul aruncat pe spate, cu mâinile în șolduri. În clipa aceea parcă-l vedea pe Neptun ieșind din valuri...

Deodată se auzi vocea Ninei:

– Pat! Ce faci, nu vii?

Patricia nu fu singura s-o audă... Rolland ridică ochii spre ea. Privirile lor, deși depărtate, se încrucișară. El nu căută să se ascundă. Și tânăra femeie îl bănui chiar că-i face plăcere să fie surprins în intimitatea lui...

Încet, ea se întoarse și merse la fete.

*

Nu făcu nici o aluzie la acest incident în timpul mesei și Patricia se bucură să constate că el nu-i dădea nici o importanță. În timpul mesei îi încredință problemele de care se lovea zilnic în meseria lui de fermier, dar și plăcerea pe care o avea ca să le rezolve; iar ea îi

vorbi despre poeții ei favoriți și descoperi afinități comune cu el pentru literatura secolului XVI.

Își luară cafeaua în salon și, pentru prima dată, Patricia nu încercă să se refugieze în camera ei, imediat după ce-și puse ceașca jos.

– Nu ești obosită în seara asta? întrebă el instalându-se pe canapea.

– Nu.

Cum ea ridică ochii spre el, întâlni ochii lui, ciudat de scrutători.

– Când mă privești astfel, spuse el, mi-amintești de o pisică gata să sară pe o vrabie. Ai oare în cap ideea să mă prinzi, din întâmplare? E mai bine să renunți imediat, Patricia, eu nu sunt din aceia pe care-i pui în colivie.

– V-ați pus singur.

Dintre ei doi, nu Patricia fu cea mai mirată de răspunsul ei. Spontaneitatea îi trădase curiozitatea. Judecând că în final ea nu mai avea ce pierde, profită de acest moment.

– De ce ați încetat să scrieți? se interesă ea.

Cu un calm aparent, el își puse ceașca pe tavă.

– Cred că este timpul să mergem la culcare.

Luându-i mâna, el o invită să se scoale de pe canapea și o antrenă spre ușă.

– Să vorbești cuiva, ajută deseori să vezi mai clar în tine însuți... spuse ea.

El se întoarse și o luă de umeri.

– În ziua când voi avea nevoie de un psihanalist, îți voi face semn. Promit. Dar nu în seara asta, de acord?

– Știți că am văzut două din piesele dumneavoastră și că le-am citit pe celelalte? insistă ea. Mi-au plăcut mult.

Suspinând, el se depărtă de ea și-și trecu mâna prin păr.

– Nu vreau să vorbesc despre teatru. Pentru mine este o lume care aparține trecutului. Eu nu mai fac parte din ea. Am închis ușa pentru a nu mai reveni.

Un lemn căzu în cămin. El aprinsese un foc înainte de masă. Patricia îl observă în timp ce se apleca pentru a-l repune pe suportul metalic. Lumina

flăcărilor îi accentua trăsăturile dure ale profilului. În acest moment, semăna mai mult cu strămoșii lui: mândru și de neîmblânzit.

În fine, el se întoarse și Patricia tremură. Avea în priviri acea luminiță periculoasă și sarcastică pe care i-o văzuse deseori, și în special în visurile ei...

— Oare Eva-Maria ți-a cerut să mă convingi să-mi părăsesc refugiul? Sau vreun regizor dintre prietenii ei? Granval? Sau acea canalie de producător, Claude Larzac?

— Vă repet că nimeni nu m-a însărcinat cu acest gen de misiuni!

— Nu te cred. N-ar fi prima dată când încearcă să mă atragă din nou în acest mediu. Eu le cunosc metodele acestor nemernici. Nu se dau înapoi de la nimic. Toate mijloacele sunt bune, de vreme ce operația le aduce ceva.

El își frecă mâinile cu o mină dezgustată.

— Banul. Este singurul lor Dumnezeu, singura lor rațiune de a fi. Dacă vor să mă repun pe scris, nu este pentru amorul artei, oh nu! Ei își bat joc de

asta. Ei doresc să-și umple contul în bancă, nimic mai mult. Rațiunea mea de a mă opri sau de a continua le sunt total indiferente. Pentru ei am doar atâta suflet cât o mașină de bani. Și ei își storc creierul să găsească un mijloc de a mă face să reîncep să scriu.

Patricia ar fi dorit să oprească acest val de amărăciune care se revărsa de pe buzele lui. Avea sentimentul unei vechi răni care se deschisese în el, dar în fața căreia ea rămânea neputincioasă.

— Crezi că ești prima care a venit ca emisar? urmă el agresiv. Ei bine, greșești! Mi-au trimis deja o actriță. O femeie pe care o cunoșteam bine. Foarte frumoasă, foarte talentată și inteligentă. Deoarece n-am fost de acord, te-au trimis pe dumneata, sperând că voi fi mai sensibil la farmecul inocenței. Dar le poți spune din partea mea că nici de data asta nu voi cădea în capcană. Explică-le că nu vor reuși niciodată, chiar dacă îmi vor arunca o școlăriță ca nutreț.

— Ești nebun!

— Nebun? De ce? Pentru că nu vreau s-o învăț pe o sfântă noțiunile

elementare ale dragostei? Din contră, pretându-mă la acest joc, n-am fost niciodată atât de lucid.

Acest vocabular nepoliticos o șocă profund pe Patricia. Atacată, vru să lovească la rândul ei.

– Dragostea? repetă ea. Dumneata nu cunoști nici măcar sensul acestui cuvânt!

– Ai, fără îndoială, dreptate. Dar știu în schimb ce este dorința. Și ai face mai bine să părăsești această cameră înainte de a-mi veni pofta să posed acest corp cu care nu faci decât să mă tentezi, de la sosire.

– Iei dorințele dumitale, domnule de Bellème ca realități.

– Găsești normal să te plimbi pe jumătate goală pe culoar?

Această aluzie o descumpăni.

– Mă credeam singură.

– Ah, da! Și azi după-amiază când mă observai de pe faleză? Spectacolul ți-a plăcut, cel puțin?

Ea îi susținu privirea o clipă, apoi întoarse capul, furioasă că n-are îndrăzneala să spună da, că-i plăcea ceea ce

văzuse și că-i făcuse plăcere să-i privească trupul.

Încetișor, el se apropie de ea și atinse ușor cu degetele ceafa fragilă a tinerei femei.

– Mărturisesc că sunt foarte tentat în astă-seară, murmură el. Luând-o de umeri, o forță să se întoarcă cu fața spre el. Candoarea ta mă tulbură. Această gură care a fost atât de puțin sărutată, mă obsedează. Și obrajii tăi care se înroșesc, ca acum...

Ea se înroși și mai mult și Rolland începu să râdă. Ea îi purta pică pentru că-și bătea astfel joc de ea. Oh, Dumnezeule, cât îi era de ciudă! În acest minut regretă că nu are ani de experiență în spatele ei, și că trebuia să sufere această timiditate paralizantă care o împiedica să-l facă să tacă cu un sărut.

Ceea ce trebuia să se întâmple se făcu: se îmbrățișară, dar el fu acela care luă inițiativa. El care o atrase în brațele lui și care își alunecă degetele în părul ei. Ea gemu în îmbrățișarea lui și se abandonă amețelii pe care i-o pro-

voca senzația acestui corp de bărbat lipit de al ei.

– Te doresc, spuse el.

Buzele lui alunecară pe sânul încordat al Patriciei. Încadrând cu mâinile lui figura Patriciei, el îi observă gura încă întredeschisă, apoi o atinse încă o dată cu buzele, după care o respinse brusc.

– Mulțumită? zise el.

Acest cuvânt parcă o biciui.

– Poți să te lauzi față de cumnata mea că ai deșteptat în mine dorința! Să-i spui că era să-mi pierd capul pentru tine. Pentru o gâsculiță albă, este un compliment minunat, nu?

Lacrimi îi umplură ochii Patriciei. De ce trebuia oare s-o pedepsească cu cuvinte mușcătoare și care rănesc ca tot atâtea tăieturi de lamă? Totuși, prin rușinea și durerea ei, ea presimțea că această causticitate nu-i era adresată. Era ca și cum el ar fi vrut să se distrugă prin ea, sau cel puțin să distrugă de la început orice tandrețe pe care ea i-ar fi putut-o inspira.

– Oh, nu mă privi astfel! spuse el. Încerci să mă faci vinovat. O înjurătură îi scăpă printre dinți. De ce ai acceptat să vii aici? Ei s-au servit de tine ca de acei soldați naivi pe care-i pui în prima linie ca să-i omori.

Când își ridică ochii spre ea, agresivitatea dispăruse, înlocuită cu un fel de greață.

– Nu pe tine te învinuiesc, ci pe cumnata mea și pe prietenii mei. Și pe mine, pentru că m-am lăsat ademenit! În sfârșit, nu chiar de tot. Pentru că nu-ți voi arăta ritualul dragostei, miss. Trebuie să-ți găsești alt profesor.

Patricia rămase câteva minute să-l privească. El se întorsese către foc, cu mâinile înfundate în buzunarele de la jeanși.

Gâtul i se strânse; înțelegând că nu-și va putea opri hohotele de plâns care amenințau s-o înăbușe, ea ieși în tăcere din cameră și urcă în fugă scările până la camera ei, unde se închise.

Nici în această noapte, ea știa, nu-și va găsi somnul.

Și nu va fi de vină Luna...

Fiecare roman din colecțiile „EL și EA“ și „ROMANTIC“ vă va lăsa inima copleșită de tandrețe și ochii plini de soare. Încrederea, elanul și buna dispoziție pe care le veți câștiga citindu-le, le veți dărui și tuturor celor din preajma dumneavoastră!

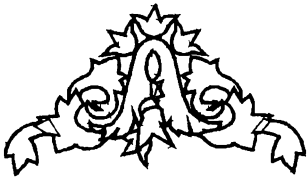

CAPITOLUL 10

A doua zi după-amiază, Patricia fu mirată s-o găsească pe Jeanne învârtindu-se cu o febrilitate neobișnuită la bucătărie.

– Nu te întorci acasă, Jeanne?

– Nu în seara asta. Domnul Rolland primește.

– Într-adevăr? Ar trebui atunci poate să mănânc înainte.

– Deloc. Vei mânca cu ei, desigur. Jean Menez este un prieten vechi. Au fost la școală împreună. Domnul Jean are o fermă de cealaltă parte a văii. Soția lui este la spital acum, pentru al treilea copil. Și cum soacra lui a venit din Nantes ca să se ocupe de ceilalți doi copii, el profită pentru a-și petrece seara cu domnul Rolland. Fii atentă. Nu este pentru a bârfi, dar eu îl înțeleg. Această femeie este într-adevăr de

nesuportat. Întotdeauna gata să se plângă, să vorbească de rău pe ceilalţi... Acest biet Jean este răbdător, dar ea îl împinge la limită câteodată. De multă vreme domnul Rolland ar fi dat-o afară, în locul lui!

Această noutate o uşură pe Patricia. Cel puţin nu se va găsi singură cu Rolland...

Ea fu imediat sensibilă la farmecul lui Jean Menez. Era un om plăcut, cu maniere încete şi foarte nostim. Pentru ea, el povesti cum preferă să-şi petreacă timpul liber: un arbore genealogic al familiei lui, pe care îl reconstituia de ani de zile şi care îl făcea să călătorească cu secole în urmă.

Cu câţiva ani mai în vârstă decât Rolland, el era deja atins de o aparenţă de chelie care-i lărgea fruntea şi-i punea în valoare ochii de un verde uimitor, mărginiţi de gene negre. Obezitatea lui născândă accentua încă această impresie de rotunjime care emana din vocea lui dulce şi din gesturile calme.

— V-aţi dus în târg? întrebă el în timp ce mânca din iepurele cu prune.

Sunt standuri de antichităţi foarte interesante şi veţi putea de asemenea găsi mostre superbe ale olăritului local.

Patricia dădu din cap.

– Nu-l cunosc încă, dar mă voi duce neapărat în zilele următoare.

– Tocmai prevăzusem să vă duc cu copiii joia viitoare, spuse Rolland.

*

El se ţinu de cuvânt. Şi două zile mai târziu, coborîră toţi împreună la târg. Rolland nu rămase multă vreme; el le întovărăşi o jumătate de oră, apoi se întoarse la maşină, după ce fixă cu Patricia un loc de întâlnire unde să le regăsească apoi după-amiază.

Dani şi Nina alergară prin aleile cu tarabe colorate cu fructe şi legume şi se opriră lângă un negustor de peşti exotici şi de cobai. În ceea ce o priveşte pe Patricia, ea rămase multă vreme în faţa expoziţiei mai multor artizani, neştiind ce amintiri să ducă familiei ei. Se decise în final pentru o serie de boluri de faianţă frumos pictate. Dani şi Nina ţinură să cumpere şi ele un cadou

pentru mama lor, dar Patricia le făcu să-şi schimbe părerea de a cumpăra un iepure pitic de angora, oricât de frumos ar fi fost.

După ce mâncară într-un magazin cu clătite, se duseră pe plajă şi făcură baie până ce Rolland veni să le caute.

— Inutil să vă întreb dacă aţi petrecut o zi bună, spuse el.

Obrajii roşii ai fetiţelor erau martori edificatori! Patricia arăta un surâs radios.

— N-am simţit când a trecut vremea. Care este rezultatul demersurilor dumneavoastră?

— Demersurile mele?

— Nu trebuia să sunaţi azi ziarul pentru a vă da rezultatul la anunţul dumneavoastră?

— Oh, da. Am telefonat, într-adevăr. N-au avut nici cel mai mic răspuns. Dar nu este aşa de grav, întrucât ai decis să rămâi.

— Speram totuşi că...

— Ei bine, trebuie să te gândeşti că acest post nu interesează pe nimeni.

Mașina sui drumul strâmt care ducea la castel și Patricia observă gânditoare soarele care apunea în spatele imensului donjon, străpungând cu ultimele lui raze găurile ferestruicilor.

– Mă întreb cu ce semăna... se gândi ea cu voce tare.

Rolland întoarse brusc capul, către ea.

– Cine?

– Vrăjitorul. Este unul din strămoșii dumneavoastră, bănuiesc.

Ea a vrut să glumească, să se distreze. Această zi fusese atât de reușită, încât se simțea plină de un umor ușor. Dar, contrar oricărei așteptări, figura lui Rolland încremeni.

– Ce ți-a povestit cumnata mea?

El vorbea cu o voce reținută pentru a nu atrage atenția copiilor. Aplecându-se, deschise radioul pentru a acoperi conversația. Cuvintele siropoase ale șlagărului de vară se auziră în difuzor.

– Ce vrei să mai spui? întrebă ea agasată.

Aceste schimbări constante în comportarea lui Rolland o enervau. El era

tot atât de imprevizibil ca un tigru în cușcă, gata să sară la cea mai mică alertă.

– Știi foarte bine!

Exasperată, ea își rezemă capul de spătar, închizând ochii pentru o secundă. La ce bun să se lupte? El n-o mai asculta, în orice caz.

– Este evident că ai o vagă idee de ceea ce s-a petrecut, insistă el și cred că vrei să știi mai mult. Dar e mai bine să renunți imediat, căci nu-ți voi spune nimic în plus. Mă auzi? Nimic! Și te scutesc de micile tale aluzii perfide, pentru a-mi scoate adevărul!

Drumul se sfârși, natural, într-o tăcere grea, cu toate comentariile vesele ale disk-jockey-ului, care anunța la radio parada.

Dani și Nina mâncaseră din plin clătite pe plajă, astfel că ele urcară să facă baie și să se culce. Ziua le epuizase și când Patricia, o oră mai târziu, își băgă capul pe ușă, ele dormeau duse.

Patricia le-ar fi imitat cu plăcere, dar Rolland ar fi interpretat lipsa ei ca o sustragere. După ce a făcut duș și s-a

schimbat, ea coborî pentru a-i ține companie la masă.

Era gata la orice, chiar de a-și scoate ghearele ca să se apere, dacă trebuia. Dar nu avu nevoie. Rolland își părăsise agresivitatea în mașină și nu era decât încântător când se așezară la masă.

Patricia rămase în gardă câteva momente, dar subiectele pe care Rolland le alese îi duseră departe de cărările primejdioase. El vorbi de incendiile pădurilor care distrugeau Coasta de Azur, de rezervația de animale sălbatice pe care primarul unui oraș vecin se gândea să o realizeze în comuna lui, și-i ceru să povestească cum și-a petrecut ziua. Ceea ce ea făcu cu plăcere.

– Poate ai dori să te duc la Carnac în week-end-ul acesta, așa cum ți-am promis?

– Mi-ar place mult. Aceste pietre mă intrigă. N-ai vreo carte unde se explică originea lor?

– Ba da. Am chiar mai multe. Am să-ți împrumut una.

De îndată ce terminară masa, Rolland sugeră ca ea să-l întovărășească în

biroul lui pentru a-și alege cartea. Surprinsă de această invitație, ea îl urmă în tăcere în porumbarul deja vizitat în condiții pe care ea nu le uitase.

El scoase câteva lucrări dintr-un raft.

– Mă interesez de topografie, spuse el.

– Topografie? Ce este?

– Între altele, este studiul reliefului și al planurilor unui teren. Iată, aceste trei cărți sunt după mine cele mai bune care s-au scris despre Carnac. Ca și pentru Stonehenge, există mai multe teorii, unele mai extravagante decât altele, dar aceste texte nu se îndepărtează de fapte tangibile. Autorii sugerează câteva ipoteze asupra nașterii acestui loc, dar se țin riguros în limita datelor concrete.

Atunci când luă cărțile, degetele lor se atinseră. Patricia își retrase mâna ca și când se fripsese. Furioasă de reacția ei, întoarse capul, nedorind ca el să-i vadă emoția. Ar fi capabil să vadă încă o manevră ca să-l ducă la reluarea scrisului sau să-l incite la confidențe pe care nu dorea să le facă.

După ce bâlbâi o vagă mulțumire, ea coborî în camera ei. Mașinal, frunzări lucrările. Fotografiile erau splendide, dar textul prea tehnic pentru gustul ei. O lectură ideală pentru a adormi...

*

Călătoria la Carnac în sâmbăta următoare, a trebuit să fie anulată. Ploaia cădea fără întrerupere de dimineață, obligând fetele să rămână înăuntru. Jeanne le învață să facă o șarlotă cu fragi și Patricia le învață să facă personaje din hârtie înmuiată în lipici, pe care le picta apoi cu culori vii. Seara, Rolland le făcu surpriza unui film la cinematograful local. Filmul, de Walt Disney, le încântă.

Din nenorocire, timpul nu se amelioră nici a doua zi și Rolland consideră că este mai bine să amâne călătoria lor pentru week-end-ul următor. În fața decepției fetițelor, el decise să le ducă să facă o vizită soției lui Jean la spital și să facă de asemenea cunoștință cu ultimul născut al familiei Menez, o adorabilă păpușă, mai cheală decât

tatăl ei, dar cu aceiași ochi râzători, răspunzând la numele de Guillaume.

Dani și Nina nu-l putură vedea decât printr-un geam, dar Rolland, după ce promise să se ocupe de fetițe în sala de așteptare, insistă ca Jean să se ducă s-o prezinte pe Patricia soției lui.

Colette avea aproximativ treizeci de ani. Așezată în pat, ea își primi vizitatorii cu o plăcere vizibilă. Părul ei negru, ridicat într-un coc, îi degaja figura cu tenul mat care evoca o îndepărtată origine greacă sau italiană.

Încurajată de Colette, Patricia fu bucuroasă să-l legene pe Guillaume în brațele ei și să-i dea biberonul pe care îl adusese infirmiera.

— Ea adoră copiii, de ce oare? glumi Rolland.

— Ai ceva împotrivă? întrebă Colette.

Tânăra lehuză îi privi atent pe Rolland și Patricia. Și avu senzația că vede dincolo de aparențe, dincolo de relația distantă pe care acest cuplu o afișa.

— Să nu te lași impresionată, Patricia. Rolland este un monstru, spuse ea,

toată lumea este de acord. Dar nu este chiar atât de negru precum pretinde legenda.

O licărire amuzată apăru în ochii lui Rolland.

— Așa crezi?

— Nu te preface mai rău decât ești, Rolland! Se va sfârși prin a crede că ți-e frică.

El nu răspunse, dar ceva în privirea lui îi sugeră Patriciei că vorbele Colettei nimeriseră în plin. Și, încă o dată în plus, ea se gândi că agresivitatea lui Rolland nu era poate decât o pavăză.

Dar contra cui se proteja el?

*

Săptămâna următoare se scurse liniștită. Aproape că prea repede, după gustul Patriciei, care începea să aprecieze lungile plimbări în câmpiile dimprejur cu copiii, sub soarele cald care în sfârșit revenise.

De mai multe ori, Rolland le depuse cu mașina în oraș, revenind să le ia la sfârșitul după-amiezii. Într-o zi chiar întârzie la plajă, ca să facă baie cu ele.

În timp ce Dani și Nina se jucau cu mingea cu alți copii, el se lungi alături de Patricia pe un prosop sub o umbrelă.

— Începi să fii bronzată, remarcă el. Asta îți vine bine. Ea îl observă pe deasupra ochelarilor, neîncrezătoare. Era oare serios sau își bătea joc de ea?

— Ai o mină mai bună decât atunci când ai venit, continuă el. S-ar fi spus că ieșeai din sanatoriu. Slăbuță de tot... Acum cel puțin ai căpătat forme. Soarele și mesele Jeannei te-au feminizat, Patricia.

Tânăra fată se bucură de alegerea ochelarilor ei. Foarte mari, ei îi acopereau jumătate din față și disimulau astfel, în acest moment, roșeața care-i urca în obraji.

*

A doua zi seara, atunci când cobora din camera ei, fu surprinsă s-o vadă pe Jeanne.

— Sper că nu m-ai așteptat?

— Ba da. Trebuia să te văd înainte de a pleca. Băiatul lui Gaston a avut un accident și domnul Rolland a trebuit

să-i ducă, pe el și părinții lui, la spital. El nu va fi înapoi pentru masa de seară. A prevăzut că va rămâne în oraș pentru a-i aștepta pe Gaston și soția lui, să-i aducă înapoi acasă. Există o pizză și salată de orez în frigider. Dacă vrei să încălzești pizza, eu pot...

– O să mă ocup, Jeanne. Nu-ți face probleme pentru mine. Și du-te repede acasă. Ai venit cu bicicleta și acum?

– Da. Am profitat de timpul bun. Am pedalat toată viața mea. Exercițiul te conservă, știi!

– Îmi dau seama!

– Dacă vrei, pot rămâne cu dumneata până la reîntoarcerea domnului Rolland. Să nu-ți fie frică să mi-o spui. Știu că această casă poate deveni lugubră când se lasă noaptea.

– Încep să mă obișnuiesc aici. Și apoi, cu Lear, ce risc? Nu, nu! Întoarce-te repede lângă soțul dumitale.

– Cum vrei. Atunci, bună seara, Patricia.

– Bună seara, Jeanne. Drum bun.

Tânăra fată mâncă singură în bucătărie în această seară. În mod excepțio-

nal, ea îl băgase în casă pe Lear care moţăia la picioarele ei. Începuse să-l iubească pe marele doberman care, sub aerul lui neîncrezător şi câteodată ostil, avea o preferinţă pentru mângâieri.

– Păcat că nu vorbeşti, spuse ea suspinând.

Câinele deschise un ochi.

– Sunt sigură că tu-ţi cunoşti stăpânul mai bine decât toţi. Ai putea să-mi spui micile lui secrete. Nu vrei să încerci?

Lear mişcă încetişor coada, apoi se reinstală într-o poziţie mai confortabilă şi închise ochii.

– Ai dreptate. Mă ocup de lucruri care nu mă privesc, conchise ea ridicându-se ca să strângă masa. Aş face mai bine să mă duc să mă culc.

Totuşi, când puse piciorul pe prima treaptă a scării, un zgomot de motor îi atrase atenţia. Era oare Rolland, care se întorcea deja? Părea puţin probabil. Totuşi, cine putea să urce la castel la această oră din noapte, dacă nu el?

Cu mâna pe balustradă, ea ezită. Ar trebui să rămână pentru a-i servi masa? Sau poate prefera să rămână singur?

Nu avu timp să-şi pună întrebări prea multe. Câteva minute mai târziu, soneria se auzi pe culoar.

Lear începu să mârâie. Perii lui se zbârliră când auzi paşi pe pietriş, apoi lovituri în uşa grea de la intrare, care făcură ecou cu bătăile precipitate ale inimii Patriciei.

Cine putea fi acest vizitator neprevăzut? Jeanne ar fi prevenit-o dacă Rolland aştepta pe cineva. Poate că era în legătură cu acel accident... Un membru al familiei lui Gaston care se neliniştea, fără îndoială. Şi apoi, ce risca dacă deschidea? Lear era lângă ea, gata să intervină la cea mai mică alertă.

Deschise deci.

Încet, trase zăvorul uşii. Noaptea încă nu căzuse şi crepusculul învăluia falezele din jur într-o lumină sidefie.

Silueta bărbatului se detaşa în lumina slabă. Dar în curând, lumina din hol căzu pe figura lui. Patricia se încruntă, scotocind în memorie ca să-şi aducă

aminte unde mai văzuse această figură vag familiară.

Deodată, un nume îi veni în gând. Larzac. Claude Larzac, producător de teatru, actor câteodată. Când un rol din piesa pe care o monta îi plăcea, el și-l lua și-l interpreta, nu fără un oarecare talent.

Ea știa acestea de la Eva-Maria, care îl invitase de mai multe ori la masă. Patricia se întrebase dacă erau amanți, fără a cunoaște vreodată răspunsul. Dacă erau, legătura lor rămânea foarte discretă.

Patricia se gândea la toate acestea, în timp ce-l descoperea pe Claude Larzac în fața ei.

Pentru ce el la Castelul vrăjitorului?

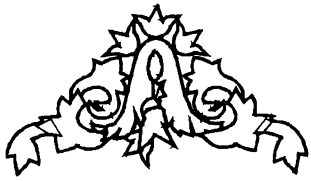

CAPITOLUL 11

– Dar nu sta aici să mă privești astfel! Nu sunt o fantomă!

El își scoase mănușile de piele specială confecționate pentru conducerea auto și o privi pe tânăra femeie.

– Dacă reții acest câine voi putea intra? spuse el cu o agresivitate abia reținută. Sau cel puțin dacă nu preferi să mă ții afară ca să-l previi pe Rolland de venirea mea?

– Domnul de Bellème nu este aici.

Claude Larzac își ridică sprâncenele.

– Nu este prea original, ca replică. Și dumneata n-o dai cu toată convingerea.

Pe punctul să forțeze intrarea, el ezită. Lear veghea.

– Hai, Rolland! strigă el. Știu că ești aici. Ai putea face efortul să mă primești. Vin direct de la Paris ca să te

văd. N-o să mă alungi ca altă dată, ce Dumnezeu!

Vocea lui răsună în casa goală.

– A ieșit în seara asta, repetă Patricia.

Un rictus ironic se desenă pe buzele lui subțiri. De vreo cincizeci de ani, ar fi putut fi frumos, dacă n-ar fi existat acea asprime rea încrustată în trăsăturile lui.

– În acest caz... spuse el, cu un glas dulceag.

Înainte ca ea să aibă timpul să reacționeze, el era în hol și închidea ușa în spatele lui.

– Nu puteți intra! se răzvrăti ea. Domnul de Bellème este absent. Reveniți mâine!

Ea ar fi putut foarte bine să nici nu existe. Fără să țină seamă de protestele ei, el avansă cu un pas ferm. Lear mârâi ușor, dar Larzac se întoarse spre el, împingând către botul lui un index amenințător.

– Culcat!

Furioasă, Patricia văzu câinele ascultând. Surâsul triumfător al lui Larzac nu rezolvă nimic.

– El știe că nu-ți vreau răul, spuse el. Câinii au un instinct dezvoltat.

Simțindu-se bine, el privi în jurul lui.

– Acest castel este splendid, nu-i așa? Trebuie că-ți place aici?

– Vă rog să plecați. Nu puteți rămâne aici...

– Cum o duc copiii?

– Foarte bine, răspunse ea pe un ton tăios.

O lua drept servitoare? Era sigură că nu-și amintea de ea. De două sau trei ori, se întâlniseră la Eva-Maria dar el abia își aruncase ochii asupra ei.

– Poți să-mi prepari o cafea, Patricia?

În fața expresiei uimite a tinerei femei, el începu să râdă.

– Ai o față foarte mobilă. Nu te-ai gândit niciodată să urci pe scenă? Ai fi făcut minuni. Ochii vorbesc pentru tine.

– Nu mă gândeam că m-ați recunoscut.

– Oare? Dar știu perfect că ești tânăra englezoaică ce locuiește la Eva-Maria. Și o să te surprind încă mai mult: știu de ce ești aici. Ochii lui luceau de

amuzament. De fapt, ideea a fost a mea.

Patricia îl fixa cu neîncredere.

– Ce idee?

– Să aduci copiii la Rolland. Bucătăria este pe aici?

Ea aprobă cu un semn din cap mașinal, preocupată de ceea ce îi spusese.

– Este un adevărat labirint aici, urmă el. Pentru ca să spun tot, Patricia, am o foame de lup. Nu m-am oprit deloc de când am plecat din Champs-Elysés, în afară de o oprire ca să iau o cafea de nebăut într-o stație-service. Ai fi un înger dacă ai putea să-mi dai ceva. Oh, doar un mic sandviș, nu-ți cer mai mult.

Patricia, cu gesturi de automat, puse în priză aparatul electric de cafea, deschise frigiderul, tăie o bucată de pizza și prepară o salată verde.

Unde voia el să ajungă? Acuzațiile lui Rolland îi reveneau în minte și luau deodată un sens. Ea îl crezuse nebun, dar, se părea că temerile lui fuseseră întemeiate. Cu singurul detaliu că, dacă a fost o mașinație, cum confirma insi-

nuarea lui Larzac, ea participa contra dorinței ei.

– Bănuiesc că salonul este pe aici? spuse el. Te aștept. Mai bine să ne instalăm confortabil până ce vine stăpânul casei.

Obișnuit să fie servit, el se îndepărtă, lăsând-o pe Patricia să-și termine platoul. Ea l-ar fi lăsat să se descurce singur, dar curiozitatea era prea mare. Spusese deja mult dar încă nu de ajuns.

Când ea îl ajunse în camera mare, Larzac găsise barul și se servea cu un pahar din coniacul pe care Rolland îl păstra pentru ocazii speciale.

– Nu poți să bei asta! spuse ea. Domnul de Bellème va fi furios!

– Nu mi-e teamă de Rolland.

Cu paharul burtos în palmă, Larzac se instală în fotoliu, își desfăcu ușor cravata și bău o înghițitură.

– Mmmm... înțeleg de ce îl păstrează. Rareori am gustat unul atât de bun. Atunci, spune-mi, Patricia... Cum stau lucrurile între tine și Bellème?

Patricia tremura imaginându-și sosirea lui Bellème. Va intra desigur iarăși

într-una din furiile care o paralizau. Acest Larzac pe care-l ura, instalat în fotoliul său, pe cale să-i bea coniacul! Făcu o nouă tentativă.

– Vă rog, domnule Larzac. Nu rămâneți aici. Nu puteți reveni mâine?

– Nu, nu. De acum până mâine, pasărea va zbura. Îl cunosc.

El apucă bucata de pizza și mușcă cu poftă.

– Excelentă. Ai făcut-o singură?

– Nu.

– Ultima dată când am trecut pe aici, mi-a deschis o femeie în vârstă. Ea mi-a spus că este bucătăreasa lui Rolland. Mai este aici? Numai la țară mai poți găsi perle ca ea.

El scutură câteva firimituri căzute pe reverul hainei.

– Mă întreb cum de suportă Rolland să trăiască în acest colț pierdut. În locul lui aș deveni nebun în două zile!

Își sfârși pizza și salata, apoi suspină de plăcere bându-și cafeaua. Patricia, rezemată de marginea mesei, cu brațele încrucișate, căuta mereu un mijloc să-l

convingă să părăsească locul înainte de întoarcerea lui Rolland. Dar Larzac, instalat comod, își scotea acum o țigară lungă și fină din port-țigaretul lui din aur și o aprindea, după ce o rulase între degete.

– Știam că Rolland nu te va izgoni, spuse el privind fumul care se înălța încetișor. Mi-a fost suficient să pun ochii pe tine prima dată, pentru a-mi da seama că vei fi singura persoană în stare să intri la el.

– Ea rămase un moment mută. Apoi, murmură:

– De ce?

El dădu din umeri.

– Te-am ales, să spunem, pentru că erai foarte tânără și crezând că va avea încredere în dumneata. N-o lua în nume de rău. Este un compliment, te asigur.

Venind de la el, ea se îndoi.

– Știam că nu-ți va închide ușa în nas, cum a făcut-o altă dată, cu alte prietene ale Evei-Maria. Rolland nu le suportă pe acele femei prea aranjate, acele „coperți de revistă". Eva-Maria ți-a explicat fără îndoială, de ce.

– Ea nu mi-a explicat nimic! Și este păcat! Pentru că m-a pus într-o situație foarte delicată, mințindu-mă în mod deliberat. De ce nu mi-a spus că cumnatul ei nu voia să-i primească copiii?

Larzac avu o strâmbătură care se voia liniștitoare.

– Ea nu te-a mințit cu plăcere, crede-mă. Eva-Maria te iubește foarte mult.

– Are un fel curios s-o arate!

– Înțeleg că nu ești prea mulțumită, dar ea n-a avut decât intenții bune cu tine.

– Ceea ce o interesa în primul rând, era să găsească pe cineva care să aibă grijă de copii, pentru a putea pleca în Martinica în toată liniștea!

– Da, desigur, nu se poate nega. Dar știi cât de important era acest voiaj pentru ea.

– Iar pentru mine era important să-mi revăd familia.

El avu un gest agasat din mână.

– De acord, dar o să-i revezi, nu este decât o problemă de câteva zile. În schimb, pentru Eva-Maria această

ocazie unică risca să nu se mai prezinte niciodată. Și la vârsta ei, nu are dreptul să se joace astfel cu cariera. Înțelegi?

Patricia dădu din cap, în contra voinței ei. Situația îi apărea sub alte unghiuri.

— Ea a prins șansa vieții ei și pentru asta te-a utilizat. Dar îți dai seama că scopul justifica mijloacele, nu-i așa? Și sunt sigur c-o vei putea ierta.

Patricia ezită.

— Bănuiesc, admise ea, în sfârșit.

Mic surâs satisfăcut din partea lui Larzac...

— Știam că pot face apel la inteligența ta. Și la inima ta de asemenea. Eva-Maria este o femeie curajoasă. Viața nu a menajat-o până în prezent; ea a traversat experiențe dramatice. Și totuși nu se plânge niciodată și nu vorbește nimănui despre ceea ce a îndurat.

— Își evocă foarte rar trecutul, într-adevăr.-

— Și Rolland? ți s-a destăinuit cât de puțin dumitale?

El își strânse ochii ca pentru a căuta mai bine să intrepreteze expresia Patriciei.

– Eva-Maria și cu mine discutăm deseori de el, și de confuzia din ultimii șapte ani.

Rămânând în continuare în gardă, Patricia începu să găsească un anume sens acestei discuții.

– Am încercat să-l întreb de ce a renunțat la teatru, dar el nu suportă acest subiect.

– Știi de ce a părăsit Parisul?

El o observa cu o atenție susținută.

– Nu, dar... cred că moartea soției lui...

Larzac o întrerupse, agitându-și indexul de la dreapta la stânga.

– Prea simplu. După un deces toată lumea își revine. Dar trădarea, asta... Asta este mai greu. Soția lui i-a fost necredincioasă din prima zi. Sau aproape... La început era discretă, trebuie să recunoaștem. Dar apoi a început să se vorbească în spatele ei, dar nimeni nu putea s-o prindă asupra faptei. Trebuie să spun, de asemenea, că orice actriță

bucurându-se de notorietatea ei, se lovește într-o zi de bârfelile oamenilor. O vedetă prea serioasă nu interesează pe nimeni, în fond.

Surâsul lui cinic o revolta pe Patricia.

– Doar că, pentru Catherine de Bellème zvonurile erau întemeiate. Ea era una dintre acele femei care caută o satisfacție imposibilă cu toți bărbații care vor să împartă patul cu ea. În acest caz, erau o legiune. Cum să-i reziști? Frumusețea ei era o adevărată invitație la desfrâu. Și acest biet Rolland a avut nenorocirea să descopere prea târziu dezolanta manie a soției lui, căzând într-o zi peste un jurnal pe care ea îl ținea în mod conștiincios, un obicei pe care-l păstrase din adolescență. Curios, nu găsești?

– Tăceți! Sunteți odios!

Aceste orori, pe care se complăcea să i le aducă la cunoștință cu o delectare evidentă, îi făceau greață.

– Hai... Trebuia ca într-o zi să descoperi adevărul. Acela al accidentului, de exemplu. Ești la curent cu ceea ce s-a întâmplat?

– Nu! Și nici nu vreau să știu!

– N-ai dreptate. Ultimul act este cel mai interesant. Catherine nu mai era satisfăcută să-l înșele pe Rolland cu toți acești amanți anonimi. Ea a vrut să pună mai multă sare în aceste aventuri, dacă pot spune așa. Atunci, l-a sedus pe fratele lui Rolland, pe Hilaire.

Patricia închise ochii, scârbită.

– Au plecat amândoi într-un week-end, crezându-se despre Hilaire că se găsește la Lyon pentru o conferință și Gatherine pretextă că se duce la Londra să asiste la o nuntă. În fapt, ei s-au întâlnit într-un hotel, în Alpi. Dar destinul îi aștepta... Un incendiu s-a declanșat noaptea. Catherine a murit în cameră.

Picioarele Patriciei refuzară s-o mai țină. Încet, ea alunecă pe un scaun.

– A fost asfixiată de fum, după rezultatul de la autopsie, urmă Larzac. Hilaire n-a avut această șansă, în fine, e un fel de a vorbi. El a fost în agonie două luni înainte de a muri. Eva-Maria a trăit o perioadă foarte penibilă. Copiii erau atunci bebeluși și nu putea lucra.

Rolland a ajutat-o financiar. A fost generos, trebuie s-o recunosc. El avea toate motivele să-și urască fratele, dar deși nu s-a dus niciodată să-l vadă la spital, el a făcut astfel ca soției și copiilor lui să nu le lipsească nimic. Larzac își stinse țigara în scrumiera de cristal. În fapt, m-am gândit întotdeauna că el nu avea nimic cu Hilaire. Știa că el nu fusese decât victima slăbiciunii lui.

– Dar el... el nu știa până la această dramă? întrebă ea cu o voce slabă.

– Ei bine! De necrezut, nu? El nu a găsit jurnalul decât după aceea. Dealtfel, i l-a arătat Evei-Maria și s-a căznit s-o facă să înțeleagă că numai Catherine era vinovată. Bietul Hilaire a plătit foarte scump cele câteva ore de plăcere cu cumnata lui. Acele două luni de martiriu i-au dat destul timp să se gândească la greșeala lui.

– Și... Rolland nu l-a revăzut niciodată?

– Ba da. O dată. Cu câteva zile înainte de sfârșit. El l-a iertat. Foarte generos din partea lui, nu-i așa?

Patricia tremură. Era înghețată. Cinismul și amărăciunea lui Rolland își aveau toată justificarea.

– Apoi a plecat și n-a mai pus piciorul la Paris, conchise Larzac.

– Nu i se poate reproșa.

– Bineînțeles. Dealtfel, eu am fost foarte răbdător pentru un timp. Eram sigur că va reveni într-o zi. Teatrul este singura lume căreia îi aparține.

– Teatrul vostru, rectifică ea, cu un ton acuzator.

– Ei bine? Cine l-a descoperit? Cine a montat prima lui piesă? Cine l-a încurajat atunci când își pierdea speranța? El își îndepărtă mâinile. Eu. Mie îmi datorează totul notorietatea lui, averea lui...

„Soția și nenorocirea lui", adăugă Patricia în gând.

– Am așteptat timpul care era necesar. Dar el nu a revenit.

– Atunci ați început să-i trimiteți femei frumoase pentru a-l tenta. Dar asta n-a mers.

Larzac înclină capul.

– Iată, iată. Ți-a vorbit totuși, în ciuda tuturor. Ce ți-a încredințat în plus? Nu vrei să-mi spui? Păcat... De fapt, aceste femei pe care i le-am ales îi aduceau aminte de Catherine. Ambele actrițe, dar cu prea puțin talent. Dovada este că nu l-au convins. Și atunci, te-am văzut la Eva-Maria. Și mi-am adus aminte de legenda licornului...

– Legenda? repetă ea fără să înțeleagă.

– Mda. Nu o cunoști? Licornul este un animal fabulos care se ascunde în fundul pădurii. Dacă încerci să-l prinzi, el poate deveni sălbatic și devastator. Dar există un fel de a-l domestici... Pentru asta este necesar să trimiți o tânără fată pură prin pădure, singură, îmbrăcată în alb imaculat. Când ea va cânta, licornul va recunoaște glasul inocenței și va veni să îngenuncheze în fața ei. Este frumos, nu-i așa?

În acel moment poezia legendei îi scăpa Patriciei, care nu vedea decât propria ei inocență.

– Și bănuiesc că atunci, oameni ca dumneata vin și-l bagă în cușcă?

– Într-un fel.

– Și raportul cu...

– Cu Rolland? Este evident, nu?

Astfel, ei amândoi, Eva-Maria și cu el, mizaseră pe candoarea ei pentru a reuși acolo unde experiența celorlalte femei dăduse greș. Calculul lor cinic îi făcu oroare.

– Îți cer să pleci imediat, domnule Larzac.

– Oh, ești supărată. Da, da, o văd bine. Este o dovadă de imaturitate să te superi astfel. Ești tânără, și ce? Toți am trecut prin asta. Nu există rușine la...

– Ieși!

Vocea Patriciei tremura de furie și frumoasa siguranță a lui Larzac se clătină. El ezită încă un moment, apoi, cu un surâs disprețuitor, se ridică.

– Fii drăguță și spune-i lui Rolland c-am trecut pe aici, vrei?

– Nu, nu-i voi spune nimic. Și te sfătuiesc să te întorci la Paris.

– Și să te las să te ocupi de Rolland?

– În ce fel îi sugerezi să se comporte?

Amândoi se întoarseră. Rolland era în prag. El intrase probabil prin bucătărie, astfel că nici unul nu-l auzise sosind.

Larzac, un moment descumpănit, își reveni imediat și avansă spre el cu mâna întinsă.

– Rolland! Ce plăcere să te revăd. Viața la țară îți prieste. Ai o mină splendidă.

– Ieși din casa mea!

– Nu, așteaptă... Vei asculta totuși ceea ce am venit să-ți spun...

– Afară, Larzac!

Figura crispată a lui Rolland era ca o mască de bronz. Patricia tremură, mereu impresionată de mâniile lui interioare.

Larzac începu să bată în retragere cu prudență, dar neîncetând să vorbească.

– Rolland, este ridicol. Parisul ar fi la picioarele tale dacă ai accepta să revii. Nici nu ești obligat să trăiești la Paris. Poți foarte bine să scrii aici și...

El avu un moment brusc de retragere când Rolland făcu un pas.

— De acord, de acord, nu te enerva. Plec.

Fără să se întoarcă spre ea, Rolland o indică pe Patricia cu degetul.

— Asta este. Pleacă! Și nu uita s-o iei și pe această mică stricată cu tine. Nu vreau ca ea să mai stea o singură noapte în casa mea.

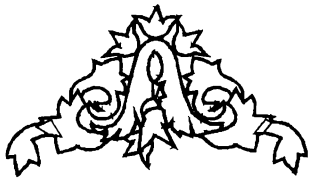

CAPITOLUL 12

Lacrimile îi inundau obrajii Patriciei când se precipită în camera ei. Blestemat să fie acest Larzac! Din greșeala lui, ea și-a pierdut stima lui Rolland. Și nu numai stima, dar... toată speranța să vadă într-o zi înflorind acea tandrețe care înmugurise între ei, în foarte rari ocazii...

Niciodată ea nu-i va putea explica. Se vor despărți pentru totdeauna din cauza unei oribile neînțelegeri. Se va întoarce la Londra, departe de el. Poate că într-o zi îi va scrie. Dar o să-i citească oare scrisoarea? El nu vedea în ea decât o complice a lui Larzac și a Evei-Maria, o detestabilă simulantă care-și bătuse joc de el pentru a-i câștiga favorurile.

Totuși, ea îl iubea. Nu știa de când își dăduse seama de dragostea ei. Când au vorbit amândoi pe plajă... ori când s-au

dus să-i facă vizita lui Colette? Greu de determinat. Acest sentiment crescuse încetul cu încetul în sufletul ei.

Fără să-și dea seama de gesturile ei, își scoase valiza și-și arunca lucrurile grămadă. Din timp în timp își ștergea lacrimile cu dosul mâinii. Îi va cere lui Larzac s-o depună în centrul orașului. Nu era vorba să călătorească cu el. Mâine va lua trenul până la Brest. Și copiii? Trebuia să-i scoale înainte de a pleca? Nu. Mai bine era ca ele să n-o vadă în starea aceasta. Le va trimite o ilustrată și va pretexta o urgență pentru a justifica plecarea ei precipitată.

Un zgomot de motor îi atrase atenția. Se duse la fereastră exact la timp ca să vadă mașina lui Larzac îndepărtându-se. El n-o așteptase deci... Cu atât mai rău. Sau cu atât mai bine. Nu mai dorea să aibă nimic de a face cu omul acela. Rolland îi va da voie să folosească telefonul lui pentru a chema un taxi.

Rolland... noi hohote i se strângeau în gât. Cum va putea ea să trăiască fără el de-acum înainte? Nenorocită, se așeză pe pat. Valiza era desfăcută pe

mochetă, ca o gură enormă gata să înghită tot ce ea îi va arunca.

Cu brațele strânse în jurul corpului, Patricia se întoarse pe o parte, cu fața în pernă. Durerea era prea mare. Și destinul prea nedrept.

Abia auzi ușa deschizându-se. Și deodată el fu acolo, în fața ei. Privirea lui se fixă pe valiză.

— Plec, spuse ea. Nu vă îngrijorați.

— Nu este cazul.

Ea nici nu-l auzi măcar.

— Voi chema un taxi dacă mă veți lăsa să întrebuințez telefonul dumnea-voastră.

— Inutil, Patricia.

Mâinile tinerei femei se jucau nervos cu o batistă udă de lacrimi. În sfârșit, îndrăzni să-și ridice ochii spre el. Spre marea ei surpriză, nu citi în ei nici mânie, nici dispreț. Cel mult o anume jenă.

— Larzac a plecat.

— Știu. Am auzit.

El respiră adânc.

— Regret, Patricia. Te-am tratat ca pe o stricată și îmi cer scuze. Când

Larzac mi-a spus, înainte de a ieși, că nu erai implicată în această afacere, n-am crezut. Toată ființa mea o dorea, totuși. Dar neîncrederea mea instinctivă mă făcea să mă îndoiesc de toate.

O speranță nebună renăștea în ea. Abia dacă îndrăznea să respire.

– Și apoi, Larzac m-a convins. Nu pot să-mi explic cum și de ce. Dar acest tip pe care-l disprețuiesc, gata la toate josniciile, a avut o dată o atitudine aproape onorabilă. El mi-a mărturisit că s-a servit de tine, fără să știi, pentru ca planul lui să fie mai eficace.

El dădu din cap și-și trecu mâna prin păr.

– Te-aș fi omorât adineauri când te-am văzut cu Larzac. Am crezut că...

Ea aprobă în tăcere. Mai era nevoie să precizeze ceea ce crezuse? În ochii lui Rolland, ea fusese pe cale să-și primească complicele...

Când el îi atinse cu degetul obrazul scăldat în lacrimi, Patricia tresări.

– Ai plâns, spuse el.

Încetișor, se așeză lângă ea și, pentru prima dată, ea îl văzu că ezită. Apoi, cu blândețe, își puse o mână pe umărul ei.

Patricia închise ochii, lăsându-se legănată de vocea lui gravă.

– Când ai sosit atunci, în prima zi, am fost convins că erai trimisă de Larzac sau nu știu care dintre acești avari, ca să mă seduci și să mă aduci la Paris.

– Să vă seduc, eu? murmură ea incredulă.

– Da. Ai putut să-ți dai seama de machiavelismul acestor oameni. Și priceperea lor de a te alege. O femeie nu avea nici o șansă cu mine. În timp ce tu... N-o lua în nume de rău, Patricia. Din contră. Frumusețea este un lucru atât de superficial. Ea trece deseori prea repede, ca macii. Dar ceea ce ai tu aici...

El îi atinse sânul în dreptul inimii. Ea fremătă.

– ... nu va putea decât să crească și să se îmbogățească. Ridicându-i fața, el îi dădu o sărutare aproape castă pe gură. Soția mea era una din creaturile

de vis. Frumoasă să-ți taie respirația. Dar ea m-a făcut ridicol în fața întregului Paris. Eram atât de orb încât nu mi-am dat seama că jumătate din așazișii mei prieteni se numărau printre amanții ei. Și ca întotdeauna în aceste cazuri, eu eram singurul care nu aveam idee.

– Poate că o făcea tocmai pentru a vă atrage atenția, sugeră Patricia.

El avu un surâs slab, amestecat cu ironie.

– Nu, am vrut s-o cred la un moment dat. Dar Catherine nu iubea pe nimeni decât pe ea însăși. Avea nevoie să fie asigurată în permanență, cred. Și pentru asta avea nevoie să seducă pe toți bărbații, inclusiv pe fratele meu!

– Îmi pare rău, spuse ea cu o voce abia auzită.

– Este de acum o poveste veche. Cred chiar că am iertat-o. Cum poți să-i porți pică cuiva bolnav?

Ea își ridică ochii spre el. Cu o mână ușoară, el îi șterse ultimele lacrimi și se aplecă pentru a o îmbrățișa. Gata să se

abandoneze, Patricia avu totuși un moment de retragere.

– Nu, Rolland...

El încruntă sprânceneele.

– De ce?

Cu palmele pe pieptul lui, ea încerca să-l respingă, dar fără succes. O dorință confuză se năștea totuși în ea, dar ea refuza să-și împrumute dragostea pentru o singură noapte de dragoste. Căci Rolland n-o iubea. Profita doar de ea pentru a-și potoli o nevoie actuală de tandrețe, nimic altceva.

– Ești ca ea, murmură ea. Mă întrebuințezi pentru că sunt o femeie și că...

– Patricia, nebună mică! Cum te poți gândi la asemenea treburi?

– O mai iubești încă! spuse ea cu o voce tremurătoare. Degetele lui Rolland se înfipseră în umerii ei.

– Oprește-te! Vorbești prostii!

– Deloc, Rolland. Din contră, sunt foarte lucidă. N-ai rezolvat încă problema cu soția ta. De ce nu te întorci la Paris? De ce îi păstrezi încă tabloul în biroul tău?

– Patricia...

– O mai iubești, sunt sigură. Dar ești bărbat și ai nevoie să ții din timp în timp o femeie în brațe. Se întâmplă ca eu să fiu aici, nimic mai mult. Și chiar dacă sunt o mică gâscă albă...

– Dumnezeule, Patricia...

– Eu, nu...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu, acum trebuie să mă asculți. Am dreptul să mă apăr, nu? întrebă el încetișor.

Ea dădu din cap și suspină.

– Mai întâi, am încetat să-mi iubesc soția puțin timp după moartea ei. Abia mă refăcusem din șocul de a ști că avusese o legătură cu fratele meu, c-am găsit jurnalul ei intim. Eu cunoșteam acest carnet. O văzusem deseori notându-și impresiile sau întâlnirile ei, dar nu știam ce putea scrie în el în acea epocă. Ar fi fost mai bine să n-o știu niciodată. Dar odată ce tot se sfârșise, că ea se odihnea la cimitir, am răsfoit aceste pagini. Și atunci am înțeles că de ani întregi trăiam cu o străină și că mariajul meu nu fusese decât o farsă grotescă.

– N-ai avut nici un dubiu până atunci?

El avu un râs brusc.

– Această întrebare mi-a fost pusă de sute de ori. De presă, de către familia Catherinei, de prieteni. Și-ți voi da același răspuns ca și lor: oricât de necrezut ar părea, nu, nu aveam nici cel mai mic dubiu. Din când în când, este adevărat, mă întrebam dacă dragostea noastră era tot atât de puternică ca la început. Dar preferam să nu prea insist. Mi-era teamă de ceea ce puteam descoperi. Este o ușurință pe care mi-am reproșat-o amar. Pentru că am lăsat indiferența să se instaleze și că asta a împins-o pe Catherine să caute în altă parte ceea ce eu nu-i mai dădeam. Căsătoria noastră a fost o eroare totală. Dar eram încă destul de tineri ca să credem că ne iubim. Acum știu că nu era dragoste. Noi n-am fost niciodată cu adevărat fericiți, dar pentru nimic în lume nu am fi admis-o. Mă gândeam, de asemenea, că dacă am fi avut un copil...

– Asta n-ar fi aranjat nimic, i-o tăie Patricia.

– Nu, într-adevăr. În orice caz, ea nu voia. Îi era teamă că-i va fi zdrobită cariera de actriță.

– Dar atunci...

Ea ezită, apoi ridică ochii spre el.

– Nu înțeleg... Dacă n-o iubeai, de ce ai părăsit Parisul?

– Pentru că nu mai puteam suporta viața pe care o duceam. Aveam nevoie să revin la originile mele. Să fiu pe aceste pământuri, cele ale strămoșilor mei și ale mele în prezent. Aerul era viciat la Paris. Aici aveam deseori ceață, chiar vara, și vântul este rece. Dar cel puțin aerul este pur.

– Și teatrul?

El dădu din umeri.

– Inspirația m-a părăsit. Într-o zi m-am trezit cu mintea goală și n-am mai avut nimic de spus. Mesajul meu se termina la celelalte piese.

Neîndrăznind să creadă cele ce auzea, Patricia se încruntă.

– Nici o legătură cu soția ta?

– Să spunem că după moartea ei și după cele ce aflasem, am vrut să fug de tot ce o privea, și deci de teatru, deoa-

rece era actriță. Dar acum văd lucrurile în mod diferit. Cine știe? Poate voi relua într-o zi scrisul... într-o zi... Dar vezi, n-o repeta cumnatei mele sau lui Larzac! Pentru că ești singura căreia i-am încredințat acest vag proiect și nu vreau ca ulii să se precipite aici.

— Nu există nici un pericol, îl asigură ea surâzând. Ai început deja, nu-i așa?

Tăcerea lui fu o mărturisire.

— O știam, spuse ea. Am simțit când am urcat în biroul tău. Se simțea acolo, în aer, ca vibrația unei corzi de vioară.

— Mmmm... Ești oare dotată cu puteri supranaturale, Patricia?

Ea începu să râdă.

— Să numim aceasta mai prozaic, intuiție. Dar ceea ce mă intrigă încă... Acel tablou, de ce îl înconjuri de mister? Și pentru ce motiv păstrezi în fața ochilor portretul cuiva pe care nu-l mai iubești și care te-a făcut să suferi?

Surâzând, el îi luă mâinile între ale lui.

— L-am cumpărat după decesul ei. Omul care l-a pictat era printre numele din jurnalul ei intim. Am făcut apel la o

agenție pentru a obține acest tablou, dar țineam să păstrez anonimatul ca să evit bârfelile din ziare. Oamenii s-ar fi grăbit să creadă c-o mai iubeam și că încercam să născocesc câteva nerozii... De fapt, eu doream să-l păstrez pentru a avea mereu în fața ochilor dovada naivității mele, astfel ca să nu-mi repet greșeala. Ai remarcat acea umbră între ea și mine?

– Da, desigur. M-am gândit la un alt bărbat...

– Nu, „un" alt bărbat. Toți ceilalți... Artistul a pictat spectrul minciunii între noi doi. Pentru asta am vrut acest tablou. Pentru ca să fiu sigur că nu o voi uita.

Patricia tremură.

– Mă întreb cum poți suporta să-l vezi.

– Nu-mi voi mai pune întrebări. Mi-am dat seama că mi-am exorcizat fantomele trecutului. Ieri am dat jos tabloul și l-am împachetat. Va fi vândut la licitație săptămâna viitoare, la Paris.

– Sunt fericită.

Cu tandrețe, el duse la buze mâinile tinerei femei. Cu vârful buzelor desenă din nou vinele albăstrui ale încheieturii ei, un gest teribil de erotic, care o făcu să tresară.

– Rolland...

– Ssst... Să nu-ți fie teamă de nimic, Patricia. Nu voi lua niciodată nimic din ceea ce nu vei fi gata să-mi acorzi.

Cu podul palmei, el îi mângâie tâmpla și degetele lui se vârâră în părul scurt, brun.

– N-a mai fost nimeni până acum, nu-i așa?

Înțelegând ceea ce o întreba cu jumătate de glas, ea simți cum se înroșește. Jena ei fu mai elocventă decât cel mai lung discurs.

– Să nu-ți bați joc de mine, Rolland.

– Să-mi bat joc? Departe de mine această idee.

El se aplecă pentru a o săruta pe gură. Un sărut atât de ușor, ca atingerea unei aripi de fluture...

– Nu m-am îndrăgostit imediat de tine, tu știi, murmură el.

Tânăra femeie avu senzația că inima ei se oprea. Părea că visează. Și această secundă de fericire se va transforma într-un coșmar din care se va deștepta în mod brutal. Dar vocea dulce a lui Rolland persistă și ea îl simți aproape de ea, mai aproape decât fusese vreodată.

— La început mi-am închipuit, așa cum ți-am spus, mă gândeam că Grandval și Larzac te-au trimis. Mă întreb ce sperau în realitate. Că mă voi arunca pe tine ca un lup? El întâlni privirea Patriciei și se strâmbă. Da, desigur, în prima seară, aveai toate motivele să te gândești că tocmai asta se va întâmpla. Dar reacția ta m-a prins nepregătit. Erai atât de fragilă, atât de inocentă, încât mi-a fost rușine. Atunci te-am lăsat să rămâi și te-am observat zi de zi. Am văzut răbdarea ta cu cele mici, am văzut cât te iubeau; am învățat să-ți descopăr sensibilitatea, blândețea. În două săptămâni, fără să știi, m-ai cucerit.

— Dar continuai să te îndoiești?

— Da, de teamă să nu fiu miza unui complot.

— Atunci, în seara asta...

— Am avut impresia că primesc lovitura finală cu vârful spadei. Să fiu din nou trădat și de data asta de tine. Ce impresie oribilă, într-adevăr... Mă gândesc că dacă Larzac n-ar fi avut onestitatea să mi-o spună... Niciodată n-aș fi crezut că-l voi lăuda pe acest tip pentru onestitatea lui! Este cel mai rău ipocrit pe care l-a avut vreodată orașul Paris. Dar în seara aceasta, el a șters toate răutățile prin acest singur act dezinteresat. Dacă nu...

Brațele lui se închiseră în jurul ei. Patricia își puse fruntea pe umărul lui.

— Dacă nu, te-aș fi pierdut pentru totdeauna. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

Ca pentru a șterge această viziune, el îi cuprinse buzele într-un sărut lung, totodată tandru și pasionat. Apoi încadră cu mâinile lui fața tinerei femei.

— Spune-mi, draga mea, spune-mi-o...

Inima Patriciei bătea să se rupă în pieptul ei. Privirea ei se cufundă în

ochii lui Rolland, care, ca niște lacuri întunecate, păreau s-o înghită.

– Eu... te iubesc... murmură ea.

Un surâs lent lumină fața lui Rolland. El păru intens ușurat.

– Ești sigură?

De data aceasta, și ea simți o fericire de nedescris, cuprinzându-i toată ființa.

– Da, oh da, dacă ai ști...

– Și eu te iubesc, mica mea englezoaică.

Se îmbrățișară cu putere și apoi se rostogoliră pe pat...

– Cred că părinții tăi nu te vor vedea așa curând. Acum nu-ți mai dau drumul.

– Sechestrată în castel de către însuși Prințul Fermecător, spuse ea pufnind în râs. Ce destin romantic! Va trebui totuși să mă eliberezi la sfârșitul vacanței. Mă așteaptă examenele.

– Atunci te voi urma. Dacă-ți închipui că te voi lăsa singură în jungla pariziană... Nici vorbă! De îndată ce vom fi căsătoriți...

Ea se redresă ca un automat a cărui cheie o întorci.

– Ce?

– Ei bine, da. Te gândeai probabil că vom trăi o aventură în timpul vacanței?

– Nu, bineînțeles, dar...

– Dar ce? Numele meu nu-ți place? Nu vrei să te numești Patricia de Bellème?

Fericită peste măsură, ea se ghemui din nou în brațele lui.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Mă văd deja cu Dani și Nina ca domnișoare de onoare. Le vei invita, nu-i așa?

– Chiar cu mama lor. La urma urmelor, grație ei te-am întâlnit.

Sărutul lor fu preludiul unei lungi nopți de dragoste... și a unei vieți de fericire.

SFÂRȘIT